

ЕДГАР УОЛЪС

ЛЕТЯЩАТА БРИГАДА

Превод от английски: Любомир Янев, 1991

chitanka.info

I

„Леди Стерс“ беше стара дървена къща, построена върху пространството между канала и реката. Тя се виждаше от малкото езеро, което отбелязваше края на канала и началото на широкото, тинесто корито на реката. Отдалеч приличаше на стара, изоставена плевня, подпряна на грамадни дървени колони, с мръсна фасада, някога боядисвана с бяла боя, но оттогава съвършено изоставена. Дъждът и вятърът ѝ бяха придали странни краски, които почти я правеха незабележима, ако не се допираше от едната си страна до високото здание на един склад, а от другата, до кръглия покрив на старата фабрика за желязо, които очертаваха мястото ѝ.

Леди Стерс, откъдето водеше името си, беше изчезнала. Някога тази мрачна, полуразрушена къща беше приятно заведение за моряците и по нея имаше доказателства за някогашния ѝ пасторален характер.

Ли Жозеф обичаше да стои в малката си стая и да наблюдава как при прилив големите лодки с въглища се разтоварваха на Бранд Хуарф, а също така и големите платноходки, които бавно плаваха към езерото. Той изпитваше и известно задоволство, като виждаше как холандските параходи слизат надолу по Темза към морето.

Полицията нямаше нищо против Ли Жозеф. Знаеха, че е контрабандист и укривател на контрабандисти, но нямаше доказателства. Затова при поредното си посещение те не се надяваха да намерят нищо повече от преди.

Всички съседни предполагаха, че Ли е богат, но с още по-голяма сигурност твърдяха, че е луд.

По улиците Ли представляваше странна фигура с широкото си жълто лице, лишено от всякаква растителност като у децата, но въпреки това набраздено от хиляди малки бръчки: той приказваше, жестикулираше и се смееше злоецо на някакви невидими свои приятели. Повечето време говореше на чужд език, който се предполагаше, че е немски, но беше всъщност руски. Казваше, че се

познава с призраци — добри и лоши; виждаше и разговаряше с мъртъвци, които му разправяха странни неща за неизвестни светове. Беше гадател, защото предсказваше бъдещето.

Той ходеше нагоре-надолу из стаята си, която гледаше към канала. Стаята беше твърде просторна и при светлината на трите свещи навяваше ужас със загадъчните си сенки. Стените, някога боядисани в жълто, сега бяха изпъстрени с жълти и зелени линии, тъй като по време на дъжд покривът течеше и малки поточета влага се стичаха по тях. Това беше неговата всекидневна стая. Иначе той спеше в една малка стаичка, която имаше това преимущество, че беше в онази част на къщата, която единствена стоеше върху суха земя.

По-голямата стая от апартамента беше и кантора, и склад. Тук той разговаряше с холандски, немски и френски моряци, които при прилив тихо се приближаваха с лодките си нагоре по канала и достигнали до позеленелите от влага колони на къщата, лавираха между тях, докато дойдат до основите на разкривената стълба. По нея старият човек слизаше, за да получи онова, което те му носеха.

Покрай къщата беше съвсем тъмно: дори и през деня гората от подпори и колони пречеше на светлината да прониква. Моряците можеха да идват само при прилив, защото, когато започваше отливът, отдолу оставаше само дебел пласт рядка тиня, дълбока колкото два човешки ръста, която постоянно се движеше, като че ли под нея се намираще древно чудовище, което се обръща в съня си.

Старият Ли винаги държеше тук една лодка, снабдена с мотор. С нея той предприемаше редките си разходки по реката. Тази вечер се приготвяше за една от тези екскурзии. Втори път вече навиваше обезцветения и овехтял килим, под който се намираще входът за стълбата, отваряше капака и слизаше надолу по стъпалата, като поставяше нещо в лодката, лежаща на една страна в калта. Най-после работата беше свършена и той можеше да насочи вниманието си към невидимите обитатели, които населяваха стаята.

Той им говореше винаги на руски. Шегуваше се с тях, търкаше ръцете си и се смееше полугласно на очевидния хумор на техните отговори. Цял ден вече те му нашепваха едно и също нещо — за един нормален човек твърде страшно, което би го накарало да потрепери от ужас.

Издрънка звънец, той излезе от стаята и се отправи по стълбата към една странична врата.

— Кой е? — попита той.

Чу късия отговор и обърна ключа.

— Ти идваш рано или късно — не знам точно кое от двете. — Ли имаше дълбок, дрезгав глас със слаб акцент.

— В тази къща времето не съществува — бърбеше той усмихнат. — Ден или нощ е, за мен няма значение. При прилив трябва да работя бързо и да свърша повече работа, но при отлив мога спокойно да почивам и да разговарям с моите малки приятели.

Той целуна меко ръката си и Марк Мак Джил се обърна грубо към него:

— По дяволите ти и проклетите ти духове! Сестра му пристига тук тази нощ.

— Неговата сестра?

— Да, сестрата на Рони Перимен идва от Париж.

Ли Жозеф учудено гледаше едрия човек пред себе си, но не зададе повече въпроси.

В Марк Мак Джил имаше нещо, което не предразполагаше към доверие. Той беше човек с широки рамене и властен характер. В грубоватото му телосложение имаше несъмнена красота, но ужасът, който вдъхваше на своите подчинени, се дължеше не толкова на силата и бруталността на огромните му ръце, колкото на най-светлите сини очи, които някога са могли да съществуват.

Той мрачно местеше полуизпушената си цигара от единия до другия край на устата си, приближи се до стаичката, където беше леглото на Ли и замислено се вгледа в смрачаващите се води.

— След един час ще имаме прилив — говореше той сякаш на себе си.

Ли Жозеф, който го дебнеше както котка мишката, го видя да вдига цигулката от леглото му.

— Май си свирил цял ден. Обзалагам се, че полицията пак е била тук.

Евреинът поклати глава.

— Не задават ли повече въпроси за Рони? Е добре, но тя ще те пита. Опитах се да я държа на разстояние, но не успях. Знаеш какво да й кажеш, нали?

Старецът бавно кимна.

— Той беше убит — от полицията. Те го заловиха в лодката с нещо, което той пренасяше от парахода. Попитаха: „Откъде взе това?“ и го удариха, той падна в реката и умря.

— Добре. — Марк наведе глава и се вслуша. — Това е Тайзър и момичето — доведи ги горе.

Ли слезе безшумно по стълбите. След малко се върна, последван от Тайзър — треперещ, нервен човек, чиято усмивка разкриваше големите му зъби. Челото му винаги беше влажно. На главата си носеше блестящ цилиндър, а на врата черна връзка. Ан Перимен го ненавиждаше от момента, когато я посрещна на гарата — човек, чиято вечна усмивка действуваше обидно.

Тя бавно влезе в стаята, спря се за миг и в това кратко време успя да схване, очевидно без някакво вълнение, странността на мястото, където беше попаднала. Погледът ѝ за няколко секунди се спря върху Марк, който се почувствува странно неудобно.

Тя имаше права, изящна фигура. Понякога косата ѝ изглеждаше руса като старо злато. Друг път придобиваше червен оттенък. Имаше високо чело, с опънати назад коси и това ѝ придаваше старомоден вид. Държеше се винаги малко сдържано и не беше лесно човек да се сближи с нея. Мъжете я намираха доста хладна и разсъдлива, лишена от чувство за хумор, вероятно защото не оценяваше добре тяхното остроумие. Присвитите ѝ леко раздалечени очи изразяваха твърдост. Само Рони знаеше колко нежен можеше да бъде техният поглед. Но Рони беше мъртъв и никой друг мъж не беше видял обич да свети в тях.

Ан Перимен носеше нещо героично в себе си. Тя беше създадена за големи дела. Волята ѝ беше несломима, а решителността — огромна.

Значи, това беше Ан Перимен! Той я виждаше за пръв път и беше като замаян от нейната красота.

Тя му подаде хладната си ръка, той я взе, задържа я за миг и после я пусна. Не знаеше откъде да започне.

— Тайзър ви е казал, вярвам?

Тя тъжно кимна.

— Видях съобщението преди 15 дни. Аз съм учителка в едно училище в Париж и получавам английски вестници. Но — тя се

поколеба — не знаех, че Рони живее под фалшиво име.

Всичко това бе изречено със спокоен, равен тон.

— Можех да ви съобщя по-рано — каза Марк, — но помислих, че ще е по-добре да изчакам, докато нещата се уталожат.

В гласа му личеше такова съчувствие, че Тайзър, който безцелно се оглеждаше наоколо, се обърна към него. В очите му се четеше нескривано изумление. Марк беше действително чудесен!

— Положението беше твърде трудно — продължи Марк с нисък, потиснат тон на човек, който разправя неприятна история, — защото ако Рони нарушаваше закона, същото правех и аз. Не обвинявам никого, но...

Тя кимна.

— Разбира се, знам, че Рони не беше... — Тя отново се поколеба. — Той беше твърде нещастен през целия си живот, бедняк! Къде го намериха?

Марк показа към канала.

— Ще бъда откровен с вас, мис Перимен. Вашият брат и аз бяхме контрабандисти. Това утежнява твърде много положението, но аз не се чувствам виновен, говоря ви самата истина. Полицията искаше да ни устрои капан и мисля, че те смятаха Рони за човек със слаб характер. Надявах се да го склонят да предаде организацията. Имам сигурни сведения, че са му правени предложения в този смисъл. Това звучи твърде драматично, но е така.

Тя премести погледа си върху Тайзър. Старият евреин се бе оттеглил зад пердетата на малката си стаичка.

— Мистър Тайзър ми каза, че полицаите са убили Рони. Това е невероятно!

Марк сви рамене.

— Няма нищо невероятно за лондонската полиция — каза той сухо. — Не казвам, че са имали намерение да го убиват, но те са го ударили. Хванали са го в момента, когато той с лодката се е връщал от един параход, който ни доставя контрабандните стоки и, или е получил някой удар, който го е изхвърлил извън борда, или нарочно е бил хвърлен в реката, след като са видели колко зле са го наранили.

Тя кимна отново.

— Инспектор БRADLEY, нали? — попита тя.

— Да. Той мразеше Рони. Брайдлей е от онези хора на Скотланд Ярд, които имат твърде малко възпитание и много нисък морал.

От другата страна на завесите в дъното на стаята долетя мек звук от цигулка. Марк се обърна гневно по посоката на звука, но момичето сложи ръката си на рамото му. Жест, който го накара да мълчи.

От стаичката долитаха тихите, меланхолични тонове на „Chanson d'Adieu“ от Тости.

— Кой свири? — попита тя тихо.

Марк сви нетърпеливо рамене.

— Евреинът, Ли Жозеф. Трябва да го видите.

— Ли Жозеф? Този, който е видял убийството на брат ми?

— От разстояние, мила госпожице — изписка Тайзър. — Нищо определено не е могло да се види. Мисля, че ви обясних това. Скъпият ни приятел само е видял полицаите да се бият с нашия покоен приятел.

Студените очи на Марк се спряха върху него.

— Достатъчно, Тайзър — прекъсна го той. — Кажете на Ли Жозеф да дойде.

Свиренето скоро спря и тя с учудване се вгледа в странния човек, който влезе в стаята. Ли пристъпваше към нея прегърбен, като я гледаше под вежди и търкаше ръцете си една в друга. Той представляваше зловеща фигура и Ан изведнъж се почувствува твърде неловко.

— Това е мис Перимен, сестрата на Рони.

Лицето на стареца се сбърчи в гримаса...

— Аз току-що говорих с него — каза той.

Гласът му беше необикновено дълбок и мелодичен.

Момичето се вгледа с изумление в него.

— Вие говорихте с него?

— Не обръщайте внимание на Ли — тонът на Марк беше остър, почти заповеднически. — Той е малко... — той многозначително се пипна по челото. — Вижда духове и разни други неща.

— И други неща — повтори евреинът, а очите му все повече се разширяваха. — Чудновати неща, неща, които никой не вижда, освен аз — Ли Жозеф!

Лицето му се изкриви в странна усмивка. Погледът му беше втренчен в нещо, което стоеше помежду им.

— И така, ти си тук — каза меко той. — Ах, знаех, че ще дойдеш, моя малка Фреда.

Той се наведе и погали главата на някакво невидимо дете.

— Ти си станала добро момиче, откакто се удави в канала, нали? А! Изглеждаш толкова весела.

— Млъкни, Жозеф! — прекъсна го грубо Марк. — Плашиш госпожицата!

— Той не ме плаши — каза Ан спокойно.

Ли Жозеф се обърна и закричи обратно към стаичката си. Раменете му се тресяха от беззвучен смях.

— Често ли изпада в такова състояние?

— Винаги е такъв — каза Марк и бързо добави: — Но той е напълно нормален във всяко отношение. Жозеф, не си отивай. Искам да разкажеш на госпожицата какво си видял.

Ли Жозеф бавно се върна и спря на няколко крачки от момичето. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, сякаш се молеше.

— Ще ви кажа какво видях — говорят му изведнъж стана механичен. — Първо, лодката на Рони. Тя се отдели от парахода. После Рони гребе, гребе с всички сили. Полицаяте го посрещат и почват да се бият с него, докато той падна във водата и чух, че Бродлей каза: „Свършихме го, не казвайте никому за това!“.

— Видяхте ли всичко това?

Той наведе глава и тя се обърна към Марк.

— Защо не дадохте оплакване срещу тези хора? Защо сте допуснали това убийство да се причисли към „убийствата, извършени от неизвестен човек“? Неприкосновена ли е полицията в тази страна? Може ли тя да извърши всякакви престъпления... убийства и никога да не бъде осъждана?

За пръв път той почувствува вулкана, който бушуваше в сърцето ѝ. Гласът ѝ трепереше от гняв.

— Бродлей — кой е Бродлей? Той е човекът, за когото говорехте, нали? Ще запомня името му.

Тя отново хвърли поглед към стареца. Той беше затворил очите си и скръстил спокойно ръце, като се поклащаше леко наляво и надясно.

— Подаде ли той оплакване до полицията?

Марк се усмихна.

— Каква полза? Трябва да разберете, мис Перимен, че полицията сама за себе си е закон не само в тази страна, но и във всяка друга. Аз мога да ви кажа неща, които са се случили в Ню Йорк...

— Не искам да знам какво се е случило в Ню Йорк. Искам да ми кажете само това: може ли да се вярва на този човек? — Тя кимна към евреина.

— Напълно! — Марк беше убедителен.

— Напълно, скъпа госпожице — каза Тайзър, който отдавна не участвуваше в разговора. — Мога да ви уверя, че той е много честен човек. Единствено нещастният му произход говори против него. Но защо да ненавиждаме евреите? Моисей не беше ли евреин? А Соломон, най-мъдрият през всичките столетия досега, а също така...

Той срещна погледа на Марк и речта му премина в слабо неразбираемо бърбене и после към мълчание.

За момент тя се замисли с наведена глава и набръчкано чело. Марк ѝ беше предложил стол, но тя не седна. Той я чакаше да заговори.

— Какво правеше Рони за вас? — попита тя най-после. — На мен можете всичко да кажете, мистър Мак Джил. Той често ми е говорил за вас и аз схващах, че сте били ангажирани в нещо... незаконно. Мисля, че съм придобила особени морални разбирания, но да си призная, сега не съм изненадана така, както бях тогава. Ценен ли беше той за вас? Чувствува ли се неговата загуба... сериозно?

Марк Джил не отговори веднага. Той се мъчеше да разбере какво се крие зад този въпрос.

— Да — каза той след малко. — Той беше необходим, защото беше от типа хора, които могат да обикалят цялата страна, без да възбудят подозрение. Беше отличен шофьор, а това е извънредно полезно, защото сега полицията има Летяща бригада, която трябва да се избягва. Бродлей е нейният началник. Рони събираше стоката и после я разнасяше по отделните градове. Аз му се доверявах. Защо питате?

— Исках да зная — каза тя. — Този човек Бродлей, как изглежда?

Преди Марк да отговори, тя чу слаб смях зад гърба си и се обърна.

Някакъв мъж стоеше до вратата. От колко време беше там, тя не можеше да каже. Явно не отскоро, защото спокойно се бе облегал на рамката на вратата. Меката му шапка беше накривена на една страна и въпреки че нощта беше студена, не носеше палто. Висок, строен човек с продълговато, добре очертано лице и насмешливи очи, които сега я наблюдаваха с интерес.

— Не бих се изненадал, ако това е мис Перимен. Би ли ме представил, Марк?

Марк се вцепени.

— Моето име е Марк Джил — каза той остро.

— Това не е сензация — отговори другият иронично. — То е било Марк Джил през целия ти живот.

Изведнъж хуморът изчезна от лицето му, което сега изглеждаше малко тъжно, докато той гледаше към момичето. Тя инстинктивно позна кой е той и погледът, който срещна неговия, беше като от стомана.

— Много съжалявам, че ви сполетя такова нещастие, мис Перимен — каза той. — Бих желал да знам човека, който уби брат ви.

Той захапа долната си устна, стар негов навик, и погледна замислено Марк.

— Направих всичко възможно да държа Рони далеч от лоши приятели.

Той се спря, като че ли чакаше отговор, но тя не каза нищо. Очите му огледаха стаята.

— Къде е музикалният спиритист? — попита той. — Хелюу, Ли! Тази вечер си имаш компания.

Ли Жозеф мрачно пристъпи напред със свито, напрегнато лице и хвърли бърз поглед към детектива. Твърде странен поглед, помисли Марк и се обърна към Бродлей, но изображението му беше непроницаемо.

— Чудя се защо са ви довели тук?

Той говореше на Ан, но тя гледаше към Тайзър, чиито мазни очички в смущението си мигаха с необикновена бързина.

— Не са се опитвали да ви залъжат с историята, че полицията е убила брат ви, нали? Предполагам, че сте твърде умна, за да повярвате на такава легенда. Вашият брат е бил убит на брега и после хвърлен в реката.

Той отново се спря, видя как тя стисна устните си и разбра, че не я беше убедил.

— Желаете ли нещо? — попита Марк сухо.

Инспектор БRADLEY вдигна вежди.

— Извинете — каза той с преувеличена учтивост. — Не знаех, че вие сте наели апартамента на Ли и действувате като домакин. Ще бъда в Скотланд Ярд тази нощ между десет и два.

По гръбнака на Марк Мак Джил преминаха ледени тръпки. Към кого бяха отправени тези думи! Не до него, не до Ан Перимен, безсъмнено не и до Тайзър. Защо беше дошъл БRADLEY? Марк го познаваше достатъчно добре и беше сигурен, че той никога не би дошъл, ако знаеше, че Ан Перимен е тук. Той беше дошъл да говори с Ли! А напомнянето, че ще бъде в кабинета си между десет и два, се отнасяше до него.

БRADLEY се обърна и тръгна към вратата. На площадката извън стаята той се спря и махна весело за сбогом.

— Бих желал да поговоря малко с вас, мис Перимен. Може би утре ще ви посетя в хотела.

Тя не отговори. Очите ѝ бяха пълни с омраза, а инспектор БRADLEY беше твърде чувствителен човек, за да не го усети.

Те чуха стъпките му надолу по стъпалата и после шума от затварянето на вратата. Марк се озъби на Тайзър.

— Ти си оставил вратата отворена, ти... Слез долу и затвори сега. Чакай при стълбата, докато те повикам.

Той блъсна вратата зад него, като го остави да се препъва в тъмнината. После се приближи към Ан.

— БRADLEY ли беше това? — попита тя тихо.

— Това беше БRADLEY — отговори Мак Джил. — Умният инспектор от Скотланд Ярд. Какво мислите за него?

Тя наведе очи, за да обмисли въпроса.

— Кой заема мястото на Рони сега във вашата... организация? — попита тя.

Марк простря ръце.

— Кой би могъл да го замести? Такъв човек не се намира лесно.

— Аз мога.

Той отвори изумено уста.

— Вие?

Тя кимна.

— Да, аз. Управлявам кола толкова умело, колкото и бедният Рони.

Той беше поразен, за момент изгубил самообладание. Очакваше да срещне някакво слабо създание, което се нуждае от помощ. Ако не беше желанието да убеди единствената роднина на Рони и да спре продължителните разследвания, които близките твърде често предприемат, той в никакъв случай не би я довел в „Леди Стерс“.

Хиляди варианти минаваха през ума му.

— Ще се присъедините ли към нас? — Той ентусиазирано ѝ подаде ръцете си. — Малко момиче, вие сте съюзник, за каквото винаги съм мечтал.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Можете да ме наричате Ан — каза тя. — И съюзничеството ни ще бъде само по отношение на работата.

Този беше един от малкото случаи в живота на Марк Мак Джил, когато му направиха забележка, без той да може да реагира.

II

В „Леди Стерс“ нямаше телефон. Ли Жозеф беше предпазлив човек и никога не харчеше безразборно парите си. Дълго, след като си бяха отишли посетителите, той седя свит в едно голямо, старо кресло, което бе приближил до кръглата маса. Лампата, поставена в единия край на масата, осветяваше лежащите пред него пет дребно изписани листа от едно недовършено писмо, което той бе извадил изпод леглото си.

Той се вдигна бавно от мястото си и отиде в съседната стая. Вгледа се през големия прозорец към канала. Зелените и червените светлини на един влекач, движещ се по Темза, дълго привличаха погледа му. После той взе цигулката, намести я под брадата си и прекара лъка по струните. Скоро обаче музиката не го задоволи. Постави цигулката на мястото ѝ, върна се при масата и отново взе перото в ръка.

Не беше леко да се напише това писмо, но то трябваше да бъде написано. После щеше да го сложи в един плик и ще отиде да намери стария Седемен, който живееше някъде наблизо. Седемен веднага би занесъл писмото на инспектор Брайлей.

Макар че той не говореше добре английски, писмено се изразяваше по-умело. Той прочете първия лист, който му попадна.

„... Мак Джил знаеше, че Рони е във връзка с вас. На Рони Перимен не можеше много да се вярва, когато беше пиян. Той пиеше твърде много. Беше се карал с Мак Джил и искаше да напусне организацията. Поиска моя съвет и аз също споделих, че искам да напусна и се върна в Мемел, където е домът ми и където живеят внуците ми. Мисля, че Мак Джил беше подушил всичко това, защото през въпросната нощ той дойде тук, след като беше проследил Рони от Лондон. Рони беше пиян. Беше един часът през

нощта, когато Мак Джил и Тайзър пристигнаха. Скараха се. Рони каза, че не иска да има нищо общо с убийства. Той каза, че Мак Джил е отговорен за случката при Северната и Южна банка, където един полицаи беше убит. Той даже се осмели да каже, че само ако вдигне пръста си и ние всички ще влезем в затвора. Ако не беше казал това, струва ми се, че и аз нямаше да остана жив. Само защото той включи и мен в работата, Мак Джил не ме заподозря. Рони беше седнал до масата, държейки една голяма чаша порто, която аз му бях сипал. Той я поднасяше към устата си, когато Мак Джил го удари с дръжката на револвера по главата и повтори удара си, когато той вече падаше. Мак Джил овърза тялото с чаршаф и го пусна в лодката ми. Не знам къде го отнесоха, но когато след половин час се върнаха, ми казаха, че Рони се е съвзел и си е отишъл в къщи. Мак Джил ме заплаши, че ще ме убие, ако кажа, макар и една дума. Тогава не ми каза какво да обясня на сестрата на Рони. Едва по-късно, когато изпрати да я доведат, той ми каза...

Ли Жозеф постави листа отново пред себе си. Оставаше още малко да се пише. Когато свърши разказа си на следващата страница, попи написаното, сгъна листа и постави писмото в плик. Докато правеше всичко това, не преставаше да си говори тихо на руски.

— ... Виждаш добре, гълъбчето ми, аз трябва да направя това, иначе те ще хванат стария Ли, ще сложат въже около врата му и ще го пратят при вас, мои малки духове!

От време на време се навеждаше да погали тези странни, малки създания, които само лудите му очи можеха да видят.

— Така, така... по-добре този зловец Мак Джил да умре, нали? Много лошо би било, ако тази мила госпожица, която беше тук тази вечер, стане негова приятелка...

Той чу звук от обръщане на ключ и вдигна глава, като мушна веднага писмото в пазвата си. Бяха стъпките на Марк — той ги познаваше много добре. Тайзър също беше с него. Ли забеляза това, преди вратата да се отвори и те да влязат.

Марк се отправи веднага към масата. Той спря поглед на перото и мастилото върху нея.

— Писал си писмо, а? Прати ли го?

Старецът поклати глава.

— Скъпи приятелю! — Гласът на Тайзър беше станал по-писклив от вълнение. — Може би се лъжеш, драги. Кажи на Марк Джил, че съмненията му не са основателни. Кажи му...

— Няма нужда да му внушаваш това, което трябва да каже. — Тонът на Марк беше хладен. — Да видим това писмо. Не си имал време да го пуснеш — по масата още има мастило.

Ли Жозеф поклати отново глава. Преди да успее да съобрази какво става, Марк се спусна към него, хвана го за дрехата и я разкъса.

Единият край на писмото се показа и той го дръпна. Адресът върху плика осъди предателя.

— Брадлей — така си и мислех.

Марк отвори писмото и хвърли бърз поглед на съдържанието му.

— Така, на път да извършиш предателство, а? Затова Брадлей ще бъде в кабинета си от десет до два. Твърде дълго ще чака той това писмо!

Старият евреин не се помръдна. Той стоеше до затворения капак с ръце, скръстени на гърдите. Вероятно духовете, които населяваха стаята, шепнеха окуражителни думи на ухото му, защото той се усмихна.

— Е сега, Ли — каза Марк задъхано и Ли Жозеф прочете смъртта в очите му.

— Мен ти не можеш да убиеш, мой мили Марк — каза той. — Мога да умра, да, но аз ще се върна. Малките духове...

Изведнъж старецът се наведе, отвори капака и като се завъртя, стъпи на първото стъпало на стълбата, която водеше към живот и безопасност. Марк измъкна револвер от джоба си; заглушителят, прикрепен на края на дулото, се закачи за дрехата му, но това не спаси осъдения.

Вторият гърмеж беше по-силен. Те чуха пляска на тялото, когато падна във водата.

— Затвори капака!

Лицето на Марк беше бяло. Тайзър пристъпи напред, като издаваше странни звуци и спусна капака тихо на мястото му.

— Сега го покрий с килима!

Марк отиде към прозореца, отвори го и погледна навън. Нощта беше много тъмна, ръмеше ситен дъжд, приливът беше започнал.

Тайзър се беше облегнал на един стол, дишаше тежко, като човек, който е изпитвал някакво огромно напрежение. Не можеше да говори, пък и Марк не се нуждаеше от неговото мнение. Тайзър не се решаваше да вдигне глава, докато не чу прозорецът да се затваря.

— Всичко е наред. Хайде... и не забравяй какво видя преди малко, Тайзър.

Зъбите му тракаха, когато той последва мрачния си господар към стълбата. Вече бяха стигнали площадката, когато се чуха силни удари по вратата. Тайзър постави ръка на устата си, за да спре вика, който застина в гърлото му. Ударите се повториха.

— Отворете вратата!

Мак Джил се втурна обратно в стаята. Откъм улицата кепенците бяха затворени и след като изгаси лампата, той отвори един от тях и погледна навън.

Три автомобила бяха спрели до тротоара — трета кола тъкмо пристигаше, когато той погледна и още преди да спре, от нея изскочиха около половин дузина мъже. Високи, снажни хора, които бързо се отправиха към къщата.

В силната светлина на фаровете той разпозна омразното му лице. После то изчезна в тъмнината.

— Брадлей! — каза той. — Летящата бригада — къщата е обградена!

III

Марк затвори вратата и пипнешком запали лампата. Огледа внимателно наоколо, изтича до масата, провери дали няма следи от мастило по нея и след това посочи към вратата.

— Слез долу и ги пусни да влязат — каза той.

Отдолу пак се чуха удари, по-тежки, по-настойчиви.

— Чакай!

Тайзър спря на прага. Марк нави килима, отвори капака към стълбата и насочи лъча от фенерчето си надолу. Нищо не се виждаше, освен черна вода. Тогава той си спомни за револвера. Извади и го хвърли във водата, затвори капака и постави отново килима отгоре.

— Доведи ги — каза Мак Джил сухо.

Брадлей пръв влезе в стаята. Единият от четиримата детективи, които го следваха, имаше автоматичен пистолет в ръката си.

— Претърсете ги! — заповяда Брадлей.

Марк вдигна ръце.

— Къде е револверът ти? — попита детективът, чиито бързи ръце опипваха джобовете му.

— Ако в мен търсите револвер — каза Мак Джил хладно, — то само си губите времето. Мога ли да попитам какво означава цялата тази драматична сцена? — Той питаше Брадлей.

— Къде е Ли Жозеф?

Марк сви рамене.

— Точно това бих желал да зная и аз. Разговарях с него съвсем спокойно, когато той ми обясни, че трябва да се срещне с някакъв свой приятел и излезе, като обеща да се върне след десет минути.

Устните на детектива се свиха.

— Да се срещне с някакъв приятел? По дяволите! — Странна миризма усещам тук, прилича много на барут. Упражнявали сте се в стрелба, а, Тайзър?

Лицето на Тайзър беше бледо, зъбите му тракаха. Но Брадлей го беше виждал в такова състояние и по-рано. Той беше такъв отявлен

подлец, че сегашната му възбуда не означаваше нищо повече от това, че се бе уплашил от присъствието на полицаите.

Брадлей отиде до малката стаичка и вдигна цигулката и лъка, като ги оглеждаше внимателно.

— Не си е взел инструмента — каза той и като прекара леко лъка по струните, изсвири къса мелодия. — Не знаехте, че съм музикален, нали? — попита той.

— Знам само, че театралничите. Предполагам, че артистичният ви темперамент трябва да намери някакъв отдушник — отговори Марк.

Очите на Брадлей го фиксираха.

— По-добре спрете да мислите, че се изказвате на публично събрание и ми разяснете къде мога да намеря Ли Жозеф?

Лицето на едрият човек се обля с червенина. В очите му се четеше едва скривана омраза.

— Искате да знаете защо дойдох тук? Ще ви кажа. Тайзър и аз се мъчим да правим малко добро на хората, които вие сте онеправдали, Брадлей...

Брадлей отново се усмихна.

— Знам — „Домът за почивка“, ако това е заведението, което е предмет на лекцията ви — каза сухо той. — Твърде удобно място за среща на мошеници. Велика идея. Казват, че вие сте управителят, Тайзър.

Тайзър се усмихна зловецко, но му липсваше възможност да отговори.

— Не вярвам да се опитате да ме убедите, че сте дошли тук да увещавате Ли Жозеф да участва в реформацията на криминалните класи? Защото, ако се опитате...

Един полицай го извика настоятелно от прага. Той отиде, поговори нещо тихо и Марк Джил видя учудването по лицето му.

— Добре, кажи на мис Перимен да се качи.

Ан Перимен влезе бавно в стаята, като оглеждаше всички.

— Къде е Ли Жозеф?

— Точно това питам и аз — обади се Брадлей весело.

Тя не му обърна внимание и повтори въпроса си.

— Не знам — каза Марк. — Беше тук преди няколко минути, но по някаква причина излезе — оттогава не се е връщал.

Една ръка се допря до рамото ѝ и я обърна. Тя се намери лице срещу лице с инспектора, като трепереше от гняв за обидата.

— А сега, мис Перимен, бихте ли ми казали защо дойдохте в „Леди Стерс“? Не ви питам като приятел, а като полицай.

Изразът на лицето ѝ би отблъснал твърде много мъже — но Брайдлей не се объркваше лесно.

— Дойдох, защото той ме повика с писмо — каза тя задъхано.

— Мога ли да видя бележката?

Тайзър я гледаше с отворени уста. По лицето на Марк Мак Джил личеше, че той е много заинтригуван.

Ан Перимен се поколеба, после с бързо движение на ръката отвори чантата си и извади парче лист. Брайдлей прочете двата ръкописни реда:

„Трябва да ви видя в десет часа. Необходимо е.“

— Къде е пликът?

— Хвърлих го. — Тя дишаше бързо, гласът ѝ трепереше и Брайдлей знаеше, че това не е от страх.

— Получили сте го на ръка, разбира се. Той е имал намерение да го прати по пощата. Искан е да каже за утре вечер — аз също трябваше да се видя с него утре вечер.

Погледът на Брайдлей се спря върху Мак Джил, но последният не трепна.

— Бихте ли ми казали какво е значението на всичко това? — попита тя.

Тя бе върнала самообладанието си с усилие.

— Какво е значението на кое? — Това е „Летящата бригада“. Аз съм инспектор Брайдлей. Дойдох да взема Ли Жозеф, преди да му се е случило нещо. Той имаше намерение да ми праща писмо тази нощ. Предполагах, че ще го получа по същия пратеник, който е донесъл и вашето писмо. Не издавам секретите на полицията, като ви казвам, че се страхувам за Ли Жозеф и исках да го пратя там, където би бил в безопасност, преди да го е сполетяла участта на брат ви.

Устните на Ан Перимен затрепериха, но тя отново потисна вълнението си.

— Преди да умре от ръцете на полицията ли? — каза тя едва чуто. — Това беше участта на моя брат. И този ли старец искахте да го сполети същото? Когато преди малко ме обърнахте към себе си така,

както правите със затворниците, твърде добре разбрах какъв сте грубиян.

— Кой ви каза, че аз съм убил брат ви? — попита той спокойно, но не беше приготвен за отговора.

— Ли Жозеф — каза тя.

Той замълча за момент.

— Мисля, че това е най-невероятната история, която някога съм чувал — беше единствената му забележка.

— Може би ще искам пак да ви видя тази нощ, Мак Джил. Също и теб, Тайзър. Впрочем засега може да си отидете в къщи. Колкото до вас, млада леди, аз сам ще ви придружа. Също така бих желал да поговоря с вас утре сутринта.

— Не се нуждая от вашата компания. Смятам да се прибера с мистър Мак Джил.

— Вие ще дойдете с мен — каза той сухо. — Бих искал да имам успокоението, че поне една вечер съм ви държал далеч от лоша компания.

— Какво искаш да кажеш, Брадлей? — Мак Джил почти викаше. — В какво ме обвиняваш? Бих желал да сложим край на всички глупави забележки и мистериозни намеци! Да сме наясно!

Брадлей кимна на един от своите хора.

— Заведи мис Перимен до моята кола.

За момент като че ли тя се възпротиви, но след това, без да каже дума, се обърна и последва детектива надолу по стълбите. Едва тогава Брадлей отговори на въпроса.

— Ще ти кажа какво имам против теб, Мак Джил. Навсякъде из страната се увеличиха престъпленията с убийства. За пръв път в нашата практика се появяват в Лондон гангстери, за които убийството е нищо. Миналата седмица в Окслей род беше убит един полицай. Когато бандата влязла в бижутерийния магазин на Ислингтън, е била изненадана там от полиция. Бандитите са си пробили път с куршуми и са успели да избягат. Ти добре знаеш, че английският престъпник от този род не носи револвер. Само по един начин си обяснявам това — в нашата страна се е появила нов тип престъпност.

— Да не би да предполагате, че притежавам стрелбище? — се озъби другият и Брадлей бавно кимна.

— Това е, което предполагам, най-лошия вид стрелбище, каквото само дяволът може да измисли! Всеки, който знае историята на американските гангстери, може да ти каже какво се случва сега в Англия. Ти си намерил някакъв нов начин за доставяне на наркотици. И когато те пипна, ще те пипна добре! Ще изминат най-малко двадесет години от момента, в който ще напуснеш подсъдимата скамейка, до този, когато ще напуснеш Дортмурския затвор.

Той се приближи няколко крачки до пребледнелия Марк.

— И ще ти каже още нещо. Не знам какво мислиш да правиш с мис Перимен, но запомни добре, че ще те наблюдавам като котка и ако видя нещо, което да не е в ред, ще намеря начин да те хвана — без доказателства.

IV

Ан Перимен почти не разбра, че по време на пътуването беше подложена на кръстосан разпит. Те минаха покрай много таксите, но полицейската кола никъде не намали хода си. Спря чак на ъгъла на Уестминстър Бридж и Ембянкмент.

— Ще ви наема такси, мис Перимен — каза БRADLEY.

На следващата сутрин в малкия салон до спалнята си тя разговаря с БRADLEY. Докато той пристигне, тя бе събрала мислите си и сега проявяваше завидно самообладание. Той забеляза, че през цялото време, докато говореше, тя не сваляше очите си от неговите и в техните светли дълбочини той прочете непреодолимата ѝ омраза към него и професията му.

— От Ли Жозеф няма нито следа — каза той, — но аз мисля, че ще бъде намерен, стига да не е заминал някъде. Той имаше обичай да държи лодка, вързана за една от колоните под къщата. Тази лодка ние намерихме в Темза, но празна.

Тя го наблюдаваше хладнокръвно. При обикновени обстоятелства би го намерила за симпатичен млад човек. Имаше интелигентен поглед. Обичаше също така да се усмихва. Изобщо имаше нещо привлекателно във вида му: раменете му бяха на атлет, с големи ръце, на които се бе облегал върху масата, докато говореше. Тя не бе го поканила да седне. Колкото повече оценяваше качествата му, толкова повече омразата ѝ към него растеше.

Тя мълчеше почти през цялото време, но изведнъж хвърли бомбата.

— Мисля, че няма нужда да се мъчите да измисляте теории, мистър БRADLEY — каза тя спокойно. — Ли Жозеф е бил убит вероятно от полицията — както и Рони!

Това предположение беше толкова нелепо смешно, че за момент съобразителният БRADLEY не можа да намери отговор. — Ли е бил убит, мисля, че така трябва да се изразя, защото не е искал да каже

това, което сте искали от него. Защо би избягал Ли Жозеф? Той е бил свидетел при смъртта на Рони.

Очите ѝ се бяха стеснили до едва видими цепки.

— Ясно ми е — каза той и добави: — Знаете ли с какво се занимаваше брат ви преди смъртта си и какви са били отношенията му с Ли Жозеф?

Тя не отговори.

— Аз бих желал да ви помогна.

Той се облегна още повече на масата и гласът му придоби такава мекота, на която при други обстоятелства тя би откликнала.

— Вие учителствувате в Париж, както разбрах, и се надявам, че ще се върнете пак там и ще се опитате да забравите това неприятно произшествие. Аз харесвах вашия брат. До известна степен той беше мой приятел. Вероятно съм бил последният човек, който му е говорил.

Той видя устните ѝ да се свиват и поклати глава.

— Може би все още сте много разтревожена, затова мислите така. Защо би му навредила полицията? А още повече аз? Бих направил много, за да му помогна. Знам миналото му с всички подробности. Знам колко неуравновесен беше той...

— Мисля, че можем да си спестим цялото това обяснение — каза тя. — Дали ще се върна в Париж или не, е лично моя работа. Знам, че го мразехте и съм убедена, че сте го убили. В тази околност няма нито един мъж, нито жена, които да не вярват, че полицията е убила Рони. Не казвам, че са искали да го направят, но са го направили.

Той разпери отчаяно ръце.

— Мога ли да говоря с вас, когато сте по-спокойна.

Сега вече тя избухна.

— Не искам никога вече да ви виждам! Мразя ви, а също и всички хора като вас! Вие всичките сте толкова безчестни! Вие всички сте лъжци, всички до един. Прикривате подлостта си с фалшиво внимание, а грешките си с престараване. Зловеща търговия е вашият занаят. Вие живеете от човешката мизерия и градите репутацията си на сърцата, които разкъсвате и живота, който съсипвате — това е всичко, което имам да ви кажа.

Той отвори уста да каже нещо, но размисли, взе си шапката и напусна стаята.

По-късно тя се разкая за избухливостта си, а още по-късно се ненавиждаше за това разкаяние. Рони беше убит от този човек.

Тя не беше единствената, която вярваше това. Хората от Ливадите, а също и господата от Сток Гардънс имаха свои собствени възгледи, подкрепени от това, което бяха видели. Те не знаеха, че Рони имаше навик да посещава „Леди Стерс“, а също така знаеха, че през онази нощ полицията бе обградила къщата и от автомобилите на „Летящата бригада“ слязоха група детективи, на които Брайлей бе казал: „Аз ще узная истината от това момче, па макар и главата му да счупя“.

Това беше чуто от Хари. Затворникът, който се намираще наоколо, когато пристигна полицейската кола.

— Така е станало — казваше Хари, наричан Затворника, защото два пъти бе лежал зад решетките за употреба на оръжие срещу полицаи. — Те са го хванали и мъчили, и когато са видели, че е свършено с него, хвърлили са го в калта — аз познавам полицията. Не ме ли осакатиха те последния път, когато ме опандизиха?

Никой не предполагаше, че старият Ли можеше да бъде убиецът. Дори и полицията. Те просто казваха, че е изчезнал. Оказа се, че в нощта на изчезването му един голям холандски параход се е спуснал надолу по реката и смятаха, че той е заминал с него.

Къщата на Ли Жозеф беше затворена и ключовете депозирани. Той имаше сметка в една банка в Улуич и поради това, че сам не разбираше от сметки и формалности, бе възложил на банката си да му плаща всички такси и данъци, така че къщата си остана затворена и вероятното му местопребиваване остана необезпокоявано.

Брайлей беше казал: „Аз ще узная истината от това момче, па макар и главата му да счупя!“. Затворникът разправи това на много хора — на Марк Мак Джил, мрачен и мълчалив, на Тайзър от Дома на почивката, на Ан Перимен, която със сухи очи и сърце, пълно с омраза, си представяше смъртта на брат си.

Един час след излизането на Брайлей при нея дойде Марк Мак Джил. Той беше твърде откровен. Не знаеше какво й беше казал Брайлей, нито какви тайни бе узнала тя. Знаеше само, че тя е твърде красива и би могла да бъде от голяма полза за организацията.

— Не скривам нищо от вас, мис Перимен. Рони, аз и Тайзър сме контрабандисти. Аз упражнявам този занаят от години и Рони беше

моята дясна ръка. Вие виждате, на Тайзър мога да разчитам само до известна степен — той пие. Има подла душа. Аз не претендирам, че съм светец, но вие знаете какъв е законът — страшно е за този, който не зачита чуждата собственост. Някой грубиян може да пребие жена си и да се отърве с три месеца, но посегне ли да вземе няколко шилинга от нечие чекмедже или да ограби някого с пет-шестстотин фунта, ще бъде щастлив, ако се отърве с шест.

Всичко това не изглеждаше толкова престъпно за Ан, имаше романтизъм в него. Той я наблюдаваше, докато говореше и видя как в нея се оформя решението.

Имаше много неща, за които плащаха високи мита — за захарин например се плащаше три шилинга и девет пенса на унция. Той и Рони са получавали около десет хиляди унции на седмица. Почти хиляда лири печалба според цените, по които те продаваха. А имаше и друг вид стока, но за нея той се изразяваше неясно. Рони ѝ беше споменавал за всичко това по-рано.

От тази работа никой не страдаше, освен правителството. Хората до известна степен бяха облагодетелствувани: купуваха по-евтино.

— Естествено няма да използвам смъртта на бедния Рони, за да ви убедя. Ако сте си променили намеренията...

Тя поклати енергично глава. В очите ѝ имаше блясък, значението, на който той схващаше, защото тя му бе казала как Бродлей се е опитал да я убеди да се върне в Париж.

— Не съм променила намерението си — каза тя.

— Бродлей ще ви каже други неща, че ние вършим контрабанда с опиум и всякакви други измислици. Без съмнение той иска да ни очерни — и Рони — колкото се може повече. Опиум! Аз по-скоро бих отрязал дясната си ръка!

Тя го прекъсна.

— Има ли значение това, което Бродлей казва?

Същия ден тя стана член на организацията на Мак Джил.

Странно беше обстоятелството, че не помисли вече за Ли Жозеф и за тайнственото му изчезване. Но Бродлей мислеше много, защото всеки ден хора с дълги куки в ръце разравяха тинята на канала, за да търсят стареца, който така много обичаше да седи при отворения прозорец на къщурката си и да свири „Adieu“ от Тости.

V

След около година, следобед, в един ранен пролетен ден...

Най-после далечното бръмчене на самолета дойде до ушите на Ан Перимен. Тя затвори книгата, стана от калника на малкото четириместно купе, където седеше, и погледна ръчния си часовник. Беше седем и четиридесет и пет. Пилотът беше точен до секунда.

Тя отвори колата, извади дългоцев призмичен бинокъл и като излезе на открито вълн от храстите, които скриваха колата, огледа небето. Самолетът вече се приземяваше. Машините бяха спрели да работят.

Тя се върна бързо до автомобила и натисна една дръжка, монтирана до кормилото. Черният покрив на колата беше разделен на успоредни ивици като летвите на прозоречни жалузи. Вътрешните страни на тези дръвчета бяха облицовани с огледално стъкло, което отразяваше последните лъчи на залязващото слънце. Тя завъртя три пъти дръжката. Три пъти покривът се отвори и затвори. Тя го остави с огледалата нагоре и изтича да види безшумно движещата се машина.

Пилотът я беше видял. Сигналната му лампа непрекъснато просветляше и той вече се бе насочил към нея. Сега моторът отново забръмча...

Не беше на повече от двадесет ярда от земята, когато изхвърли пакета. Коприненият парашут, към който той бе привързан, се отвори моментално, но въпреки това дървената кутия тежко се удари в земята.

Ан не изчака, докато самолетът изчезне от погледа ѝ, а затича до мястото на падането, вдигна кутията и като я занесе до автомобила, заедно с парашута я постави в една дълбока празнина зад седалките. Пакетът не беше тежък. Марк Мак Джил никога не позволяваше тя да се занимава с тежка стока — той уреждаше това по някакъв начин.

Стъмваше се и тя предпазливо подкара колата по неравната земя покрай храстите. Сигурно имаше и други закъснели излетници, които са прекарвали следобеда сред дивата красота на Ащдаун и които са

видели самолетът да слиза, но малко вероятно беше те да са близо, защото тя беше избрала някакво второстепенно шосе.

Не след дълго излезе на главния път и подкара с пълна бързина към Лондон. Автомобилът беше много по-мощен, отколкото се предполагаше на пръв поглед. Марк, който беше инженер, я беше направил така, че да може да се движи дори със 160 км в час.

Бързината беше страст на Ан Перимен. Да седи на кормилото на летящия автомобил и да гледа как стрелката на спидометъра се движи над 140 км значеше да изпитва най-голямо задоволство.

Колата започна да се движи умерено едва при Кингстън Хил. Един полицай ѝ извика нещо и тя запали фаровете, макар че беше още здрач.

Преди година тя би се изсмяла и не би обърнала внимание на предупреждението му, защото щеше да ѝ достави удоволствие да подразни представителя на закона. Но Марк беше настоял да се спазват наредбите даже и в най-дребния случай. Видът на една ръка в бяла ръкавица, вдигната на кръстопътя, накара бузите ѝ да се изчервят и очите твърдо да блеснат. Полицаяте тя смяташе за хитри и подли, способни дори на убийство.

Тя забави хода при неговия сигнал и той ѝ се усмихна, когато мина покрай него. Тя би ударила червеното глупаво лице, ако смееше. И въпреки това появата му ѝ донесе усещане на задоволство и триумф. Ако знаеше той! Ако, надарен с някакво свръхестествено чувство, той бе спрял колата и прегледал кутията, скрита зад седалките!

Тя забави ход, когато наближи Хамърсмит Бродуей, чиито блестящи светлини ясно показваха края на деня. Тук тя се натъкна на неизбежно оживено движение. Като си проправяше път между един камион и един омнибус, тя бе заставена да спре до бордюра. И тогава видя човека да стои на края на тротоара и се дръпна назад. Но светлините на един магазин падаха точно върху лицето ѝ и нямаше възможност да избегне острия поглед на господин.

Позата му беше характерна: ръце, мушнати дълбоко в джобовете, рамене и глава наведени напред и въпреки че строгото обгоряло лице беше в сянка, лесно беше да се предположи, че умът му беше много далеч от Хамърсмит Бродуей. Отначало той не даде вид, че я е видял: тя помисли, че не я е познал и веднага обърна главата си на друга посока. С крайчеца на окото си видя как той направи няколко крачки

напред и сега лактите му бяха опрени на рамката на отворения прозорец.

— На разходка ли сте били, мис Перимен?

Тя го мразеше, мразеше мекия му глас, мразеше всичко в него. Но въпреки това нарочно и съвсем хладнокръвно тя бе правила така, че да се среща по-често с него. У нея все още бе пресен споменът за смъртта на Рони, но тя играеше ролята си добре, правеше се, че се разкайва за думите, които му бе казала. Той не знаеше, че у нея все още кипи омраза към него.

— Мистър БRADLEY! Не ви видях!

— Хората твърде рядко ме виждат, когато гледат на другата страна — каза той весело.

Тя почувствува, че той оглежда вътрешността на колата.

— Сама! Това е чудесно! Ако говоря за себе си, няма друг човек, с когото повече бих желал да остана насаме, отколкото с мен самия! Предполагам, че и вие сте на същото мнение.

Той видя, че началото на колоната от автомобили тръгва.

— Не отивате ли към Марбл Арч? Бих искал да спестя таксата за омнибуса. Хората казват, че съм шотландец.

Тя се поколеба. Ако той седнеше до нея в колата, чувствуваше, че може да изпищи. Но Марк ѝ беше казал да бъде любезна с него...

— Моля, влезте! Пътят ми е през Марбл Арч — каза тя. Той като че ли само с едно движение отвори вратата и седна до нея.

— Акциите ми почват да се вдигат — каза той меко. — Ако началникът или някой друг от шефовете ме видеха в автомобил при такава добра компания, сигурно следващата седмица щях да бъда повишен. Какви сноби сме ние!

Тя ненавиждаше спокойната му увереност, ненавиждаше саркастичността му. Мразеше го най-вече за това, защото чувствуваше, че той ѝ се надсмива, че знае ролята, която тя играе в тази комбинация и вместо да бъде поразен, той се забавляваше с нея. Нетърпимият оттенък на покровителството в тона му беше омразен.

Тя държеше устните си здраво стиснати, докато колата бързо се носеше между върволици от омнибуси и камиони нагоре към Шефърдс Бъш.

— Мистър Мак Джил добре ли е? — попита той учтиво, почти с почитание.

— Аз знам много малко за мистър Джил — беше късият отговор.
— Виждам го рядко.

— Естествено — пробъбри той, — макар и да живеете в едно и също здание, не бихте могли да го виждате често. Как върви „Домът на почивката“? Ето един човек, който прави добри дела! Това се нарича филантроп! Ако не бях детектив, бих бил банкер и тогава щях да му дам всичките си пари.

Тя не го окуражи за по-нататъшен разговор, но Брад не се нуждаеше от това.

— Ще ходите ли на театър тази вечер, мис Перимен?

— Не — каза тя късо.

Всъщност Марк ѝ беше казал, че може да има нужда от нея.

— Да не мислехте да ме каните на вечеря? — попита тя саркастично.

Брадлей се изкашля.

— До известна степен, да.

За втори път тя видя, че той се вглежда във вътрешността на колата.

— Ако не бях детектив, бих станал актьор. Не сте ли чели случайно какво писа „Уест Ландън Газет“ за изпълнението ми в „Училище за скандали“, която бе представена от нашата театрална група?

— Драмата изглежда подходяща за членовете на Скотланд Ярд — каза тя.

Той кимна.

— Ако това изглеждаше забавно, аз бих се смял. Училище за скандали — Скотланд Ярд.

После той изпадна в мълчание, докато колата спря до тротоара срещу Марбъл Арч, където той слезе.

— Благодаря ви много, мис Перимен.

Като че ли имаше желание да се опре на прозореца и поприказва, но докато отвори уста, колата тръгна.

Марк беше оставил един човек да се грижи за автомобила — един куц, който живееше сам в стаята над гаража. Той я чакаше на ъгъла на улицата, където тя спря.

— Добър вечер, мис. Закъсняхте малко.

Тя се усмихна на загрижеността му. Марк намираше служещите си в странни места. Този човек бе дошъл от „Домът на почивката“.

— Всичко е наред, Менфорд — имах един пътник, който не би одобрил бързото каране.

В това време покрай тях профуча такси и зави към Кавендиш Скуеър. Когато тя тръгна към площада, видя, че то бе спряло. Пътникът му беше слязъл и стоеше до бордюра. Тя хвърли поглед на него, когато минаваше...

Виждаше ли го бе по-рано? Имаше смътно съзнание, че го познава... или може би само си бе представяла човек като него. Той стоеше неподвижен, мълчалив, странна фигура върху фона на Кавендиш Скуеър. Когато тя изкачваше стълбите към етаж и погледна навън, той все още стоеше на мястото си.

Тя знаеше, че Марк си е в къщи. Над вратата светеха две светлини. Ан използва своя ключ и влезе. Намери го в столовата да чете вечерния си вестник с гръб към камината, в която гореше малък огън.

Тя бе подложила приятелството на Марк на изпитание и той не бе я излъгал. Марк беше привързан към нея по братски.

— Ти ли си? Добре свърши, нали? Пилотът намери ли те? Добре! Така и трябваше. Той е бил през време на войната френски ас.

Ан беше махнала малката си шапка и сега оправяше косите си пред едно огледало.

— Имах компаньон от Хамърсмит до Марбъл Арч. Отгатни кой беше?

Той поклати глава, посегна към сребърната кутия на масата и си взе пура.

— Твърде съм ленив днес, за да гадая — каза той. — Освен това не познавам приятелите ти.

— Отгатни!

Марк изръмжа и се облегна по-удобно в креслото.

— Вероятно е бил някой интересен човек.

— Главният инспектор БRADLEY!

Той беше удивен.

— БRADLEY? Защо го е направил? Спря ли те? Къде беше стоката...?

Тя се изсмя на усиляващия се поток от въпроси и облекчението, което му достави веселостта ѝ, беше очевидно.

— Помоли ме да го повозя и аз приех. Не можех да откажа. Пита за теб.

Марк премига.

— Смешен човек — се усмихна той неловко. Тя стоеше пред огледалото, като поставяше в ред косата си с малък златен гребен. Той можеше да вижда овалното ѝ лице, отразено в огледалото, червените устни и големите сиви очи под право вчесаните златни коси.

— Всеки път, когато се погледна, мисля, че все повече заприличвам на истинска лоша жена, Марк! Трябва да си боядисам косите черни!

Марк не отговори и настъпи около една минута мълчание. Той седеше на края на канапето с поглед, втренчен в килима, когато тя отново заговори.

— Понякога решението ми изисква твърде много да бъде подкрепено. Относно Брайдлей — как го наричаш ти — Брайд? Не можех да определя истинското си чувство към него, докато го возех по Бейсуотър Роуд. Трябваше да се чувствавам възмутена, но въпреки това не бях такава — твърде отегчително е да поддържам изкуствено омразата си. Аз все си казвах: ето тук седи човекът, който уби бедния Рони — той ли го уби наистина? Може би е бил някой от другите — може би Симъндс — този грубиян?

— Брайдлей го уби — Марк продължаваше мрачно да се вглежда в килима. — А също и стария Ли, предполагам...

Тук той се поколеба, като почна да се разхожда нагоре-надолу по стаята със свити рамене. Обикновено равното му лице беше придобило неприятно изражение.

— Мразя да говоря за Рони, но ти повдигна този въпрос два пъти през миналия месец. Какво се е случило, никой не знае.

Той се спря пред писалището, отключи едно от чекмеджетата, извади един плик и изсипа съдържанието му върху масата. Прегледа листовите и като отдели една изрезка от вестник, приближи се към камината, където светлината беше по-силна.

— Не съм ти казвал това по-рано — то е една изрезка от „Саут Истърн Хералд“ и дава твърде акуратно описание на това, което се е случило.

Като постави пенсне на очите си, той прочете:

„Рано сутринта през миналата сряда «Летящата бригада», под началството на инспектор Брадлей е посетила «Леди Стерс», стара, полуразрушена къща, собственост на Елиджа Жозеф, холандски или руски евреин. Вярва се, че това действие на полицията е свързано с оплакванията от страна на митническите власти, че се е засилила контрабандата на артикули с големи вносни мита. Когато полицията пристигнала в «Леди Стерс», намерила къщата празна, но стаята, в която живеел Ли, била толкова разбъркана, че полицията останала с впечатлението, че тук е имало някакво нападение. На рамката на прозореца откъм канала, който бил отворен, а също и на пода, имало следи от кръв. След претърсване на канала е бил намерен трупът на мъж, който от справката се е оказал някой си Роналд Перимен, живущ на «Бруклин Стрийт» 904. Смъртта му е последвала вследствие удар с тъп предмет. Ли Жозеф също е изчезнал. Скотланд Ярд има известни подозрения, които може би ще доведат до арести. Съдържателите на гаражи от квартала, които в последно време са държали каквато и да е чуждестранна кола на гараж, се молят да се явят в Скотланд Ярд. Подобна кола е била видяна да иде след убийството от Медоу Лейн“.

— Това е тяхната история — каза Марк, като стъваше листовите.
— Моята е малко по-друга. Къщата на Ли Жозеф е такава, каквато по романите красноречиво се нарича контрабандистка дупка. Ние имахме с него една или две работи и Рони беше човекът, който обикновено посредничеше. Ли Жозеф го обичаше. Същата нощ Рони беше при него по работа да улесни преминаването на едно голямо количество тютюн. Няма съмнение, че докато той е бил там, полицията е обградила къщата.

— Какво става с Ли Жозеф? — попита тя. Той поклати глава.

— Господ знае. Вероятно той се е изпарил още при първия признак на опасност. Ли беше във връзка с много холандски и

германски параходи, които слизаха надолу по реката, а имаше също и моторна лодка, която можеше бързо да го заведе при тях. Той беше необикновено силен старец. Полицаяте са изненадали Рони и са искали да го накарат да говори. Понеже не е пожелал, някой му е нанесъл фаталния удар и за да замаскират всичко това, измислили са тази история. Къде е шофьорът на таксито, което е довело тези мистериозни личности? Кой ги е видял? Никой не е чул нищо за тях. Тази част от разказа им е чиста измислица.

— Мъчили ли сте се да намерите Ли Жозеф? — попита тя и той се поколеба само една секунда.

— Да, пратих човек в Холандия да направи справка — той е мъртъв. Умрял е в Утрехт. Никой не знае това, освен ти и аз.

Лицето ѝ беше придобило странно изражение. За момент той помисли, че тя не му вярва, че е чула истинската история, разиграла се в „Леди Стерс“.

— Как изглеждаше той? Опиши ми го! — каза тя.

— Кой — Ли Жозеф? Не си ли спомняш? Той беше около 1,80 м, доста висок, гърбав. Къса сива брада покриваше лицето му. Винаги беше облечен еднакво, зиме и лете — черно палто, прилично на кафтан, закопчано до врата му с руска кожена шапка от астраган. Но какво се е случило?

Тя се вглеждаше в него с широко отворени очи.

— Аз го видях, преди четвърт час стоеше пред къщата — каза тя. Лицето на Марк Мак Джил стана пепеливо.

VI

Марк Мак Джил стоеше като парализиран: не се движеше, нито говореше. Най-после каза:

— Ти си го видяла, Ли Жозеф? — Гласът му едва се чуваше. — Видяла си Ли Жозеф в Кавендиш Скуеър? Ти си луда! — Той се раздруса, като че ли да отърси от себе си товара, с който тя го беше внезапно обременила. — Къде, кажи?

Тя му разказа за човека, когото бе видяла да стои на тротоара до чакащото такси и той изтича до прозореца, дръпна пердетата, отвори вратата и излезе на балкона.

— Къде?

Тя го бе последвала и посочи мястото.

— Той беше там на — на онзи ъгъл.

Таксито вече не се виждаше, нито човекът.

— Глупости! Изплаши ме! Разбира се, в къщата на ъгъла живее някакъв руски княз или нещо подобно. Той често има посетители руснаци и други всевъзможни...

Ръцете му трепереха; такъв тя никога по-рано не бе го виждала и можеше само да се чуди на вълнението, което го обземаше при мисълта, че Ли Жозеф можеше да съществува.

— Той е мъртъв — знам, че е мъртъв... по дяволите...

Той се обърна като разярено животно към Тайзър, който току-що влизаше в стаята. Последният беше винаги облечен в редингот, който като че ли му беше дълъг, с връзка, вързана в магазина и чисто бяла риза. Имаше дълги зъби, които показваше непрекъснато с постоянната си усмивка. Тайзър беше весел човек. Весел беше, защото живееше (а имаше причини да се радва на това), весел беше, че му се удаваше случай да помага на подобните нему, а най беше весел тогава, когато имаше възможност да приеме някой по-забележителен човек в „Домът на почивката“.

— Господ да ви пази, мили приятели, изглежда ви уплаших! В бъдеще вероятно ще трябва да чукам. В неудобен момент ли дойдох?

Гласът му, маниерите, вдигнатите вежди, всичко говореше за наивна веселост.

— Приятелю, ти изглеждаш болен. Съгласни ли сте, мис Ан? Убеден съм. Може би забелязвам тези признаци, защото живея и се движа в атмосфера на истинско здраве. Вземете например Седемен — моя старик от морето — грозен, но здрав. Ха, ха! Ха, ха!

Той механично се смееше на собствените си остроумия. В стената имаше лакиран шкаф, откъдето извади едно шише и чаша.

От шишето си сипа уиски в чашата: бледосините му очи предвкусаха удоволствието.

— Добре ли върви всичко в почивния дом...

— Ан мисли, че е видяла Ли Жозеф тази вечер.

Лицето на Тайзър болезнено се сви.

— За бога, не се мъчете да бъдете духовити! — изписка той. — Ли Жозеф... приятна тема за разговор, нали? Остави мъртвите да почиват, старче. Ли Жозеф — уф!

Той потрепери и сложи чашата на масата.

По лицето му бе избила пот, малки капки се появиха и под очите му, цялата му закачливост изчезна. Ударът от новината го извади из равновесие и Ан за пръв път видя колко близо до края си е този мним филантроп.

— Ли Жозеф... спомняш ли си, Марк? Всички тези привидения и духове, които той виждаше? Небеса, той често е карал по гръбнака ми да лазят тръпки! А сега сам той е дух — твърде забавно!

Той се захили глупаво, напълни отново чашата си и жадно изпи силния алкохол.

— Ли Жозеф е мъртъв, доколкото знаем — Марк се мъчеше да бъде спокоен.

Тайзър се беше втренчил в него, устата му механически работеше.

— Обзалагаш се, че е мъртъв! Хубаво правиш! Спомняш ли си как той виждаше разни неща, Марк... приказваше им... кръвта ми се смразяваше.

Той потрепери и чашата едва не падна от ръката му. Очите му бяха широко отворени и той като че ли виждаше духове. В страха си беше забравил останалите. Ан помисли, че той изговаря гласно мислите си.

— Страшно беше... по дяволите! Не бих искал да го преживявам втори път. Не го ли виждаш как стои срещу нас, хили се и казва, че ще се върне отново — а?

Марк бързо се приближи до него, хвана го за рамото и го раздруса.

— Съвземи се, хайде! — каза той остро. — И млъкни! Не виждаш ли, че плашиш Ан?

— Извинявам се, извинявам се! — пробъбри Тайзър.

Марк даде знак на Ан с очи. Тя не се нуждаеше от повторение. Като взе шапката и чантата си, тя бързо напусна стаята. В коридора още чуваше пискливия глас на Тайзър.

— Ли Жозеф, Ли Жозеф... хората не са безсмъртни. Марк, ти знаеш, че той е мъртъв... От десет крачки, приятелю... какво?

Тя се зарадва, че може най-после да сложи преграда между себе си и този отвратителен глас. Тайзър винаги и напомняше обратната страна на работата. Той беше винаги пиан, винаги говореше лудости. Ан можеше да преброи разговорите си с него на пръстите на едната си ръка.

Тя пресече площадката и отвори вратата на своя апартамент, който беше по-малък. Слугинята, която си отиваше вечер, ѝ бе оставила студена вечеря на масата. Ан не беше гладна и предпочете първо да вземе душ и си смени дрехите.

Една година бе изминала от смъртта на Рони. Тя се опита да възкреси из миналото цялата сляпа омраза, всичките планове за мъст, които бе кроила срещу неговия убиец. Тя имаше портрета на Брад, изрязан от вестник, и за да не заглъхне омразата ѝ с течение на времето, тя бе поставила двата портрета в двойна рамка, така че те се гледаха един друг: Рони, с ясно изразения си профил и веселите си очи и Брад, неговият убиец, мрачен, циничен, дързък. Тя си бе поставила за задача да накара този човек да се влюби в нея и Марк не само че одобри плана ѝ, но я и окуражи. Това беше задача, която разкъсваше сърцето ѝ. През цялото време се стараеше да се бори със спомена за това страшно нещо, което бе видяла и което ѝ бяха казали, че е Роналд Перимен. Вече можеше да стои съвсем спокойно срещу неговия убиец и да се усмихва в очите му, като изтърсва същевременно пепелта от цигарата си в празната кафена чаша.

Той я харесваше много. Тя узна това още в деня на първата им среща, но той не отиде по-далеч от това харесване. Беше заинтригуван от нея, изглеждаше истински да съчувствува на скръбта ѝ. До тази вечер не бе споменавал името на Марк Мак Джил, макар че често бе говорил за Рони.

— Той попадна в лоши ръце, това момче — каза той веднъж. — Виждах как потъва и правех всичко, за да го спася. Ако ми беше казал всичко, може би щях да го направя.

Докато се обличаше, тя постави рамката с портретите на тоалетната си маса. На челото ѝ имаше дълбока бръчка, докато вчесваше назад косите си. Беше ли останала толкова умна, колкото си мислеше? Не бе научила нищо, доверието му още не ѝ принадлежеше. Марк обикновено я питаше, когато тя се връщаше от тия срещи, какво ѝ е казал той — тя не можеше да му каже нищо, което Марк да не знае от по-рано.

Брадлей не беше от висшето съсловие: баща му беше железар, чиято слабост беше да изучава живота на птиците; майка му — дъщеря на работник.

Животът си той почна като прислужник в конезавод. Докато започне работа в полицията, мина през ред служби, всяка от която увеличаваше знанията му за живота.

Да се учи бе негова страст. Френски изучи с нечувано постоянство. На двадесет и две години беше сержант, а на двадесет и три — войсков капитан. След връщането си от Месопотамия той влезе в Скотланд Ярд вече със знания по арабски, писмен и говорим, а също така бе усвоил две нови системи за отваряне на брави, на което го бе научил един арабски крадец на име Али Ибн Асула. Можеше да заеме важен пост в Багдад, но той предпочете ранга сержант.

Ан бе свършила с вечерята и пиеше кафето си, когато Марк телефонира.

— Не знам какво става с Тайзър, изглежда ми като нервна криза. Работил е твърде много в Почивния дом и мисля, че компанията там няма много добро влияние върху него. Надявам се, той не те е разтревожил?

Той чу смеха ѝ и се почувствува облекчен.

— Бях забравила за това. Не го обичам много, той пие, а такива хора не харесвам.

Марк не каза нищо за Ли Жозеф. Имаше толкова неща в Марк, които бяха за възхищение. Кой, освен него би отделил от печалбите си нещо за моралното издигане на по-малко щастливите нарушители на закона? Разгледана спокойно, имаше нещо твърде комично в тази идея и въпреки това Почивният дом бе напълно завършена работа. Марк бе купил един хотел и за огромна сума го бе мебелирал, за да бъде използван от стари бивши осъдени. Тук, за минимална сума, всеки старик от „бившите“ бе намерил легло и храна. „Моята забавна мания“ — се изразяваше Марк за това и въпреки че всичко му костваше пет хиляди на година, той смяташе парите за целесъобразно похарчени.

Тя харесваше всичко това и би жертвала една нощ седмично, за да помага, но той не искаше такава жертва.

— Не желая да свързват името ти с моето — казваше той. — Един прекрасен ден ще ме хванат и искам ти да си далеч от това.

Това беше така свойствено нему — тя му беше благодарна.

— Донеси си кафето тук, искам да поговорим — предложи той, когато тя му каза с какво се занимава.

Чакаше я на вратата, за да поеме чашата ѝ.

— Тайзър става от ден на ден по-невъзможен. При целия този алкохол, който поглъща, би трябвало вече да е мъртъв — каза той. — Трябва да търсим нов главен помощник.

— Аз не го обичам — призна тя.

— Радвам се за това. Дошла му е нова фиксидея — „Летящата бригада“! Всеки срещнат автомобил той мисли за полицейски. Исква да напусне работа и аз съм склонен да се съглася.

Това беше благоприятен случай.

— Мисля, че ти имаш най-различни видове агенти и довереници, срещала съм няколко, които съвсем не изглеждат търговци на захарин! Никога не съм се мъчила да разбера как избираш хората си, пренасянето всъщност не е много трудно! Но винаги съм мислила, че Тайзър е добър човек, макар че не го обичам. Дошла съм до убеждението, че добрите хора не са интересни за мен.

Той бе учуден от впечатлението, което ѝ произведе предложението му.

— Той не е лош човек, но и най-добрите хора понякога са склонни да измамат митничарите. Не знам дали аз съм голям грешник, но сигурно и той не се мисли за такъв. Всичко това ми напомня, че ще

искам от теб да занесеш тази нощ един пакет в Оксфорд. Ще ти дам план на пътя с означение на мястото, където ще те чакат.

— А „Летящата бригада“? — подхвърли тя.

Но Мак Джил се усмихна.

— Надявам се на много неща от приятелството ти с Брад. Той никога не би те арестувал, а ако го направи — добре, тогава се надявам на теб, Ан. Твърде много хора биха отишли в затвора, ако ти заговориш...

Тя се усмихна.

— Ако аз заговорех! Всъщност, ти имаш не по-малко работа с „Летящата бригада“.

Столовата беше в полутъмнина, само две лампи с абажур, едната на писалището, другата на един шкаф до вратата, я осветяваха. Нощта бе студена и червеният пламък в камината привличаше. Тя седна на малко столче пред нея и простря ръце към огъня. Дълго време гледа замислено червената жар.

— Не е ли странно, че всеки път, когато споменавахме името на Ли Жозеф...

— Ли Жозеф, изглежда, е станал призрак — каза той и промени темата, но само за малко. Скоро пак заговори за стария евреин, който притежаваше „Леди Стерс“, тази полуразрушена къща.

— Сигурен ли си, че Ли Жозеф е действително мъртъв?

Той си пое дълбоко въздух. Никой по-добре от него не знаеше, че Ли Жозеф е мъртъв.

VII

— Аз... — почна той, когато се чу звънецът на телефона в спалнята му.

В апартамента имаше два телефона и от тези двата сега звънеше този, който Марк никога не обичаше да чува.

Той имаше няколко отлични агенти — отлични в качеството на работата им, макар че думата отлично понякога не съвпада с истинското качество — и те винаги го викаха на телефон, който не беше отбелязан в телефонния указател.

Той излезе, като затвори вратата зад себе си.

Ан го погледна, когато той отново влезе в стаята.

— Ще ходя ли в Оксфорд или другаде?

— Не зная. — Гласът му беше остър и тя се изненада.

— Случило ли се е нещо, Марк?

— Нищо особено, само един от хората ми съобщи, че Бригадата е тази вечер въвн и може да дойде тук.

Марк се отпусна в едно от креслата, с ръце скръстени на гърдите, с наведена глава. Имаше вид на болен човек. Ан наруши мълчанието.

— Можеш ли да вярваш на човека, който телефонира? Мислиш ли действително, че полицията ще дойде тази нощ тук?

Той кимна.

— Не знам той откъде получава сведенията си — каза най-после, като говореше бавно, — но не съм запомнил досега да е казал неверни неща. — И после, като че ли изведнъж съзна положението, скочи на крака. — Ти остави стоката в колата, нали? Ще слеза долу да уредя работата...

— Имаш ли нужда от мен?

Той поклати глава.

Апартаментът беше в партера и той имаше предимството да се ползва със специален коридор, който водеше в гаража. Като премина през теснината, която се отваряше откъм кухнята и слезе няколко

стъпала, отвори вратата и влезе в големия гараж. Можеше да запали лампите, защото капаците на прозорците бяха затворени.

Колата на Ан стоеше в същото положение, в което беше оставена вечерта. С ключ, който извади от джоба си, той отключи задното сандъче и го отвори. Извади четвъртитата кутия и парашута ѝ и като разпусна вървите му, уви го на топка. След това отпрати вниманието си към кутията. Тя имаше подвижен капак, който също беше отместен с помощта на ключ. От вътрешността на кутията той извади двадесет и пет малки пакетчета, обвити в тънка синя хартия.

В единия ъгъл на гаража имаше голям стоманен шкаф. Той беше съединен с пода и тавана посредством големи железни тръби. Марк отвори стоманената врата и внимателно погледна вътре. Към долния край на тръбата беше прикрепена някаква конусообразна запушалка, която той извади и грижливо прегледа. Запушалката беше от твърда сол и след като опита последната на езика си, той пак я върна на мястото ѝ да запушва долния отвор на тръбата. После постави върху нея двадесет и петте пакетчета и затвори железната врата.

Остави парашута в една кутия и като я взе със себе си, върна се по същия път в кухнята. На мястото на обикновената кухненска печка имаше голяма тръбообразна, стоманена пещ, където сложи кутията с парашута и затвори железния капак. Драсна клечка кибрит и я хвърли през решетката в долния отвор, където се виждаха талаш и дребни съчки. Той почака, докато изгоря всичко, после затвори вратите и напусна стаята.

— Сега нека заповядат!

Когато се върна в столовата, Ан все още седеше пред огъня, с ръце върху лицето си. Тя обърна глава и той видя, че някаква мисъл я измъчваше.

— Да предположим, че полицията дойде и намери тези неща? Какво ще значи за нас? — попита тя. — Напоследък четох подробно развитието на няколко процеса. Съдиите рядко осъждат на затвор при първо нарушение. Обикновено глобяват до сто фунта. Разбира се, би било страшно за теб — искам да кажа публикуването на всичко това, — но не би било много скандално, нали?

Тя почака за отговор, но тъй като той мълчеше, тя продължи:

— Марк, ти сигурно вършиш много по-голяма работа, отколкото тази, в която аз ти помагам. Пакетите са толкова малки и печалбите от

тях едва ли покриват разходите само за колата. Чудя се дали не ти създавам повече опасности и безпокойство, отколкото полза. Знам, че в това не се състои цялата ти — тя се поколеба — дейност, но дори и при печалба от едва до три шилинга на унция, това не е достатъчно.

От една година Марк Мак Джил се страхуваше от този въпрос и по някаква причина отговорът не беше така пълен, както трябваше да бъде.

— Ти участвуващ в една част от работата — каза неловко той. — Организацията е много по-голяма, отколкото можеш да предполагагаш. Твоята работа не е само да получаваш и да пренасяш, ти си ми полезна по много други причини, Ан. Много малко хора има, на които мога истински да разчитам. Моя мила, ти знаеш как аз гледам на всичко това. Винаги съм бил откровен с теб. Контрабандата е също такова нарушение на закона, каквото е разбойничеството. Аз ти обясних още в началото...

— Разбира се, Марк — каза тя виновно. — Бедният Рони беше нарушител на закона, а такава съм и аз. Ти не мислиш, че аз се отказвам от това нали, гордея се с него!

Да, тя се гордееше, но...

Той не бе отговорил точно на въпроса ѝ. Но преди да каже тя нещо, домашният телефон в стаята на Марк иззвъня. Той беше наредил на портиера да му съобщава за всеки странен посетител. Макар че държеше много слуги, всички те напускаха след вечеря и помощникът на портиера му беше спестил твърде много екскурзии до входната врата.

Тя го чу да води кратък разговор и накрая каза:

— Да, добре, пуснете го горе.

На бюрото му имаше две малки бронзови дръжки, които изглеждаха като електрически ключове и когато чу почукване на външната врата на апартамента, той завъртя единия от тях. Тя чу един дълбок, груб глас да пита дали може да влезе и когато след това стъпките на посетителя прозвучаха по коридора, той обърна ключа обратно.

— Влез! — изръмжа той в отговор на силното чукане по вратата на столовата.

Човекът, който влезе, изглеждаше да бъде на възраст между 60 и 80 години. Главата му беше свършено гола и лыщеше, като че ли бе

намазана с масло. Брадата му, която достигаше до половината на гърдите, бе с изключителна белота. Тя всъщност прикриваше факта, че той не носеше нито яка, нито връзка. Беше необикновено висок, с широки рамене и здраво телосложение. В едната си ръка държеше това, което някога можеше да се нарече бял цилиндър, но което сега представляваше смес от избелели цветове, които се движеха между най-светлото розово до кафяво. Дълго палто, изтъркано в китките, покриваше масивната му фигура от раменете до обувката, които бяха грамадни, изкривени и покрити с кръпки.

Той огледа стаята с такова дръзко учудване, което трябваше да бъде забавно, но всъщност допринесе още малко към застрашителния му вид.

— Красива килийка, момчето ми — никога не съм виждал подобна, освен може би палата на моя приятел, маркиз Бона Марфозио.

Той погледна замислено Ан и поглади тежките си бели мустаци.

— Познавате ли маркиза, леди? Голям познавач на кучета и грешник спрямо жените...

Марк прояви нетърпение.

— Какво искаш? — отрязва той.

Филип Седемен постави цилиндъра си върху един стол.

— Управителят на нашето малко общество се разболя. Не много зле, но членовете ни, нали са добри хора...

— Болен ли е? — попита Марк бързо.

— ... Упълномощиха ме да посетя прекрасния ни патрон и да занеса тъжното известие — продължи старикът, като че не е бил прекъсван.

— Кога се разболя?

Старият човек погледна към тавана.

— Може би две или три минути, преди да се реша да дойда да ви посетя. Таксите в омнибуса са твърде големи, но това е нещо, което сега няма да обсъждаме. Човек от моя ранг и с моята опитност не би повдигнал въпрос за осем пенса, бих казал, а също и човек с вашите постижения, род и възпитание.

Той хвърли поглед на момичето, в който се четеше невинност на светец.

— Какво става с него, с Тайзър? — попита Марк, като погледна не много одобрително стареца.

Седемен пак потърси вдъхновение в тавана.

— Един непосветен ум — а такива има много — би поставил диагноза за безспорен делириум тременс — каза той тъжно. — Лично аз смятам въпроса не по-сложен от едно просто надхвърляне.

— Надхвърляне? — повтори момичето озадачено.

— Преливане — обясни любезно мистър Седемен. — Той покачи дори над осмото. Аз се съмнявах дали няма да е по-добре, вместо да идвам при вас, да отида да потърся младата дама, с която той, вярвам, е в най-близки връзки. Вие може би сте я виждали, тя е самоубийствено руса.

Въпреки загрижеността, която личеше върху лицето на Марк, Ан се засмя.

— А какво значи това! — попита тя.

— Значи, че човек може да се самоубие заради нея — каза Седемен тъжно.

Острият глас на Марк прекъсна смеха ѝ.

— Добре, Седемен, аз ще дойда да видя как стои работата — каза той и като отиде до вратата, я отвори.

Седемен взе цилиндъра, изглади го внимателно с мазния си ръкав, прекара дългите си пръсти през бялата брада и въздъхна.

— Разноските са, без да броим загубата от време, някакви осем просешки пенса — пробъбри той.

Марк бръкна в джоба си, извади една сребърна монета и почти я хвърли към Седемен, старецът обаче не се почувства засегнат. Той удостои момичето с дълбок поклон, отиде до вратата и се обърна.

— Небето да те благослови, прекрасно цвете — каза той поетично.

— Вън! — изръмжа Марк, но Седемен съвсем бавно и достойно напусна стаята.

— Кой е този? — попита тя, когато Марк се върна след изпращането на госта до входната врата. — Болен ли е много Тайзър?

Марк сви рамене...

— Не знам, пък и не ме е грижа.

После той влезе в стаята си и тя го чу да вика някакъв номер. След това дойде и затвори полуотворената врата. Това беше необикновено за Марк, който нямаше, както мислеше тя, тайни от нея и въпреки това вече втори път вземаше тази предпазна мярка.

Ан Перимен се чувствуваше неспокойна и през последния месец напразно се бе опитвала да намери причината за вътрешната си тревога. Не беше съвестта, която говореше, тя беше сигурна в това. Нямахте скрупули, гордееше се с работата си, но... Винаги имаше това „но“ — отношенията им с Марк бяха строги и се отнасяха само до работата, той нито искаше, нито очакваше някакво благоволение. Заплатата ѝ редовно се плащаше, а извънредните и двама рядко и много малки. Само хладната редовност в отношенията им правеше този странен живот за нея поносим.

В много отношения Марк беше предпазлив човек, интересуваше се от харченето на бензина, можеше да прекара цяла вечер в разговор за новите автомобилни гуми, а когато понякога тя отиваше в Париж „за фирмата“ и донасяше цяла серия малки пакети, скрити в специални джобове, разходите ѝ бяха най-приятелски пресмятани и той чакаше тя да му съобщи къде бе ходила. Това последното отначало тя не обичаше, но един ден той ѝ каза, че докато не му обясни къде е ходила и какво е правила, не може да бъде спокоен дали не е била следена от детективи.

Марк влезе в стаята с лице, тъмно като облак.

— Няма нищо особено — каза той строго. — Седемен го е видял да влиза и е помислил, че може да ме изиграе.

Той я погледна замислено.

— Не знам... тази полицейска визита...

Тя видя как челюстта му се отпусна и той отиде бързо към стената. Натисна една от дъските на облицовката, откъдето се показа една зелена каса, която отвори и извади от нея един продълговат пакет.

— Забравих това — каза той задъхано. — Трябваше да го хвърля в шкафа, а сега е вече късно.

Той погледна безпомощно пакета и после нея.

— Аз поемам риска — каза тя късо и преди той да може да възрази, тя беше въвн от стаята.

След пет минути тя се върна облечена с коженото си шофьорско палто. Все пак той още се колебаеше дали да даде пакета.

— Може би това е скроено... Седемен... Брадлей — може и двамата да са вътре. Не искам да рискувам.

Въпреки това тя знаеше, че той искаше тя да поеме риска и да изнесе пакета от къщата.

— Иди просто до Темза и го хвърли вътре.

Тя се изсмя на нервите му.

— Колко глупаво!

Тя почти издърпа пакета от ръцете му и го пусна в дълбокия си вътрешен джоб.

— Ако се случи нещо, ще ме замесят в тази история. Естествено, аз ще бъда с теб, и ако ти ме издадеш...

Тя го погледна втренчено, почти невярваща, че той говори това.

— Разбира се, няма да те издам, Марк.

VIII

Ан слезе в гаража, запали лампите и провери бензиновия резервоар, след това отвори вратите и като отмести дърветата, които подпираха колата, остави я по инерция да слиза бавно по слабия наклон към улицата. Затвори вратите на гаража и хвърли бърз поглед в ляво и дясно. Имаше два пътя за излизане: единият през Ню Кавендиш Стрийт, а другият през успоредната на нея улица. Тя избра последния, бързо отправи колата нататък, зави към Портланд Плейс и оттам тръгна с равен ход и без спиране към Риджънт парк.

Като направи голяма обиколка, дойде до Роуд Авеню и няколко минути по-късно хвърчеше по Фицджонс Авеню. Правият път за Оксфорд, който води през Мейдънхед и Хенли, тя избягна и по страничния път достигна до Биконсфилд и Марлоу.

Мъчно беше да се избегне Хенли. Тя мина през широката главна улица със слаб ход и както вярваше, незабелязана. Беше достигнала началото на дългото шосе за Оксфорд, когато чу един глас да вика след нея. Обърна бързо глава. В една странична пътека бе спряла голяма кола; фаровете ѝ слабо горяха. Тя видя трима мъже да стоят в края на пътеката. Докато двамата се спуснаха към колата си, третият се опита да скочи на калника на нейната кола.

Тя подаде внезапно газ и колата хвъркна напред. Време беше да побърза. От преследващата я кола сигнализираха „спри“. Вероятно полиция — по звука на машината тя позна новите коли, които те употребяваха.

Сега тя имаше пред себе си прав път, но изведнъж се яви пресечено шосе — тя го видя при бързина 80 мили в час, не обърна внимание на отчаяно святкащата тревожна лампа и със страшна бързина премина на не повече от тридесет сантиметра пред носа на един ролс, който идваше под прав ъгъл към нея. Зад ролса тя видя трепкащите светлини на един голям камион, който бе попречил на преследването за минута. Огледалото от лявата ѝ страна ясно отразяваше светлините на полицейската кола, които се виеха ту в ляво,

ту в дясно, вероятно под внезапното действие на спирачките. Едно далечно „паф“ — пукане на гума — нищо друго не можеше да наподобява този звук.

Сега тя беше преминала един остър завой на пътя. Половин миля по-нагоре, от двете страни на шосето имаше малки къщички, след което следваше кръстопът, на който през деня стоеше полицаи. Близо до вилите имаше страничен път, който водеше на север и който единствен беше безопасен, макар че по средата му се намираше малко селце. Спидометърът показваше 45 мили в час, тя погледна назад, но не видя нищо. Не се чуваше нищо подозрително, но тя би могла да бъде измамена, защото тясното шосе правеше много завой. А ето и селцето — тя намали на 20 мили.

От тъмнината се появи полицаи на кон. Той вероятно не беше чул нищо, защото ѝ махна с ръка. После изведнъж чу острия писък на свирката му и увеличи бързината. На другия край на селцето пътят беше идеално прав и скоро поправян. Тя натисна педала и полетя напред. Тъмнината беше непрогледна, светлината от фаровете осветяваше шосето и живия плет покрай него.

Насреща ѝ се показва мост. Тя намали хода и изведнъж в дясно от нея се появиха две ярки светлини и над тях една зелена, която ясно издаваше характера им.

Трябваше бързо да решава. Нямаше място да обърне колата и ако свирката на конния стражар значеше нещо, то беше, че тя е преследвана и че той е получил сигнал да я спре. Знаеше, че местната Бъкингамска полиция имаше специален начин за борба с автомобилните бандити.

Когато загаси фаровете, тя спря колата на върха на моста, извади пакета, който носеше, и го хвърли в реката. После пак подкара бавно колата.

Автомобилът, който идеше срещу нея, се движеше също така много бавно, като държеше средата на пътя. Като запали фаровете, тя натисна клаксона, но автомобилът не се отмести. Не можеше да направи друго, освен да спре. Двете коли се заковаха едновременно на няколко сантиметра една от друга. Тя видя двама души да се приближават тичешком и чу един омразен глас.

— Обзалагам се, че това е мис Перимен!

Той не можеше да не я е познал и престореното му учудване ѝ действаше обидно.

— Вие ни избягахте твърде умело и страхувам се, че ще си имате неприятности.

Беше гласът на сержант Симъндс.

— А сега, млада леди, вярвам, ще ни обясните защо карате с такава смъртоносна бързина.

Този едър човек със стърчащи мустаци тя не бе виждала от деня, когато той ѝ донесе страшната вест за смъртта на Рони.

— Не знаех, че карам толкова бързо — беше наивният отговор.

— Арестувана сте — каза той грубо и извика един от хората си да се погрижи за колата ѝ. — Моля, слезте!

Той я хвана здраво за рамото и тя почервеня от гняв.

— Пуснете ме! Няма нужда да ме държите!

Тя се помъчи да се освободи и той я пусна. Сега тя добре се виждаше в кръга от силните фарове, които бяха отправени върху нея.

— Влезте тук! — Той я бутна в голямата полицейска кола, седна от едната ѝ страна, а от другата се намести друг детектив.

Човекът в автомобила на Ан бе дръпнал колата почти в самия жив плет, за да им даде свободен път. Когато минаваха Симъндс извика:

— Закарай колата обратно в двора на участъка. Трябва да се прегледа основно.

Поведението на Симъндс се измени, когато тръгнаха за Лондон.

— Една чувствителна млада леди като вас не трябва да създава главоболие на полицията, мис Перимен — каза той укоризнено. — Бихте могли да убиете някого при такава бързина! Предполагам, че не сте знаели какво правите, или пък сте била научена от други.

Твърде умен човек беше мистър Симъндс със стърчащите мустаци, но не беше добър актьор.

— Ще ми кажете къде отивахте и всичко останало около играта ви, мис Перимен, и аз ще направя нещо за вас. Няма да споменавам имена, но знам, че правехте нещо, което не бихте правили, ако знаехте какво е то.

— Това изглежда твърде оплетено — каза хладно тя и той се захили почти весело.

— А аз нямам вашето възпитание, мис Перимен! Една млада дама като вас не трябва да хвърчи така по пътищата по това време на нощта: Изложена сте на опасност да срещнете много неприятни хора...

— Вече ги срещнах — каза тя мрачно и този път той действително се развесели.

— Остра, а, Уолтърс? — обърна се той към другия детектив. — Като игла! Ние не сме толкова лоши, мис Перимен, ние вършим работата си. Ние сме, за да закриляме гражданите и имота им. Една леди като вас трябва да ни помага, вместо...

— Кой закон съм нарушила?

Симъндс пресмяташе това.

— Е добре, първо на първо вие карахте със страшно луда бързина — и тя се усмихна доволно в тъмнината.

— Мъчно е да докажете това, нали? Пък и не си спомням нито един случай на арестуване за бързо каране нощно време.

Сержант Симъндс добре знаеше трудностите си. Съдиите ще искат доказателства за идентичността на личностите. Коли минаваха много често по шосето, по което тя беше гонена, и затова беше мъчно да се установи, че тя е станала причина за сблъскването. Освен това, когато я заловиха, тя отиваше в обратна посока.

— Не искам да ви обвинявам в нищо. Всичко, което желая, е пет минути разговор с вас. Кажете ми с кого трябваше да се срещнете и какво трябваше да му предадете така, както подобава на порядъчна млада дама, и вие никога няма да влезете в съда. — Но после добави по-тихо: — Освен да дадете показания.

Ан беше невъзмутима.

— Не знам за какво говорите — безспорно нямате право да ме подлагате на кръстосан разпит. Няма да ме биете, нали? — добави тя саркастично.

Сержант Симъндс издаде звуци на протест.

Тя не отговори вече на нито един въпрос и след малко Симъндс се дръпна в ъгъла на колата, за да прекара в дрямка остатъка от пътя до Лондон.

Те я заведоха в малкия полицейски участък, който се намира в Скотланд Ярд. След 10 минути зад гърба ѝ щракна вратата на килията.

IX

Марк Мак Джил ходеше нагоре-надолу из столовата. Часовникът, върху който той хвърляше поглед всяка минута, показваше два. От Ан нямаше известие; той попита по телефона един от оксфордските си агенти, но тя не бе още пристигнала. Това не беше много обезпокоително. Ан беше съобразителна и би избягнала местата, където можеше да срещне „Летящата бригада“. Все пак скоро трябваше да се чуе нещо за нея. Човекът от Оксфорд обеща да телефонира, но ето вече един час апаратът мълчеше.

Отношенията му с Ан ставаха все по-трудни. Той знаеше, че доверието ѝ в него беше разклатено. Въпреки опитите си, той не можеше да я накара да изпита старата жажда за мъст. Много обстоятелства бяха против Мак Джил. Жалката боязън на Тайзър беше едно от тях. Страхът на този човек водеше само към съмнение и той бе забелязал, че след всяка среща с него момичето ставаше все по-скептично.

Той бързо вдигна глава. В хола имаше звънец, който беше прозвучал три пъти. Отиде до прозореца и погледна навън. Кавендиш Скуеър беше празна, никакъв автомобил не се виждаше. Трябва да е Ан — тя винаги използваше втория звънец, скрит под обикновения и невидим за останалите посетители.

Отиде в хола, отвори вратата и направи крачка назад при вида на посетителите. Беше Брайдлей, а зад него — двама от помощниците му.

Студените очи на детектива фиксираха едрия мъж.

— Очакваш ли някого? — попита той.

Марк се беше съвзел.

— Разбира се. Чаках новини за Тайзър. Той се е разболял тази нощ.

— Телефонът в Дома също ли е болен? — попита другият с равен тон.

— В Дома няма никой, който да знае да си служи с телефон — отговори Марк с усмивка. — Знаеш добре каква сбирщина от невежи

дяволи са те. Трябва да намеря помощник на Тайзър. С мен ли искаш да говориш?

Брадлей отвори тефтерчето си и извади някакъв документ.

— Имам разрешение да обискирам жилището ти — каза той. — Надявам се, че не идвам късно!

Учудващо самообладание притежава Мак Джил, помисли той, но също и разочароващо. Очевидно, беше дошъл късно. Той нямаше да се смее, ако го беше страх, че тази визита може да има неприятни последици за него.

— Влезте — каза той почти самодоволно и детективите го последваха в столовата.

Марк отиде направо към писалището и завъртя един от двата ключа.

— Махни си ръката оттам! — извика Брадлей остро. — Какво е това?

Мак Джил сви широките си рамене.

— С този бутон се затваря автоматически главната врата. Твоите хора я оставиха отворена, а аз съм твърде чувствителен на течение.

— Вратата беше затворена — каза Брадлей сухо. — За какво е другият ключ?

— Той отваря вратата — беше краткият отговор.

Детективът постави ръка на по-малкия лост и кимна на един от хората си.

— Иди в хола и виж какво ще стане.

Той обърна лоста и човекът, който стоеше на прага, потвърди казаното от Мак Джил. Брадлей обърна другия.

— Случи ли се нещо? — попита той.

— Не, сър.

— Той не затваря вратата, а? За какво служи тогава? — попита той.

Очите на Марк Джил срещнаха неговите, без да мигнат.

— Вероятно механизмът е нещо развален — каза той. — Опитайте първия ключ. Единият от двата управлява вратата.

Брадлей обърна обратно лоста и чу шума от затварянето на вратата.

— Сега можеш да седнеш, докато тези двама господата извършат обиска на стаите — каза той и Марк послушно седна на канапето и

посегна към цигарите.

— Имам право да пуша, нали? — попита той саркастично.

— Някой ден ще ръждясаш — каза БRADLEY.

Час и половина детективите претърсваха, като обръщаха дюшеци, почукваха стените. Мак Джил с усмивка гледаше претърсването на стаята, в която седеше. След малко той бръкна в джоба си и извади един ключ.

— Зад облицовката, в ляво от камината има една каса — каза той. — Това е ключът от нея.

БRADLEY взе ключа, без да каже дума, отвори касата и прегледа съдържанието. Когато свърши, той попита:

— Имаш гараж, нали? От кухнята вероятно води врата за там.

— Позволете ми да ви покажа — каза той учтиво и като стана, тръгна пред тях.

В кухнята БRADLEY видя стоманена пещ. Тя още беше топла. Той отвори железната врата и разбърка светещите въглени.

— Полезна — каза той.

— Много — отговори Мак Джил. — Вътре горят любовните си писма.

Инспектор БRADLEY се усмихна, не му липсваше чувство за хумор и отговорът за момент го развесели.

— Казаха ми, че си голям любовник?

През цялото време той внимателно наблюдаваше другия.

— Кое е последното ви завоевание — мис Перимен?

Той видя Марк да се намръщва и се почувствува облекчен. Преди да може да отговори, БRADLEY посочи вратата към гаража.

— Отключи я! — каза той.

Последва Мак Джил надолу по стълбите, почака, докато се запалят лампите и после се огледа. Някакъв шум се носеше от малката постройка — шум от течаща вода. Изведнъж той видя откъде иде шумът. Той идеше от вътрешността на един тръбовиден шкаф от галванизирани желязо.

— Какво е това? — попита той.

— Нова система за вентилация — каза Марк Джил весело. — Аз имам практичен ум.

Детективът отвори стоманената врата. В светлината, която хвърляше джобното му фенерче, той виждаше само блясъка на

падащата вода. Като си вдигна ръкава, той бръкна до дъното на шкафа, където напипа издатината — кръгло възвишение, покрай което водата шумно се стичаше.

— Има ли нещо там? — попита Марк Джил спокойно.

В един от ъглите на гаража имаше голям цилиндър, обвит в кафява книга. Брадлей скъса обвивката и извади отвътре един бял кристален отломък. Той беше кръгъл и надупчен на равни интервали с дупки колкото монета от шест пенса. Помириса го и като намокри пръста си, потърка го по ръба на кръга и после го допря до езика.

— Сол — каза той.

Мушна диска в шкафа и го постави на дъното. След няколко секунди солта се стопи и изчезна.

— Мога ли да възстановя малкия ти план, Мак Джил? — попита той. — Ти поставяш вътре един такъв диск от сол или захар — предполагам, че захар е по-безопасно, — върху него слагаш незаконните си притежания и затваряш вратата. При първия признак от опасност пускаш водата да тече — ключът върху писалището — разбира се!...

Той кимна усмихнато и за пръв път Мак Джил показва признаци на неловкост.

— Когато полицията те посети, ти обръщаш ключа, водата отнася запаса от кокаин и доказателството изчезва. Твърде остроумно!

Той тупна Марк Мак Джил по гърдите.

— Не опитвай втори път това средство — аз ще обискирам първо гаража, което ще има твърде неприятни последици за теб. Къде е мис Перимен?

Той зададе въпроса грубо, толкова грубо, че Марк отстъпи една крачка назад.

— Мис Перимен не заема този етаж — каза той.

— Но ти очакваш новини от нея, нали? Тя е личността, която очакваше.

Смехът на Мак Джил не прозвуча много естествено.

— Действително, драги инспекторе, идват ти фантастични идеи — откъде ги взимаш? Признавам, че е голяма радост човек да срещне един полицаи с достатъчно фантазия, за да съчинява истории, но същевременно...

— Ти чакаш мис Перимен и ще почакаш доста време — каза Брайдлей. — Тя беше арестувана тази нощ по шосето за Оксфорд.

Марк стоеше съвсем спокойно, нито един мускул по лицето му не трепна, само с едно мигане на клепачите издаде заинтересоваността си.

— Неприятно ми е да чуя това. — В какво я обвиняват?

— В пренасяне на наркотици — каза Брайдлей.

При обикновени обстоятелства Марк би се усъмнил, но за момента беше уплашен и дори не съобрази, че Брайдлей може да лъже.

— Не знам нищо за това — каза той високо. — Ако тя е пренасяла такива работи, то е било без мое знание. Ако казва, че ги е взела отгук, лъже. Къде ги намерихте? В колата?

Едва беше изрекъл последните думи и съзна заблуждението си. Ан би хвърлила пакета при първа опасност. Той казваше на детектива неща, които дори и самото момиче не знаеше — че колата съдържаше нещо повече, отколкото Ан Перимен можеше да си представи.

Х

Марк Мак Джил, под някакъв полусърдечен подтик се бе постарал да намали до минимум риска, на който се излагаше Ан толкова често. В девет случаи от десет тя носеше пакети с най-невинна сол. Истинската стока беше скрита в едно специално отделение на колата, зад кожената тапицерия.

Тази нощ Ан носеше твърде опасен товар за Оксфорд и той се надяваше на нейния естествен усет да избягва опасностите. Но преди една седмица тя бе ходила в Бирмингам и сега тайникът в колата бе пълен с голямо количество кокаин.

В края на пътуването Ан винаги биваше посрещана от специален човек, който гарираше колата. Тогава, без тя да знае, изваждаха истинския товар. Но нещо беше уплашило хората от Бирмингам. Тя не беше успяла да предаде пакетите, които носеше, нито колата беше посрещната. Нито Марк, нито куцията му механик бяха извадили стоката. Тя бе още там, когато Ан излезе да срещне аероплана.

Той не се уплаши много от това. Колата също беше много добро скривалище, както и стоманеният шкаф. Малко след като Ан замина, му дойде наум, че онези от Оксфорд може да извадят съдържанието на колата и вероятно щяха да бъдат изненадани от количеството. Но това беше работа, която можеше лесно да се уреди.

Той усети как БRADLEY се мъчи да прочете изражението му и се засмя.

— Искан да кажа, че... — почна той.

— Искан да кажеш — каза БRADLEY, — че Ан Перимен е носила и нещо друго в колата, освен пакета, който е хвърлила в реката.

Марк Мак Джил примига.

— Не знам нищо за това — каза той бързо. — Няма никаква причина тя да хвърля каквото и да било в реката. Беше излязла на екскурзия до Оксфорд. Къде е сега?

БRADLEY малко забави отговора си.

— Тя е в участъка Кянън Роу. Предполагам, че ще пожелаеш да предложиш гаранция и за това ти казвам на прост английски, че ще се противопоставя на това. Опитвах се да спася това момиче, но тя вече е изправена пред публичен скандал и не мога нищо да направя.

Той замислено поглади брадата си, като все още гледаше човека, когото мразеше.

— Има само един шанс и той е, тя да ми даде доказателство да пипна теб, Мак Джил. Ако направи това, аз ще се задължа да туря край на всичките ѝ безпокойства.

Тонът му не издаваше гнева, който Марк очакваше: той беше мек в сравнение със силата на заплашванията. И Марк, който познаваше хората, разбра, че има пред себе си човек, чийто ум е зает с други проблеми. Говореше за едно, а мислеше в съвсем противоположна посока.

Марк ги изпрати до вратата, стоя на тротоара, докато полицейският автомобил се приближи безшумно до бордюра и после го видя как изчезна към Оксфорд Стрийт.

Имаше един адвокат, негово протеже — човек, който той беше издигнал от жалкото съществуване, което водеше в един полицейски съд в Лондон. Пратил го бе да живее в една вила в предградията, като предварително го беше излекувал от навика му да противоречи. Той го извика по телефона.

— Пращам ти колата си и искам веднага да дойдеш тук.

Мистър Дартър, слаб, изпит човек, чиито ръце непрестанно трепереха, пристигна в три и половина.

— Хванали са една от нашите. Искам да я посетиш утре сутринта. Направи всичко възможно да я защитиш и виж да има всичко, от което се нуждае. Вероятно ще бъде съдена в Южно-полицейския съд. Като я видиш, кажи ѝ, че няма от какво да се страхува, ако се държи спокойно и не отговаря на въпросите. Друго нещо, което можеш да ѝ кажеш, е фактът, че Брамлей ще направи всичко възможно, за да я осъди.

— Какво носеше тя? — попита Дартър с треперещия си глас.

— Кокаин — бе лаконичният отговор. — Не съм сигурен дали са го намерили.

След излизането на адвоката Марк си свари едно силно кафе, взе студена вана и седна да чака резултата.

XI

Брадлей се върна в гаража, където беше оставен автомобилът на Ан. След като колата бе изкарана на двора, той освободи хората си и сам, с помощта на електрическото си фенерче се зае да я претърси.

Не беше мъчно да намери кутията под седалището, а също начина, по който тя можеше да се извади навън. Тя беше празна. Той претърси сандъчето за инструменти със същия резултат.

Беше почти свършил прегледа, когато вниманието му беше привлечено от обстоятелството, че кожената облицовка на страните и покривът бяха много по-солидно направени, отколкото обикновено се правеше в коли от този вид. Той я изпробва сантиметър по сантиметър. На всяка врата имаше по един джоб, но той беше вече прегледал там без резултат. Опита пак и този път видя, че вратите бяха по-дебели от нормалното.

Като повдигна джоба, който висеше свободно надолу, той освети с фенерчето си под него. В средата доста ясно личеше един квадрат. Той погледна под джоба на другата врата и видя същото нещо. Нямаше никаква нужда от този квадрат в средата на вратата, освен ако той не представляваше някакъв отвор. Натисна с джобното си ножче и върхът му удари в стомана.

И изведнъж, съвсем случайно, той намери скривалището. Повдигаше един от джобовете и вероятно беше употребил по-голямо налягане, отколкото обикновено, защото се чу щракаме и квадратното парче кожа се отвори като врата. Вътре той видя няколко плоски пакетчета, наредени едно до друго. Тях внимателно извади, преди да се занимае с втората врата.

Тук той употреби по-малко време, защото вече знаеше начина за отваряне. С горния край на джоба натискаше една пружина, която отваряше вратата, но този път скривалището беше празно. Опита и предните врати, но очевидно със секретни шкафчета бе снабдена само задната част на колата. След това постави внимателно пакетите в

джобовете си, затвори скривалищата и върна колата на мястото ѝ в гаража.

Изпитваше някакво странно чувство на благодарност, което не можеше ясно да проумее. Защо трябваше да бъде доволен от откритието си? — Откритие, поставящо жената, която изпълваше мислите му денонощно, под страшно обвинение! Не, не бе за това. Радваше се, все пак, че предвидливо бе отпратил хората си, така че сега нямаше нито един свидетел при откриване на пакетите. Фактически бе просто потресен от това си откритие.

Не се върна в Скотланд Ярд, а избърза в скромния апартамент, който обитаваше. Когато влезе вътре, запали лампите и, преди да извади пакетите от джобовете си, заключи вратата. Отвори единия от тях. Нямаше никакво съмнение какво представляваше този кристален прах, който проблясваше под електрическата светлина. Намокри пръста си и опита върху езика. Кокаин!

Дълго време стоя вгледан в смъртоносния прах. Телефонът иззвъня. Звукът от този звън го накара да подскочи. Избърза към апарата повече от желание да спре продължителното звънене, отколкото да отговори на повикването. Позна гласа на началника си:

— Ти ли си, БRADLEY? Накарахме най-последен един от тия кокаинови търговци да проговори. Каза, че е твърде вероятно да намерим пакет от стоката, скрит в колата на момичето. Имало тайно скривалище в една от вратите. Ще изпратя Симъндс...

— Няма нужда, сър. Аз ще отида сам — прекъсна го бързо БRADLEY.

Той окачи слушалката, върна се при масата и погледна пакетите. Трябваше да вземе по-скоро някакво решение.

Той влезе в малката кухня и се огледа. Една готвачка идваше тук всеки ден. Тя беше методична и чиста жена и купуваше продукти в голямо количество. Кутията с брашно беше наполовина пълна. Той можеше да я смени със стоката... но изведнъж абсурдността на размяната му стана напълно ясна и той се изсмя. Смехът го накара да не се колебае повече. Върна се бързо в столовата, събра пакетчетата, занесе ги в кухнята и изсипа съдържанието им в канала.

Десет минути той стоя да гледа как водата поглъща белия прах. Когато всичко изчезна, изгори обвивките, облече се, сложи си шапката и се върна в гаража, за да търси нещо, което не беше вече там.

Един час по-късно той влезе на доклад при шефа си, но не го намери в кабинета му.

Не бихме преувеличили, ако кажем, че Джон Брадлей сам бе удивен от постъпката си. Ако някой беше му казал, че тази нощ умишлено ще заличи доказателството по един много важен случай заради любовта на една затворничка, той би се изсмял, макар че винаги ясно съзнаваше, че рано или късно Ан Перимен ще бъде заставена да отговаря пред законите. Тя го мразеше, той не се съмняваше в това, още по-малко се съмняваше, че тази омраза бе вдъхновена от Марк.

Тя бе се опитала да бъде любезна, но беше лоша актриса. Когато я срещнеше, тя напразно се опитваше да прикрива ненавистта си, а когато се разделяше с нея, лицето ѝ открито изразяваше облекчение.

Той се върна в бюрото си в Скотланд Ярд и дрема на стола си, докато един от прислужниците не му донесе горещо кафе, което ясно му подсказа, че след няколко часа ще трябва да разпитва жената, която обичаше.

В осем часа същата сутрин заведоха Ан в Южнолондонския полицейски съд. В таксито я придружаваше една матрона и един детектив — явно доказателство, ако тя знаеше доводите, че обвинението срещу нея беше смятано от полицията за извънредно важно.

Малко след като я затвориха в килията, съседна на съдебната зала, влезе матроната.

— Адвокатът ви е дошъл — мистър Дартър. Елате да се видите с него в моята стая.

Макар и в присъствието на матроната, свиждането беше частно, защото треперещият адвокат я заведе в един ъгъл до прозореца. Отначало тя се изплаши от очевидната му нервност и той забеляза това.

— Не обръщайте внимание на треперенето на ръцете ми — каза той. — Страдам от нерви.

— Получих съобщение от Марк, — каза той, като понижи още повече гласа си. — В колата има много от стоката... захарин.

— В колата? — каза тя удивена.

Той бързо кимна.

— Имало няколко пакета... Ако ви питат... не знаете нищо... разбирате, нали?

— Какво ще стане? — попита тя.

Слабите му рамене се дигнаха и свалиха, което трябваше да покаже незнанието му.

— Ще видим, когато се гледа делото.

Тя се вгледа в него.

— Значи ли това, че ще остана в затвора още една седмица?

Дартър избягваше погледа ѝ.

— Може би. Ще се постареем да уредим с гаранция... ще направим всичко възможно.

Ан се почувствува обезкуражена. Да свикне със затвора тя никога не би могла. Мисълта за това ѝ напомни за Брайдлей и тя го намрази повече от всякога.

— Къде беше сложен захаринът? — И когато той ѝ каза:

— Колко пакета имаше? — попита тя след дълго мълчание.

— Пет. Те бяха в празното място във вратите. Мистър Мак Джил каза да отричат, че там е имало нещо.

Настъпи ново мълчание.

— Какво имаше в пакетите?

— Захарин, мила госпожице, нищо повече от захарин — пробъбри Дартър.

— Какво може да стане с мен? — попита тя. — Искам да кажа, в случай, че го намерят?

Адвокатът сви рамене. Не беше леко да се отговори на този въпрос. Той знаеше добре какво можеше да стане!

— Осъждат ли на затвор за контрабанда?

Той поклати глава.

— Не от първи път. Вероятно ще ви глобят сто или повече лири, които, разбира се, Марк с радост ще плати.

Той беше някак си облекчен и тя се чудеше защо. Не беше лесно да се усети, че мистър Дартър искаше да забрави какво би последвало от откриването на кокаина и се радваше да разисква с нея мнимото ѝ престъпление.

Всички герои на „Леди Стерс“ бяха тук. Тя видя как затвориха една огромна, брадата фигура в една от килиите. Очевидно Седемен не беше вече покровителствуван. Тя се усмихна, но след като вратата на килията се затвори зад нея, отново стана сериозна. Цяла нощ тя се бе

обръщала неспокойно на твърдото легло, с една кожена възглавница под главата си и мислеше, мислеше...

Тя не се плашеше. Неизвестността на положението ѝ отначало я смущаваше, но сега вече не. Килията, с тухлената си облицовка и грозна пейка навяваше ред безпокойни мисли. Рони също бе стоял в подобни помещения.

Матроната ѝ донесе кафе и две дебели филии хляб с масло, които тя радостно прие. Досега не бе почувствувала колко е гладна. Едва беше свършила, когато вратата пак се отвори. По заповед на матроната, тя я последва в една по-малка стая от тази, в която се беше видяла с адвокатата.

До прозореца стоеше един мъж и гледаше в двора на зданието. При шума от отварянето на вратата той се обърна и тя се намери лице срещу лице с инспектор Брайли. Първото ѝ желание беше да избяга от стаята, но матроната я възпрепятства.

Той изглеждаше уморен и някак унил, помисли тя. Нещо от несъмнено жизнения му вид беше изчезнало.

— Добро утро — каза той. Тонът му бе студен, служебен, глас повече на полицейски инспектор, отколкото на приятел.

Тя не отговори, стоеше неподвижна пред него, с ръце, склучени на гърба. Той погледна зад нея.

— Вие можете да излезете, госпожо. Чакайте вън пред вратата, имам да говоря с госпожата.

Едрата жена послушно напусна стаята.

— А сега, млада приятелко, вие се намирате пред голяма опасност. Аз обаче гледам благосклонно на цялата тази работа и мисля, че не сте знаели какво вършите.

Старият му, закачлив тон, бе изчезнал, гласът му беше тъжен, но не неприятелски. Тя усещаше всичко това, чувствуваше как я обзема все по-голям гняв, макар че не можеше да разбере защо я ядосва очевидното му желание да ѝ помогне. Тя знаеше само това, че сега би могла да го убие.

— Знаех много добре какво правя — каза тя, като се опиташе да говори спокойно. — Карах автомобил нощно време и по някакъв начин съм ви накарала да ме мразите. Желаете да направите с мен същото, каквото направихте с Рони.

— Няма да кажете, че сте невинна, нали? — попита той строго.
— Или сте жертва на полицията? Отричат ли, че сте нарушили закона?

Той почака, без да си поема въздух, за да чуе отказа ѝ, но тъй като тя мълчеше, той повтори:

— Ясно ли ви е, че сте нарушили закона?

— Това ще кажа на съдията — отговори сухо тя.

— Известно ли ви е, че сте пренасяли опиати? — попита той.

Устните ѝ се свиха.

— Наистина, мистър БRADLEY, вие не сте много оригинален. Същата история ми разправихте и миналата година след смъртта на Рони — че той търгувал с кокаин. Предполагате ли, че аз върша същото?

В погледа му се четеше това обвинение.

— Предполагате ли?

Тя пожълтя от гняв, обърна се грубо, отиде до вратата и отвори. Матроната беше там, с глава, опряна на рамката на вратата. Тя вероятно се интересуваше много от разговора, който се водеше в стаята.

— Заведете ме в килията! — заповяда Ан решително.

— Свърши ли мистър БRADLEY с вас? — попита матроната.

— Аз свърших с него — каза Ан.

Тя почти с радост прие самотата на килията. Трепереше от гняв и ако беше станало нужда да говори, нямаше да може да се изрази ясно. Как се осмеляваше той? Да възобнови тази стара лъжа и да се опита да подмами нея, както беше мамил Рони! Каквото и да станеше, глоба или затвор, никое наказание не би изгладило петното, което този човек ѝ бе хвърлил.

БRADLEY я бе последвал от приемната стая и никой, който би видял непроницаемостта му лице, не би познал какво отчаяние изпълваше сърцето му. Когато излизаше на двора, Симъндс го пресрещна.

— Докторът казва, че Смит трябва да вземе успокоително, преди да влезе в съда.

— Смит? — БRADLEY беше поразен. Как можеше да забрави, че му предстоеше още един случай на разследване тази сутрин, може би по-важен от този на Ан Перимен.

Преди една седмица беше станало убийство. Прислужникът в един бижутериен магазин беше убит и самият магазин ограбен. Убиецът беше избягал, но по-късно го арестуваха. БRADLEY веднага позна в него един отчаян, страдащ от нерви кокаинист, който очевидно беше една от жертвите на дейността на Марк Мак Джил.

— Вие не сте забравили за Смит, сър? — Симъндс се усмихна сам на абсурдността на въпроса си.

— Не, не съм забравил — каза БRADLEY бавно. — Искате лекарство, а? Колко време може да издържи без него?

— Не повече от час — каза Симъндс.

БRADLEY кимна.

— Ще наредя неговото дело да бъде следващо — каза той.

Той се отдалечаваше вече, когато Симъндс отново го спря.

— СТИН иска да ви види. Бил в Скотланд Ярд и го изпратили тук.

БRADLEY с учудване се вгледа в помощника си.

— СТИН? — каза той със съмнение. — Какво се е случило?

Симънс поклати глава.

— Мисля, че е по-добре да говорите с него. Получил е писмо от вътрешно министерство.

Като изтича бързо в стаята, където беше говорил с Ан, БRADLEY намери един човек да го чака, търпеливо седнал на края на един стол. Големите му ръце почиваха върху коленете. Той беше висок, ъглест, странно изглеждащ човек, в черен костюм, като че ли голям за него и с кърпа на точки около врата си. Той стана и поздрави.

— Добро утро, мистър БRADLEY. Казаха ми, че ще ви намеря тук.

Той говореше със северен акцент.

— Какво има, СТИН? — попита БRADLEY.

Човекът тръсна глава в знак на протест.

— Аз не желая закрила от полицията, но вие знаете какви са онези от вътрешното. Отнася се за този Либит — приятелите му говорили, че ще ме пипнат. Аз ще ги пипна по-рано. — Той се засмя на мистериозната си шега.

— Иди в канцеларията на затвора — каза БRADLEY. — Ще те видя, след като тези два случая се разгледат.

— Само два тази сутрин? — попита СТИН учудено.

— Два, но важни.

Брадлей се засмя на това си заявление. Дори и случаят на Смит не му изглеждаше важен.

Той беше в съда, когато доведоха Седемен, весел и както винаги величествен. Той поздрави съдията като стар приятел, призна някои свои заблуждения от миналата нощ, напомни на полица-свидетел, не един, а много пъти, за последствията от лъжесвидетелстване и мълчаливо зачака присъдата. Трите седмици принудителен труд, които получи, не го развълнуваха много.

Помощник-съдията и един адвокат разговаряха нещо полугласно. В юриста Брадлей позна един приятел на Марк Джил и когато чу думата „Смит“, учуди се защо Марк Джил се бърка в тази работа. Това беше последният случай, който той би очаквал да бъде от някакъв интерес за Марк. По-късно той разбра работата. Дартър се върна на масата си веднага, след като свършиха със Седемен.

В обичайната си обстановка той не беше вече срамежливият и треперещ човек, когото Ан бе срещнала.

— Преди да започне следващото дело, господин съдия, — почна той отсечено, — надявам се да ми разрешите да направя една забележка. Тя има известна връзка с въпроса, който сега ви предстои да разгледате. Вярвам, спомняте си, че преди една година аз говорих тук за документи, които бяха собственост на моя клиент, г-н Марк Джил, и бяха във владение на покойния Елиджа Жозеф, бившия притежател на „Леди Стерс“.

Каква беше играта на Марк? Защо избираше този момент, за да припомни за изчезването на Ли? Съдията кимна.

— Спомням си — каза късо той.

— Полицията тогава влезе във владение на къщата и аз мисля, че тя ще я владее, докато смъртта му не се потвърди. Ние ви представихме писмена декларация от един човек на име Седемен, който току-що беше пред вас.

— Помня декларацията — каза съдията. — Той казваше, че документите по погрешка били оставени в къщата на Жозеф.

— Те бяха твърде маловажни... — почна адвокатът, но съдията поклати глава.

— Аз не си спомням това. Документите бяха списъци на химици от континента и се предполагаше, че тези химици доставят на Жозеф

или на съдружниците му стоката — каза той. — Не е ли така, мистър Брайдлей?

— Така е, господин съдия.

— Ние можем да докажем — каза адвокатът, — че тези списъци се отнасят до една съвсем законна работа.

Сега Брайдлей разбра. Марк беше узнал, че полицията е намерила скривалището и сега приготвяше предварително отбраната. Вярно беше, че тези документи, които той бе намерил в нощта на убийството, биха могли да докажат, че Марк Джил се занимава със законна търговия на химикали.

— Това е изключително работа на полицията — каза съдията. — Ако тя сметне документите за истински, аз нямам нищо против.

Той погледна към Брайдлей, който стана от стола си.

— Досега не сме могли да съберем нужните ни доказателства — каза бързо той, — но аз считам документите за много важни и трябва да отхвърля забележката на адвоката.

Човекът на стола кимна.

— Много добре. Забележката се отхвърля.

Мистър Дартър вероятно беше приготвен за този отказ. Брайдлей отново стана.

— Моля, господин съдия, да разгледате сега делото на Уилям Чарлс Смит. Бях ви помолил да се занимаете с него следобед, но една много важна причина ме кара това да стане сега. Няма да ви отнеме повече от няколко минути.

Съдията кимна на помощника си и от вратата откъм килиите въведе един слаб, изпит човек. На ръцете му имаше белезници и това не убегна от острия поглед на съдията.

— Необходимо ли е да му поставят белезници? — попита той.

— Да, господин съдия — отговори Брайдлей. — Той ни създава много безпокойства.

Човекът втренчи поглед в него, като показва зъбите си в ужасна усмивка.

Обвинението беше прочетено — че умишлено е убил Хари Бендън, като го е застрелял с револвер през нощта на 13 април на Фелоу Стрийт.

— Има ли защитник? — попита съдията.

Брайдлей поклати глава.

— Не, господин съдия. Предлагам днес да се прочете формалното разрешение за арест, а също бих ви помолил да издадете нареждане да се задържи до следващия петък.

Човекът на подсъдимата скамейка се наведе през перилата, които го обграждаха.

— Ако те пипна някога, Брадлей, ще откъсна сърцето ти! — изръмжа той.

От останалите му думи никой нищо не разбра.

Разрешението за арест беше бързо прочетено и затворникът изведен от залата.

— Преглеждан ли е този човек от лекар? Изглежда твърде странен.

— Докладвах ми — отвърна Брадлей, — че трябва да бъде наблюдаван. След ареста си е искал кокаин — това е главената причина.

Съдията тъжно поклати глава.

— Броят на подобни хора, които минават през подсъдимата скамейка, напоследък страшно много се увеличи. Откъде вземат тези хора наркотици?

— Кокаин се доставя систематически из цялата страна — каза Брадлей.

Дартър моментално скочи на крака.

— Надявам се, че този ужасен случай не е предназначен да предубеди господин съдията по едно друго дело, което сега следва — каза той, — делото на Ан Перимен.

— Нямах това намерение!

Брадлей почти изрева думите, но адвокатът продължи:

— Внезапният ефект от довеждането на Смит в съда и тази забележка към наркотиците трябваше да създаде една враждебна атмосфера. Не знам какво обвинение ще се прочете срещу Ан Перимен, но...

Някой се докосна до лакътя му — Марк Мак Джил беше влязъл в залата и седеше до него. Брадлей го бе видял с периферното си зрение.

— Стига — каза той тихо и после, докато Брадлей, съдията и помощникът разговаряха нещо, добави:

— Какво ще направи Брадлей? — попита той.

— Ако стоката, която са намерили в колата е кокаин, сигурно ще я обвини в незаконно притежание на опасни наркотици.

— Но намерили ли са?

— Не съм чул — каза Дартър. — Всичко, което знам, е, че Брадлей е претърсил скритите джобове.

Мак Джил вдигна вежди.

— Колко ще получи тя?

— Три месеца — може шест. Кокаин е било, разбира се.

Марк кимна.

— Тя не знаеше, че той е там.

Дартър се усмихна скептично.

— Искате да ми кажете, че не е знаела за стоката, която е носила?

— Не, тя дори не знаеше, че пренася въобще нещо.

В този момент помощникът извика името на Ан Мери Перимен.

Ан влезе в залата, кимна на Марк и седна на подсъдимата скамейка с лека усмивка. Брадлей беше виждал по-рано същата усмивка на лицето на брат й, беше го виждал да седи със същото безгрижие на това място на срама.

— Е добре, мистър Брадлей!

Ан говореше. Той не вярваше на ушите си.

— Най-после ме доведохте там, където искахте. Този ден трябва да е много щастлив за вас.

— Не говорете на никого друг в съда, освен на мен, моля, — прекъсна я съдията.

Тя се усмихна иронично.

— Добро утро, господин съдия! Предполагам, че трябва да ви кажа нещо?

Помощникът погледна листа пред него.

— Обвинена сте, че сте карали автомобил с опасна бързина. Признавате ли се за виновна или не?

Съдията отново се намеси.

— Тази сутрин ми съобщиха, че ще има още едно обвинение. Аз не виждам такова.

За изумление на Марк Джил инспектор Брадлей поклати глава.

— Няма друго обвинение, господин съдия — каза той. — Нищо не е било намерено, което да послужи за база на друго обвинение.

Ан първа се свързе.

— Не искате да бъдете милостив, нали? Мразя това! — каза тя.

Съдията се опита да я спре, но тя продължи. Чувствуваше се странно екзалтирана, беше възбудена от някакво чувство на господство. Брадлей лъжеше! Той лъжеше заради нея и по такъв начин се бе поставил във властта ѝ — тя потръпна при тази мисъл. В нея имаше някакво страшно желание да го нарани така, както той беше направил с Рони.

За момент изгуби всякакво чувство на опасност, забрави Марк и това, което го застрашаваше, знаеше само това, че неприятелят ѝ се беше поставил в ръцете ѝ.

— Моят добър приятел, инспектор Брадлей, който иска така много да ми помогне! Помогна ми, като ме доведе до затворническа килия!

Дартър силно изплашен се опита да я спре.

— Мис Перимен, по-добре ще бъде, ако...

Тя спря речта му с жест.

— Детективът — инспектор Брадлей, е бил винаги добър към мене! — Гласът ѝ стана по-висок от гняв. — Не мога да си спомня колко пъти той се опитваше да ми покаже правия път. Ние често сме се срещали в малки ресторантчета на обяд и аз съм танцувала с вас, нали инспекторе? Аз му се нравя много — той казва, че би направил всичко в света за мен.

Брадлей стоеше неподвижен с лице като маска.

— Млъкнете, моля!

Опитът на съдията беше напразен.

— Няма да мълча! — извика тя. — Когато един мъж тича след мен, хваща ръката ми и се държи като лудо влюбен и после използва първия благоприятен случай, за да ме затвори в някаква мрачна полицейска дупка, аз трябва да кажа нещо и ще го кажа. Брадлей е претърсил миналата нощ колата ми — той каза, че не е намерил нищо. Той лъже! Той е намерил пет пакета със захарин!

— Мълчи! — гласът на Дартър прозвуча като плач.

— Вътре имаше захарин и аз го контрабандирах! — продължи тя. — И той знае, че аз го контрабандирах, намерил го е и лъже — бедният мекосърдечен глупак. Мисли, че ще се хвърля на врата му от признателност. Ще кажа на началника на полицията какъв човек е той

— детектив, който унищожаваше доказателствата, защото е луд по една жена!

Гласът ѝ пресекна, тя стоеше, без да диша, изумена от собствения си гняв.

— Млъкнете, моля!

Съдията беше нервиран и малко удивен.

— Казах всичко, което исках да кажа.

Дартър стоеше срещу нея.

— Полудяхте ли? — попита той. — Не виждате ли какво правите?

Съдията заговори:

— Не знам какво значи всичко това и не обръщам внимание. Друго обвинение срещу вас няма. Признавате ли се за виновна, че сте карали с опасна бързина?

— Признаваме се за виновни, господин съдия. — Дартър бързо се обърна.

— Много добре. Глобявате се 20 лири и 10 гвинеи разноси. Също така ви се отнема правото да карате кола 12 месеца.

Марк изпусна въздишка на облекчение. Той не можеше даже да сънува такъв край на делото.

За момент Ан стоя неподвижна, като стискаше перилата на оградата.

— Мога ли да ида да си взема палтото? — попита тя с нисък глас.

Матроната ѝ кимна с глава.

— Защо направи тя това? Сигурно го мрази! — каза Марк шепнешком, но адвокатът до него нямаше настроение да разисква този въпрос.

— Елате да платите глобата — каза той.

Това беше последното дело от листата — тъкмо беше време за обяд. Залата бързо се опразни. Съдията все още обръщаше някакви книжа на масата си. Той видя Брайли и му кимна.

— Това беше твърде неочаквана буря, мистър Брайли.

— Да, сър. — Гласът на детектива беше отпаднал. За момент той беше като човек, събуждащ се от тежък сън.

— Това е първият случай от моята практика, когато една затворничка обвинява детектив, че е влюбен в нея.

Съдията се чувстваше развеселен.

— Бих искал да лъжеше.

Думите бяха казани, преди Брадлей да осъзнае какво говори.

— Твърде забележително момиче — каза съдията. — Разбира се, обвинението срещу вас беше твърде глупаво, но твърде ново... екстраординарно!

Брадлей сега беше сам в съда, като се мъчеше да оправи нишката на мислите си. Той беше още там, когато вратата се отвори и влезе Ан. При вида му тя се спря и огледа, като търсеше друг път за навън. Трябваше да мине покрай него, за да стигне малката вратичка, която водеше за голямата зала и оттам навън.

— Оттук ли е изходът? — попита тя, като не гледаше към него.

— Един от изходите.

Той не мръдна. Гърбът му беше опрян на вратата, през която тя трябваше да мине.

— Ще ме пуснете ли да изляза, моля? — попита тя. После тя срещна пълните му с укор очи.

— Никога не мислех, че можете да бъдете така невероятно доволна — каза той спокойно.

— Мога ли да изляза, моля?

— Разбира се. — Той ѝ отвори вратата. — Надявам се, че знаете къде отивате?

Това бе достатъчно да поднови гнева ѝ.

— По наклонения път, от който се опитахте да ме отклоните, както се мъчехте да направите ѝ с Рони — каза тя.

Той кимна.

— Последните думи на Рони към мене бяха: „Благодаря на Господа, че сестра ми не познава Марк Мак Джил“.

Устните ѝ се свиха.

— Това друго откритие ли е, като празния джоб в колата? Вие трябваше да станете романист!

— Това беше действително откритие — призна той. — Аз хвърлих петте пакетчета.

— Благороден човек — се озъби тя. — А сега предполагам, че ще ви уволнят.

Той се усмихна.

— Едва ли. Но ако знаеха, че това, което намерих в колата, е кокаин...

— Това е лъжа — не беше кокаин! — каза тя гневно. — Това е една ужасна лъжа!

— Една ужасна търговия — каза БRADLEY строго. — Тази сутрин в съда се яви един човек, обвинен в убийство, той е една от жертвите на Мак Джил, един наркоман! Вие може на него да сте носили стоката.

Тя стана тебеширено бяла.

— Вие сте лъжец, долен лъжец! — изсъска тя. — Никога през живота си не съм виждала такова нещо! Аз върша работата, която Рони по-рано правеше!

Той кимна.

— Това правеше и Рони, разпространяваше наркотиците, които Ли Жозеф и Мак Джил внасяха по контрабанден начин в страната.

— Дори и мъртвите не са запазени от хулите ви. — Гласът ѝ бе потиснат. — Даже и човекът, когото убихте.

— Каква малка глупачка сте вие — каза той тъжно. — Опитайте се да ме съсипете днес — вестниците ще бъдат пълни с това ваше обвинение. „Детектив, влюбен в затворничка“ — ето ви един роман!

Тя се обърна гневно.

— Не казах, че сте влюбен, а мекосърдечен! За хора от вашата класа това минава за любов.

Той кимна. Старият тъжен израз се върна в очите му.

— Можете да го наричате любов — вярно е.

Смехът ѝ беше твърд и горчив:

— Любов! Надявам се, че ме обичате, че ден и нощ не изчезвам от ума ви, че съм мъка за вас и че сърцето ви боли!

Надеждите ѝ се сбъднаха, тя се екзалтиреше при тази мисъл.

— Мразя ви и мразя вашата професия. Вие живеете върху мизерията и скърбите на мъже и жени. Повишават ви съразмерно с броя на сърцата, които късате и съществуванията, които съсипвате!

Тя видя, че БRADLEY се усмихна и се вбеси. Той се усмихваше меко.

— Излезте от съда — каза той. — Един полицаи ще се погрижи с вас да не стане нещо. Детектив ще внимава да не ви откраднат чантата. Ако не беше моята търговия, както вие я наричате, ще се намерят хора, които да ви убият за десет лири, които ще откъснат пръстите на ръцете

ви, за да вземат пръстените! Вие спите непробудно в апартамента си, защото полицаи патрулира улицата и защото някъде зад ъгъла бди „Летящата бригада“ и ще изпъди човека, който дебне за скъпоценностите ви. Моята търговия е добра търговия — това е търговията на закона. Колкото за вашата търговия, можете да я продължавате. Тя довежда хората до тинята, до подсъдимата скамейка и до електрическият стол. Мръсна търговия, безразлично дали я знаете или не. Обичам ви така, както най-много един мъж може да обича една жена и ви дадох последния шанс.

В това време в празната зала влезе Марк и беше свидетел на това, което последва.

— Рони вървеше по свой собствен път и загина — продължаваше БRADLEY. — Вие вървите по лош път!

Той се опита да се спре, но думите бяха казани, преди да успее. В следващия момент той почувствува удара на дланта ѝ върху бузата си. Тя го гледаше ужасена от това, което беше направила.

— Съжалявам, не трябваше да казвам това — каза БRADLEY и тук настъпи моментът, когато Марк Мак ДЖИЛ направи грешка.

Той притича гневно.

— Какво искаше да кажеш, БRADLEY?

Инспектор БRADLEY го погледна с присвити очи.

— Видя как тя ме удари — каза той бавно, — прехвърлям го на теб!

Юмрукът му отхвъркна напред и в следващата секунда Марк лежеше на пода. Той бавно се вдигна на крака, лицето му беше жълто.

— Ще ми платиш, кожата ще смъкна от гърба ти затова, БRADLEY — процеди той.

За момент той помисли, че детективът ще повтори нападението, но БRADLEY не мръдна.

— Това не е нищо — каза той. — Аз ще те пипна, Мак ДЖИЛ, преди ти да си оплел и нея!

— Ще ме пипнеш, а? — Мак ДЖИЛ изсъска думите. — Мислиш, че можеш да ме уплашиш? Не се плаша от теб, нито от Скотланд Ярд, нито от най-добрия съдия, който някога е съществувал.

В този момент СТИН се появи на вратата за килиите. БRADLEY го видя и посочи.

— Един човек забрави да споменеш. Този човек. Дошъл е днес да иска полицейска подкрепа, защото извършва една твърде популярна работа, Стин!

Лицето на Марк се сви от ужас.

Стин!

— Стин — палачът! — каза Брайдлей. — Виж го! Ще имаш случай и по-късно да го срещнеш.

XII

В колата, на връщане от съда, те бяха мълчаливи, Марк Мак Джил и бледото момиче. През целия път Ан не продума нито дума, макар че Марк се беше опитал да я накара да говори. Но беше достатъчно умен да прекрати опитите си, след като видя, че тя няма настроение да разисква случките от сутринта.

Най-после стигнаха Кавендиш Скуеър.

— Ще дойдеш ли да закусиш с мен? — каза той. — Трябва да си гладна.

Той очакваше отказ. Ан беше изказала желание да си иде в апартамента. За негово учудване тя кимна. Нямахме никакво настроение. Целият огън, който беше показала в съда, това самообладание, от което той се възхищаваше и даже страхуваше, сега вече не съществуваха. Тя изведнъж се почувствува уморена и унила. Под очите ѝ имаше сенки, каквито той никога по-рано не беше виждал.

Той посягаше към звънеца, когато тя го спря.

— Не поръчвай закуска за мен, Марк. Ще взема само чаша чай. После мисля да отида да спя.

— Бедно момиче! Тази свиня БRADLEY!

Тя сви рамене и въздъхна.

— Тази свиня БRADLEY! — повтори тя монотонно.

— Всеки случай ти му нанесе рана, която не може да се поправи — каза Марк със задоволство. — Цял Лондон ще се смее с него — колко жалко, че нямаше репортери да те видят...

— Недей, моля те. — Гласът ѝ беше остър. — Не се гордея толкова със себе си.

— А трябва да се гордееш — каза той с престорена сърдечност. — Ако някой е заслужавал...

— Той нищо не заслужаваше. Такава му е работата. Неприятно ми е да мисля за това.

— Реакция, моя мила — каза Марк весело. — Трябваше да се очаква това. БRADLEY си получи заслуженото.

Тя го погледна замислено. Беше седнала в ъгъла на едно от дълбоките кресла.

— Този ли беше палачът? — попита тя. — Какъв ужасен човек.

Той примига на въпросите ѝ.

— Да-а, този беше Стин. Блестящо изглеждащ специалист, нали? Не съм го виждал по-рано, разбира се. Човек не среща такъв сорт лешояди по улиците. Невъзможен тип!

— Имаше нещо тъжно и нещо странно достойно в него — каза тя замислено.

Той отвори широко очи.

— Достойно — в палач? Моя мила, за какво говориш?

Тя пак въздъхна и наведе очи.

— Нищо — бих искала да не съм го направила! О, как бих желала това да не беше се случвало.

Той я потупа по рамото.

— Моя мила, ти извърши една благородна работа! Не видя ли вечерните вестници, когато идвахме насам? „Удивителна сцена в съда“. Ще ти ги пратя веднага щом пристигнат.

Тя моментално скочи на крака.

— Няма да правиш нищо подобно! Не желая да ги чета! Не искам да ми напомнят. Той се опита да ми помогне.

Тя се вгледа в Марк Мак Джил дълго и настойчиво.

— Защо той твърдеше, че съм пренасяла кокаин, а не захарин?

— Защото е лъжец — каза Марк с готовност. — Защото иска да се представи, че ти прави по-голяма услуга, отколкото е в действителност. Не схващаш ли това?

Тя не отговори.

— Чудесно беше, че изтъкна мекушавостта му. Ти никога не си ми казвала, че ти е държал ръцете, малко момиче. Знаех, че ставате приятели и разбира се, че ти ходи да обядваш и танцуваш с него един или два пъти, но не можех да предполагам, че е влюбен. Ако знаех...

— Ако знаеше? — попита тя.

Марк Мак Джил се усмихна.

— Е, добре, бих го накарал да узнае това.

— Защо? — Въпросите ѝ спряха дъха му.

— Защо? — заекна той. — Естествено, не бих позволил...

— Но защo, Марк? Да не би да се смяташ за мой настойник, та да се чувствуваш отговорен за моя живот и морал?

Марк Мак Джил схвана, че е на опасна почва. Когато очите им се срещнаха, той разбра, че тя вече не му вярваше.

XIII

Мистър Тайзър понякога канеше няколко от щастливите обитатели на Дома да го посетят в стаята му, която беше също така и негова спалня. Тя беше в приземния етаж и прозорецът ѝ гледаше към една шумна странична улица, така че тапицираната втора врата, предназначена, както той казваше на посетителите, да изолира шума от вътрешността на къщата, изглеждаше малко излишна. По-точно би било да каже, че тя задържа шума в стаята, тъй като и най-опитният подслушвач, с най-чувствително ухо не би могъл да чуе многото интересни разговори, които се водеха в стаята.

По някой път беше необходимо за мистър Тайзър да разисква големите си проблеми с бившите престъпници, които сега бяха на подслон в Дома. Тази нощ тук присъстваха трима души, които бяха особено добре познати на полицията. Двамата от тях дори имаха преимуществото, когато полицията ги търсеше, да бъдат описвани като „опасни — може да носят огнестрелно оръжие“. Единият беше излязъл от затвора тази седмица за грабеж и побой. И в това той беше щастлив, защото законът прави ясно разграничение между „грабеж и побой“ и „грабеж с побой“. Ако откраднеш на някого часовника, и след това го удариш по главата, подлежиш на наказание за кражба, но ако го удариш и след това му вземеш часовника, тогава си извършил кражба с преднамереност и имаш добрия шанс да те оковат на стоманен триъгълник с верига и няколко топки накрая.

Хари Удрячът — така наречен, защото предпочиташе всякакво друго оръжие, освен огнестрелното — мършав малък човек, с лице, прилично на маймунско, беше един от тримата. С него беше Лю Пато — къде си беше получил прякора, никой не знаеше. Всички те, с не по-малко опасния трети, седяха около масата на Тайзър и пиеха уиски.

Приличаше на събрание на някакъв управителен съвет, с мистър Тайзър на председателското място.

— Съжалявам ви — казваше той. — Бедни нещастни хора, гонени от полицията като кучета, на които никой не дава никакъв

шанс, които толкова често, благодарение на многото си минали присъди, биват арестувани и затваряни дори и при фалшиви доказателства. Не заслужавате никаква симпатия.

Тримата около него се спогледаха и се съгласиха с това.

— Нямам нищо против полицията — каза Тайзър. — Често те са твърде почтени хора. Нямам също така нищо против мистър БRADLEY, който, сигурен съм, е добър християнин, но аз не харесах това, което той днес ми каза.

Никой не зададе въпрос на Тайзър, макар че той направи пауза именно заради това.

— Той каза: „Чудя се, мистър Тайзър“ — той винаги ме нарича „мистър“, което е много почтено и достойно — „защо държите такива главорези“ — това бяха думите му — „в дома ви като Лю Пато и Хари Удрячът и този брутален тип с червено лице, който лежа три месеца, задето беше ритнал жена си“.

„Бруталният тип с червено лице“ безпокойно се раздвижи на мястото си.

— Ако има да ми каже нещо... — почна той задъхано.

Тайзър вдигна ръка.

— Не можах да не почувствам — каза той, — че този човек никога няма да се успокои, докато не ви пъкне и тримата в затвора. Действително ужасно нещо е обстоятелството, че човешкото сърце, определено от Създателя за гнездо на любяща доброта, може да бъде така деформирано. Длъжен бях да ви предупредя.

Той се облегна на стола си. Хари Удрячът изкриви лицето си в гримаса и през носа му излезе някакъв съскащ звук.

— Той ще получи своето тези дни — каза той.

Тайзър поклати глава.

— Това е, от което се страхувам. Виждате ли, аз изучих навиците на мистър БRADLEY. Знам точно къде живее, по кое време си отива в къщи. Често съм мислил колко глупаво е от страна на човек, срещу когото са се опълчили всички нещастни хора, да си отива в къщи в един часа сутринта, през Брайстън Скуеър, която тогава е пуста, без никаква охрана... много глупаво. Провидението те изкушава!

Отговор не последва. Тримата мъже гледаха пред себе си.

— Не казвам, че ще бъде за възхищение, ако някой нещастен човек посегне на този деятелен и интелигентен офицер — каза Тайзър,

— но чувствам, че би било твърде разбираемо. А сега, момчета, ще послушаме радио. Един благодетел на Дома, ни го подари вчера.

Той изведнъж стана, отиде при шкафа и донесе една бутилка.

Третият член на компанията беше човекът, който изрази мислите на тримата в думи.

— А какво, ако причакаме този Брайдлей? Този младеж е твърде нахален.

— Шът, шт! — каза Тайзър с усмивка, като покриваше на шега ушите си. — Не трябва да слушам подобни неща, нали знаете!

В един без четвърт същата сутрин Брайдлей напусна Скотланд Ярд и беше проследен от червеноликия, който го следваше на почтено разстояние. Всички подробности, които Тайзър бе дал за наивниците му, бяха точни.

Той не взе такси, нито пък използва някой от автобусите, които биха го довели много близо до апартамента му. Червеноликият беше вече по петите му, когато той сви по Брайстън Скуеър. Тук, някъде из тъмнината, към него се присъединиха двамата му приятели. Те се движеха безшумно, защото мистър Тайзър ги беше снабдил с три чифта стари обуца за тенис. Неговото чувство за филантропия нямаше граници.

На половината път по пустия тротоар тримата бяха съвсем близо до жертвата си. Те бяха на няколко крачки от инспектора, когато Брайдлей се обърна.

— Вържете ги бързо! — каза той сухо. — И не се опитвайте да бягате, защото няма да има полза.

Докато говореше, два полицейски автомобила влязоха в улицата, по един от двата ѝ края и спряха.

Бързо ги претърсиха.

— Пато има пистолет — каза един глас и ръката му измъкна револвера.

— Това значи десет години, Пато — каза Брайдлей весело.

Когато ги набутаха в една от колите, той се приближи и заговори на един от мрачните, оковани хора.

— Ако видя Тайзър, ще му кажа, че изпълнихте предложението му — каза той.

Той си отиде в къщи твърде весел. Тази нощ Тайзър, като послуша своя инстинкт, който беше по-силен от него, свали по-малкия

от двата високоговорители на радиото с помощта на един добър механик, който живееше в Дома, проследи жицата, която не го заведе до апарата, а до телефонната мрежа. Той позеленя от страх, като се помъчи да си спомни многото разговори, които се бяха водили в стаята му след инсталиране на „радиото“. Защото малкият високоговорител беше всъщност чувствителен микрофон и всичко, казано в стаята, беше чуто — кой знае къде?

* * *

Мина една седмица — седмица на глуха бездейност за Ан, на себе изучаване, което не водеше до нищо друго, а до по-голямо объркване. Тя не беше чела новините, умът ѝ беше вестник с черни, грамадни заглавия. Отнемането на правото да кара кола я лишаваше от най-голямото ѝ удоволствие. И дори това не събуждаше омразата ѝ към Брадлей.

Тя го видя веднъж, когато се разхождаше в парка. Той профуча с един черен автомобил, пълен с полицаи и тя се чудеше каква е целта му и кои са хората, които, без да знаят за приближаващото изкупление, щяха да видят начинанията си разбити от неговото появяване.

Веднъж тя прочете показанията му срещу един крадец на автомобили, а следващия път — как са били проследени няколко джебчии от Ист Енд и хванати близо до ъгъла на Хайд парк.

За развлечение, Марк я заведе една нощ в Дома. Приключението не беше приятно за нея. Той ѝ разправи за Седемен и показа стаята му.

— Не се осмеляваме да изхвърлим стария дявол навън и затова държим стаята му готова — каза Марк. — Сега-засега има много малко хора в Дома.

— Останалите вероятно сте поправили вече — каза тя.

Той схвана известна нотка на сарказъм в гласа ѝ и се уплаши.

Тя не видя Тайзър. По нейна молба тази вечер този мазен човек не присъствуваше.

— Ние всъщност не се опитваме да ги поправяме — обясняваше Марк на връщане в колата. — Опитваме се само да им намираме работа.

— Какъв вид работа? — попита тя и той пак долови скептицизъм в тона ѝ.

Те не говореха вече за контрабандата. Марк беше получил своето и си беше взел бележка. Нито в гаража, нито в къщата той не държеше нещо, което би послужило за доказателство срещу него. Беше дори закарал колата на Ан в един малък гараж — място близо до Еджуеър Роуд, което той притежаваше и което беше твърде удобно за него.

Три седмици след полицейското следствие Марк трябваше да понесе втория и още по-страшен удар.

XIV

Марк Мак Джил се разхождаше нагоре-надолу в голямата столова на апартамента си, като се спираше от време на време да погледне през прозореца към покрития с мъгла площад. Върху масата имаше разхвърляни много изрезки от вестници, които му доставяше една агенция. Всички се отнасяха до делото на Ан Перимен...

Пристигането на Тайзър прекъсна неспокойните му разходки. В Дома нещата не вървяха много добре. Полицията бе направила вече две визити и един многообещаващ обитател беше арестуван и осъден на девет месеца принудителна работа. Освен това провинциалната полиция също се беше раздвижила, а това се отрази чувствително върху доходите на Марк. Той беше натрупал твърде значителна сума, но имаше също така много разноски. Отнемането на правото на Ан да шофира беше създадо мъчнотии, които той не бе предвидил.

Марк се намръщи, когато Тайзър влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. Той страхливо мигаше и от свиването на лицето му и нервните движения на ръцете Марк позна, че помощникът му е поразвълнуван отколкото обикновено.

Тайзър отиде право към шкафа, където имаше уиски, сипа си голяма чаша и я изпи на един дъх.

— Какво става с тебе? — изръмжа Марк. — За бога, не се показвай в такова състояние пред Ан.

— Ан, а? — Тайзър допря треперещите си ръце до устните. Той се опита да наподоби усмивка върху лицето си, но резултатът беше ужасна гримаса. — Забеляза ли нещо с Ан напоследък, Марк? Тя не говори с мене, не ме поглежда, мой мили Марк. Тя няма нищо против бедния Тайзър, нали?

— Тя никога не ти е говорила много — каза Марк Мак Джил. — Не виждам как една жена, която уважава себе си, може да говори с теб. Какво се е случило?

— Безпокоя се за нея, Марк — Тайзър понижи глас. — Тя беше така тиха. Спомни си миналата нощ, когато седяхме тук, тя не

проговори през цялото време.

— Това показва нейния добър вкус. Какво искаш да говори? — каза Марк нетърпеливо, тъй като и той беше забелязал тези обезпокоителни симптоми в Ан. — Какво искаш?

Тайзър се огледа нервно и седна на един стол близо до Марк.

— Говорих с един от тези речни плъхове — каза той с нисък, настойчив глас. — Той ми каза нещо, което ме плаши, Марк. Ако го знаех навремето, щях да умра от страх.

— Какво е то? — попита едрият човек. — Макар че не всичко, което може да те направи да умреш от страх, е толкова сериозно.

— Те са търсили Ли през цялото време — продължи Тайзър с дрезгав шепот. — Не са престанали тогава, когато ние мислехме, Марк. Всеки ден са търсили и ровили около „Леди Стерс“ — този приятел ми каза, че преди половин месец са пуснали водолаз да претърси тинята под самата къща. Никой не е знаел нищо за това, всичко е ставало през нощта.

Марк мълчеше. Новината го беше поразила.

— Намерили ли са нещо?

Тайзър поклати глава.

— Не. Моят човек излязъл на брега, където открил малка група речни полицаи и хора на Скотланд Ярд, приближил се да чуе какво говорят. Положително вече се отказват да го търсят.

Марк Мак Джил потърка брадата си.

— Можеха да направят това още в началото. Тялото му е било отнесено от водата в реката и оттам в морето.

Тайзър не изглеждаше убеден.

— Надявам се, мое момче. Ужасно би било, ако е успял да избяга и сега подготвя някакъв план да ни предаде. А, Марк? Помниш ли какво каза той?

Той потрепери и пак хвърли поглед около себе си.

— Точно преди да умре, каза, че ще се върне, Марк. Каза, че не можеш да го убиеш. Чувал съм го да казва това и по-рано. Помниш ли духовете му, малките му деца... Рони? А, Марк?

Той се вгледа страхливо в лицето на Марк Джил.

— Нямаше нищо в това, нали? Ти не вярваш в духове... призраци не се разхождат по земята, нали? Глупаво е, а, Марк?

Марк го гледаше с удивление.

— Какво, по дяволите, става с теб, Тайзър? Да не си се побъркал или пък си опитал от белия прах, а?

— Не, не, не! — Тайзър поклати енергично глава. Гласът му приличаше на плач. — Искам да знам, Марк... мислиш ли, че духовете могат да се върнат на земята?

— Ти си пиян — каза Марк грубо.

— Не съм, не съм! — Нещастният човек го дърпаше силно за ръката. — Но миналата нощ бях си вече легнал... пил бях едно или две...

Езикът му се заплете. Марк отиде при шкафа с уиски, наля една чаша до половина и я постави в ръката му.

— Изпий това и после кажи каквото имаш да кажеш, глупако! — озъби се той. — Духове! Ако се наливах, както ти се наливаш, и дяволи бих видял.

Тайзър изля в гърлото си огнената течност — тя беше държана тук само за него, но после малко се поуспокои и разправи историята си. Бил си легнал по-рано от обикновено и призна, че изпил няколко чашки. Той спял много леко и си спомня, че се събуждал в един и два часа. Когато се събудил в два и половина, имал съзнанието, че не е сам в стаята. Имало луна и в нейната светлина, която е огрявала по диагонал стаята:

— Той беше там, Марк — гласът му беше плачевен, зъбите му тракаха така, че той едва говореше. — ... седеше на един стол, с ръце на коленете си, като ме гледаше!

— Кой? — попита Марк.

— Ли Жозеф! Беше облечен със същото изтъркано, старо палто и кожена шапка. Още виждам жълтото му лице, Марк! О, господи, ужасно беше!

Той покри лицето си с ръце, като че ли да изпъди спомена за призрака.

— Ти беше в леглото, нали? И после стана и намери, че си сънувал — предложи Марк.

Човекът поклати глава.

— Не, не сънувах. Той беше. Стоеше и ме гледаше и отначало нищо не говореше, после го видях да говори на децата си — след това не знам какво стана. Мисля, че съм припаднал. Когато се събудих, чувствувах се ужасно. Зазоряваше се...

— И той не беше там! — присмя се Марк Мак Джил. — Трябва да пиеш вече уиски от друга марка.

— Видях го — настоя Тайзър разпалено. — Мислиш ли, че мога да направя грешка? Познавам Ли така добре, както ръката си — той беше.

Той чу острият смях на Марк и лицето му се сви така, като че ли някой го беше ударил.

— Недей, Марк! Не съм бил пиан, казвам ти. Видях го така ясно, както сега виждам теб.

— Или измисляш, или си бил пиан, глупако! — каза той ядно. — Защо ще идва той при теб? Би дошъл при мен, нали? Ти си въобразяваш или пък някой от достопочтените ти младежи от Дома е влязъл в стаята да грабне, каквото намери.

— Вратата беше затворена — прекъсна го Тайзър.

— Могъл е да влезе през прозореца. Стаята ти е най-лесното място в света за обирване. Не, ти не ме уплаши, приятелю. Ли Жозеф е мъртъв. Чуваш ли какво ти казвам? Нито си го видял, нито чул. Сънувал си някакъв сън, който...

Тайзър изведнъж скочи на крака, лицето му беше бяло и очите широко отворени.

— Слушай! — пошепна той. — Слушай, Марк! Не можеш ли да чуеш?

Марк щеше да каже нещо, когато и той също чу звука. Той идеше от улицата — някой свиреше тихо на цигулка.

С ругатня той изтича до прозореца, дръпна пердетата, вдигна рулетката и излезе на балкона. Тротоарът пред къщата беше празен. Никой не се виждаше, а също и цигулката беше спряла.

Той се върна в стаята и веднага, след като затвори прозореца, мелодията пак се чу. Като че ли идваше от стената.

— Чу ли? — прошепна Тайзър.

В този момент се почука на външната врата и Марк излезе да покани Ан.

— Чу ли някой да свири на цигулка? — попита тя.

— И ти ли го чу? Да, влез!

Те се върнаха в столовата, едната стена, на която се опираше в апартамента на Ан.

— Аз седях в спалнята си и плетях — тя показа към стената, — когато чух свиренето. Не е ли това мелодията, която свиреше Ли Жозеф?

Марк се помъчи да се усмихне.

— Този луд човек мисли, че е видял стареца. — Музиката спря. Тайзър мигаше и си отваряше устата като умопомрачен.

— Чухте ли? — изписка той. — Ли Жозеф! Никой не свири като него... той никога не спазваше такта... винаги така, Марк, това беше Ли, бих се заклеял, че беше Ли! Заклевам се също и че Ли беше човекът, който седеше в моята стая.

С проклетия Марк Мак Джил го хвана за рамото и го хвърли в едно от креслата.

— Седни там и мълчи, приказливо куче! — каза той грубо. — Не му обръщай внимание, Ан, той е пиян.

— Кога е видял Ли Жозеф?

— Никога — сънувал е, че го е видял. Какво можеш да очакваш от човек, който никога не си ляга трезвен.

Слаби опити за протест идеха от креслото, но Марк не обръщаше внимание.

— Той е луд, всеки може да види, че той е луд. Това е бил някой уличен музикант. В тиха нощ цигулката се чува на дяволски далечно разстояние и сигурно някой е свирил зад ъгъла. Отиваш ли си, Ан?

Тя беше вече пред вратата.

— Да. Чудех се дали сте го чули, това е всичко.

Преди да успее да я спре, тя изчезна. Чу как затвори неговата и после своята врата. С един скок той се озова при креслото, вдигна Тайзър на крака и го разтърси.

— Колко пъти ти казах да не плашиш момичето, мерзавце? Бъди по-внимателен, Тайзър! Ще направиш същото пътешествие като Ли Жозеф. Казвам ти това, защото не смееш да извършиш предателство, без да увиснеш сам на въжето. А сега, върви да пиеш и да спиш.

Той го блъсна към средата на стаята и Тайзър едва се задържа на краката си. Застана там, като се поклащаше. По неприятното му лице се четеше израз на обърканост.

— Добре, Марк — каза той тихо. — Ужасно съжалявам, че те безпокоих. Изпих повече от осем, скъпи Марк.

Той се измъкна от стаята, прехвърча надолу по стълбите и после по Кавендиш Скуеър. Задъхваше се, когато стигна Хамърсмит, повечето от страховете му се разпръснаха.

Домът се намираше на ъгъла на две улици и по това време на нощта нямаше никакви минувачи. Когато зави зад ъгъла, той видя един човек да стои на тротоара с гръб към лампата. Можеше да се предполага, че дреме. Главата му беше наведена към гърдите, раменете свити. Тайзър ускори стъпките си, за да мине покрай него. Гостоприемната светлина на Дома, която се виждаше зад стъклената врата, му вдъхна кураж.

— Лека нощ! — каза той весело, когато минаваше покрай човека под фенера.

При тези думи непознатият вдигна глава... за момент Тайзър закова поглед на жълтото лице, на кожената шапка и невчесаната сива коса, която се подаваше под нея, големия нос и издадената брада...

С писък Тайзър се обърна и затича към Дома. Той беше видял лицето на Ли Жозеф.

XV

Марк Мак Джил беше загасил светлините в апартамента си и вече се готвеше да си ляга, когато иззвъня телефонът и като чу треперещия глас на другия край на жицата, изръмжа.

— Какво има пак?

— Видях го, Марк... точно срещу Дома. Той ме погледна... беше не по-малко от ярд до мене.

— За кого говориш? — попита Марк остро.

— Ли — Ли Жозеф — но не съм пиян! Един от хората го е видял преди мен — той не е бил пиян! А друг един, който дойде след мен, го е видял да свива на ъгъла и взима такси. Говорил на себе си, също както Ли правеше. Марк, това е ужасно! Не знам какво да правя!

— Кой е човекът, който го е видял? Кажете му да дойде на телефона! — заповяда Марк.

Той почака десет минути, преди да се обади един дрезгав глас.

— Вярно е, мистър Мак Джил, аз видях стария негодяй. Той стоеше под един фенер точно преди мистър Тайзър да влезе.

— Познаваш ли Ли Жозеф?

— Не, сър, никога не съм го виждал. Чувал съм само за него. Но според описанията, той беше.

— Кажете на Тайзър да се обади — каза Марк, но когато помощникът му заговори, той беше така неразбираем, че Марк окачи слушалката.

Той се върна в столовата, запали лампите и седна в едно кресло пред загасващия огън. Трябваше да има нещо вярно в тази Тайзерова история. Не можеше всичко да бъде блъф. А музиката... откъде беше дошла? От стената? Понякога споменът действа по-силно от наблюдението. Сега, след един час, изглеждаше по-лесно да определи откъде идваше звукът. Идваше от горния етаж. Но той беше необитаем. Собственикът му замина преди няколко дни за Шотландия, а с него заминаха и слугите му. Марк знаеше това от портиера.

Ли Жозеф? Защо полицията беше спряла търсенията си? Да не би да знаеха, че старецът се е върнал в Англия? Брадлей беше от тези хитри дяволи, които биха могли да му изиграят подобен трик. Той вероятно използваше Ли Жозеф за примка.

Но как можеше този човек да е жив? Марк го застреля от пет крачки. Куршумите го бяха ударили между раменете. Да не би по някаква случайност патронът да е бил халосен? Но не и вторият.

Той стоеше надвесен над огъня, с ръце върху лицето си и мислеше, мислеше. Изведнъж чу звук, който го накара да се изправи. Беше шум от влачеци се крака и той идеше от горния етаж. Хората, преди да заминат за Шотландия, си бяха вдигнали килима — той се бе оплакал от шума, който създаваха работниците върху пода.

Нещо се влачеше горе. Крака в чехли! Колко приличаше на стария Ли Жозеф. После той пак чу звуците от цигулка, малко по-меки, по-нежни отколкото по-рано. Човекът от горния етаж свиреше „Chanson d'Adieu“.

Марк се върна в спалнята, сложи си палтото и като се примъкна тихо във вестибюла, отвори вратата. Широки стълби водеха към горния етаж. Слаба светлина осветяваше пътя му. По това време всички други обитатели на къщата спяха. Той се приближи тихо до вратата на апартамента над неговия и като допря ухо до отвора на кутията за писма, се вслуша. Нищо не се чуваше.

Като протегна ръка, той натисна звънеца и чу острия му звън. Нищо не последва, никакви стъпки не се чуваха върху непостлания под. Той пак позвъни, но със същия резултат.

На вратата имаше една картичка, закачена с карфичка:

„През време пребиваването на сър Артур Финдън в Шотландия всички писма и пакети да се предават на портиера“

Марк беше озадачен. Върна се обратно по стълбите и влезе в столовата си. Музиката беше спряла. Той почака един час да чуе шум от влачеци се чехли и после реши да отиде да спи.

Не си спомняше да е затварял вратата между столовата и спалнята, дори не мислеше за това, докато не натисна дръжката и не видя, че вратата е заключена. Марк се отдалечи от нея, като дишаше тежко и ръката му посегна към задния джоб. Той загаси лампите, дръпна пердетата и като отвори прозореца, излезе на балкона. Не се виждаше никой.

Вмъкна се внимателно в стаята с насочен револвер и като се наведе, премина покрай леглото и запали лампата. Стаята беше празна.

Някой беше идвал тук. Върху възглавницата му беше закрепено с карфица едно парче хартия, което съдържаше няколко реда. То гласеше: „Скъпи приятелю, Марк, скоро старият Ли ще се върне пак при теб“. Това беше всичко.

Когато се обърна да затвори прозореца, Марк Мак Джил видя отражението на лицето си в него. То беше по-бледо от обикновено.

Тази нощ не спа. Предпочете да дреме пред запаления огън. Когато се съмна, излезе на балкона и видя колко лесно беше по-ловък човек да се прехвърли от по-горния етаж върху неговия балкон. Някой е бил в апартамента на Финдън. Може би портиерът щеше да разреши мистерията.

Портиерът дойде едва в девет часа и тъй като прислужниците на Марк бяха вече дошли, той изпрати един от тях да го повика.

— Не, сър — каза учуденият портиер, — сега никой не обитава горния етаж. Сър Артур никога не пуска наематели през време на отсъствието си. Освен това той избира хората, които се грижат за апартамента му.

Марк се помъчи да се усмихне.

— Вярвам, че той няма да има нищо против това, аз да го разгледам — каза той. — У кого е ключът?

Портиерът се поколеба.

— Ключът е у мен, сър — каза той, — но може да си изгубя работата, ако узнае, че съм ви пуснал вътре.

Двамата изкачиха стълбата към апартамента на Финдън. Мебелировката беше луксозна, повечето покрита с бели холандски покривки. Нямаше килим нито в коридора, нито в стаите. Стаята, която беше точно над столовата, го заинтересува най-много. Но там нямаше следи от нищо. Щорите бяха вдигнати, мебелите имаха тайнствен изглед под покривките си. Когато Марк опита прозорците, оказа се, че те са затворени отвътре.

— Вие сте сгрешили, сър. Никой не е идвал тук миналата нощ. Има само два ключа: единия имам аз, а другия сър Артур.

— Кой е сър Артур? — попита Марк.

Сър Артур беше вероятно твърде важна личност, постоянен държавен подсекретар, който живееше с жена си и дъщеря и нямаше

много приятели.

— Ако е дал ключа от апартамента на някого друг, той би ми казал — обясни портиерът.

Марк огледа по-внимателно стаята. Тя беше по-голяма от неговата столова и вероятно закачаше и малко от спалнята на Ан Перимен. Отвори прозореца и излезе на малкото балконче, от което, помисли той, всеки пъргав човек лесно би скочил върху балкона на долния етаж. Ли Жозеф не беше пъргав. Кой тогава работеше за него? Той прегледа цялата стена, но не намери следи от стълба или нещо подобно.

Върна се в стаята и вече излизаше с портиера във вестибюла, когато видя нещо на пода. Наведе се и вдигна малък четвъртит предмет. Той му беше доста познат, но в момента не можа да си спомни.

— Какво е това? — попита той.

Портиерът го взе в ръка и погледна през пенснето си.

— Това е колофон, сър. Предполагам, че е на мис Финдън. Тя свири на цигулка.

— И тя ли е в Шотландия?

— Да, сър. Днес получих от нея една картичка, с която ме моли да ѝ изпратя един пакет, който вчера се получи за нея от Девъншир.

Когато се върна в столовата, завари Ан — твърде учудващо, защото той рядко я виждаше да става тъй рано.

— Искам да отида на покупки — каза тя — и ми трябват пари. Мисля, че не си заслужава много, защото ми е отнето правото да карам автомобил...

— Не бъди глупава — усмихна се той, — можеш да имаш колкото пари искаш — петдесет лири, сто...?

— Колко ми се полагат? — попита тя. — Мисля, че...

И после неочаквано каза съвсем неочаквано:

— Безпокоиха ли те миналата нощ? Тези хора отгоре вдигаха много шум.

— И ти ли чу? — попита той нетърпеливо.

— Чух някой да ходи, това е всичко. Бих желала да си сложат килимите. Финдън, нали така се казват? Мислех, че са в Шотландия.

— Чу ли цигулката? — попита той.

Очевидно тя беше чула.

— Да, чух цигулка — каза тя спокойно. — Кой свиреше?

Марк сви рамене.

— Не знам. Някой се опитва да играе маймунски трикове.

— Но нали старецът — Ли Жозеф — е мъртъв? — настоя тя.

— Не виждам как би могло да бъде другояче. Имаше прилив и ако той е паднал...

Някакво трепване в лицето ѝ го спря.

— Но нали това беше теория на полицията, че е паднал в реката?

Той видя заблуждението си и се усмихна.

— Аз почти възприех тяхната теория, толкова ми пълниха ушите с нея. Моят собствен възглед е, че той е научил, че полицията иде и навреме е избягал на континента. Фактически, повече от сигурен съм, че там е и умрял.

Той се опита да ѝ внуши доверие, но знаеше, че не е успял. В този момент си спомни за нещо, което се бе случило през нощта на арестуването ѝ.

— Не каза ли, че си видяла Ли Жозеф в Кавендиш Скуеър?

Тя беше почти забравила за това.

— Да, но не съм сигурна — ти каза, че наблизо живеел някакъв руски княз и че това може да е бил някой от неговите гости. Не може да е бил мистър Жозеф, той би ни посетил, нали?

Той не отговори. Тя го видя да се мръщи, след което пак възобнови ходенето си нагоре-надолу из стаята.

— Тайзър казва, че го е видял два пъти. Не мога да си обясня това с нищо друго, освен, разбира се, че Тайзър е пияница и му се привиждат какви ли не неща.

Имаше времена, когато Марк твърдеше, че Тайзър е човек за възхищение, но това време отдавна беше минало.

— Има ли някакво значение за теб, искам да кажа, ако той се върне?

Въпросът беше твърде невинен, но Марк бе станал твърде подозрителен напоследък.

— Какво искаш да кажеш? — попита той остро. — Защо би имало значение за мен това, че той е жив? Той беше твърде пъргав старец, но напоследък го прекали. Освен това, беше под полицейско наблюдение. А и беше много глупав — всичките тези духове, които виждаше, можеха да го причислят към лунатиците и човек никога не

знаеше какви ще бъдат следващите му думи. Държах се приятелски с него, защото той единствен бе видял убийството на Рони, а аз исках ти да узнаеш фактите от един очевидец.

— Така ли е всъщност?

Той отиде бавно към Ан и се вгледа в очите ѝ.

— Какво искаш да знаеш? — попита той.

— Фактите — отговори тя. — Казваш, че бил малко луд. Защо би ми казал истината? Защо да не предположим, че и това е било също една илюзия?

Това беше въпросът, на който не можеше да се отговори и Марк удари другаде.

— Не мога да те разбера през последните дни, Ан — каза той. — Говориш странни неща и задаваш особени въпроси. Знаеш добре какъв беше той — луд в известен смисъл. Духовете, които виждаше, и децата, например. Но във всичко друго беше същият като мен и теб.

Той се замисли за момент.

— Разбира се, той може и да е лъгал несъзнателно, аз не мога да съдя. Трябваше да приема историята така, както и ти. Когато ми я каза, звучеше правдоподобно.

Той пак се спря, за да подхвърли:

— Ако Брадлей не е убил брат ти, кой тогава?

Тя поклати глава и въздъхна.

В следващите седмици, за голямо удоволствие на Марк, униинето, което лежеше като облак върху момичето, почна полека да се разпръсва. Тя беше весела, готова да се усмихва на всички дребни развлечения, които денят ѝ предлагаше. Тя имаше двойна цена в неговите очи. Работата ѝ като шофьор засега елиминираше едната. Другата оставаше и седмиците на бездействие след процеса я увеличиха още повече.

Жените не заемаха значително място в неговия живот. Досега имаше две. Едната беше едно винаги искащо, оплакващо се, винаги недоволно създание, което един прекрасен ден се залепи като пиявица за един мъж и се омъжи. Другата... Марк не можеше да определи на какво прилича. Много често той я обвиняваше, че тя иска той да ѝ сваля луната.

Ан беше различна от другите. Той ѝ го каза веднъж. „Всички жени се различават“ — беше обезкуражителният ѝ отговор.

Да се каже, че той е влюбен в нея, би било най-вярно. Възхищаваше се от нея и когато ѝ предложи по-тясно приятелство, отколкото тя искаше да приеме, той беше готов да изчака. Но времето се оказа несигурен и неверен приятел. Новата фаза на познанството им, което започна от деня на процеса, изискваше нова атмосфера. Такава той напразно се опитваше да създаде.

Много нещо занимаваше ума на Марк Мак Джил, защото работите му не вървяха добре. С един удар той бе изгубил двама помощника. Домът не беше вече Дом на мистър Тайзър. Той бе престанал да се интересува за обитателите му.

Един човек, когото Марк две години бе чакал да излезе от Дортмур, напусна затвора, без да бъде уговорено къде да се срещне с него и когато, благодарение на голям късмет, той се бе отбил в Дома, Тайзър му беше позволил да си отиде. Марк се разгневи, когато чу за това и повика нескопосания си помощник.

— Какво значи това? От какво очакваш да живееш? Или може би въобще не чакаш да живееш?

— Права всичко, което мога, Марк — настояваше нещастният човек.

Усмивката на Марк не означаваше веселост.

— Правиш всичко, което можеш, а? Направи всичко, за да премахнеш Брайлей и да привлечеш вниманието на Бригадата върху теб и мен! Ти изпрати трима несръчни побойници и, разбира се, те бяха хванати. Направи всичко възможно, за да скриеш какво става в Дома, а позволи да поставят микрофон под носа ти във вид на радиоапарат. Само благодарение на добрия случай не те посетих, когато тази дяволска апаратура работеше.

— Марк, заклевам се, че не съм изпратил тези момчета да... — почна Тайзър, но другият го накара да мълчи.

— Какво добро би ни се случило, ако убият Брайлей? Само един начин имаше да го свършим и той беше да намерим подходящия човек, да го запалим с малко „кок“ и да му сложим пистолет в джоба.

Тайзър трепереше като лист. През последните дни той не преставаше да прави това.

— Да избягаме, Марк — замоли се той. — Спечелили сме достатъчно, за да се установим другаде. Например, какво ще кажеш за Южна Америка? Аз винаги съм искал да бъда в топъл климат...

— Почакай, докато умреш! — изръмжа Марк. — Има и по-топли места от Южна Америка.

Тайзър доби малко повече кураж през следващите седмици, тъй като жълтото привидение, което беше смразило кръвта му, не се яви повече. Ако той се занимаваше само с работата на съдружника си, вероятно нямаше да има време да мисли нито за Ли Жозеф, нито за опасностите, които всеки нов ден предлагаше, но той оставаше нещата да вървят сами, а на уплашената си фантазия даваше прекомерно храна. Ръководството на Дома сега беше в ръцете на един моряк, бивш затворник. Имаше хиляди други неща, които държаха Тайзър ангажиран. Той дълги часове пресмяташе какво би станало, ако друго преди него не бе се случило.

Имаше много други посетители, които влизаха не през главния вход на Дома. Те разговаряха накъсо с Тайзър и после си отиваха така мистериозно, както бяха и дошли.

Сред тях бе един човек на име Леринг, червенолик, с нос като луковица и белезникаво сини очи, който говореше като джентълмен — по-рано той бе кралски доставчик. Знаеше се, че Леринг е богат, имаше хубава къща в южните предградия на Лондон, два автомобила и винаги се обличаше добре. Той винаги имаше някакъв претекст да посещава Дома, защото при всяка своя визита донасяше голям пакет със списания и книги, предназначени за обитателите. Какво отнасяше от Дома, не знаеше никой друг, освен Тайзър. Веднъж той посети Марк Мак Джил в дома му. Ан го беше срещнала там — твърде начетен човек, с приятен тембър, който пиеше уиски без спирание от момента на влизането си, докато си отиде, без да му стане нещо от това.

Една нощ той дойде, както обикновено, с голям пакет литература. Тайзър донесе бутилка уиски и един сифон и ги постави пред него. Мистър Леринг имаше много да разказва.

— Работата върви зле, драги приятелю, и Марк вече трябва да е забелязал, че американските момчета го избягват. Те се обърнаха към мен, разбира се, защото моята организация е една от най-добрите в страната. Но от два месеца не съм получавал никаква стока от вас! Така няма да върви, Тайзър! Така не може да върви!

„Организацията“ на Леринг беше чисто американска. Той беше голям износител, имаше агенти от Ню Орлеан до Вашингтон, но

зависеше от такива разпространители като Марк, който работеше подобно на къща за клиринги.

— Работата е там, че почнахте да се страхувате. Да, знам всички подробности около процеса. Четох ги с най-голям интерес. Но работата си е работа, драги Тайзър. Местната работа не ме безпокои — даже мисля да се откажа от нея.

В този момент звънна звънец, което значеше, че друг посетител е дошъл. Тайзър отиде да види кой е. Беше Ан. Той така се удиви, че за момент не знаеше какво да каже.

— Скъпа млада леди, какво, за бога, търсите тук без охрана? — Той поклати глава. — Това е много рисковано. Учудвам се, че Марк ви е пуснал.

— Марк не знае за идването ми — каза тя и почака да я покани да влезе.

Колебанието му беше твърде изразително.

— Има ли някой при вас? — попита тя.

— Не, не, само добрият ми приятел Леринг — той се интересува много от Дома и не забравя да ни снабди със списания. Бихте ли почакали за момент?

Той изтича обратно в стаята и съобщи името на госта. Мистър Леринг беше галантен човек. Той поздрави момичето с лек поклон, но беше озадачен. Нито той, нито кой да е друг от агентите на Марк не беше съвсем сигурен дали момичето знае истинската работа, която върши. Още отначало бяха уговорили да не споменават пред нея нищо, но това беше считано като забавна комедия, предназначена да я запази, в случай, че полицията я хване някога.

Ан беше излязла от жилището си и дошла в Дома под влияние на моментен импулс. Дали да разпръсне съмненията си или да избегне мъчителните мисли — тя не знаеше.

— Не, Марк не знае, че съм дошла. Скучно ми беше. Помислих, че може да срещна Ли Жозеф.

Тя видя Тайзър да мига страхливо и се разкая за казаното.

— Ли Жозеф? — Леринг вдигна сивите си вежди. — Мислех, че старият ни приятел е...

— В странство, приятелю, в странство — избъбри Тайзър. — Искахте ли нещо, мис Перимен — искам да кажа, нещо конкретно? Твърде късно е...

Фактически минаваше десет, в който час млади посетителки не идваха в Дома.

— Не, нищо особено, нуждаех се от разходка — каза тя, като мислеше за колко ли голяма лъжа ще го сметне той, ако я беше видял да слиза от таксито на ъгъла на улицата.

Тя се радваше да види Леринг. Имаше намерение, което не ѝ беше още напълно ясно, да говори с Тайзър за контрабандата и да получи от него така желаното облекчение на грижите си. Тя пренасяше захарин, разбира се... това беше толкова приета форма за контрабанда.

Брадлей се опитваше да я уплаши. Нямаше място за съмнение в ума ѝ — Брадлей играеше един стар полицейски трик. Той се опитваше да всее интриги в бандата и да постави членовете ѝ един срещу друг. Но ако не беше захарин? Това беше едно „ако“, което я измъчваше. И ето, сега беше тук Леринг, един от най-важните клиенти на Марк. Тя веднъж му бе занесла един малък пакет, а втори път го бе търсила чак в Кардиф. Леринг би ѝ казал това, което този треперещ съдружник никога не би посмял. Разбира се, той не би ѝ го казал тук. След едночасов приятелски разговор върху времето, върху не веселото ѝ приключение в съда, върху добрите качества на Марк — тук той горещо беше поддържан от Тайзър — червеноликият джентълмен стана да си отива.

— Аз ще дойда донякъде с вас, ако може — каза Ан.

Тя видя по лицето на Тайзър да се изписва уплаха и това затвърди намерението ѝ.

Мистър Леринг беше оставил колата си на ъгъла и се чувстваше радостен да я отведе до къщата ѝ, защото не можеше да отбягва компанията на една хубава дама. Въобще, мъжете рядко биха сторили обратното. Тя не даде възможност на Тайзър да го предупреди. Дори намекът му, че има няколко въпроса, които би искал да разисква с Леринг, остана без резултат.

Червеноликият човек не шофираше сам. Колата му беше малка лимузина, луксозно тапицирана. Докато машината се плъзгаше по Хамърсмит Бродуей, Леринг се помъчи да се настани по-удобно в ъгъла.

— Интересен човек е Тайзър. Страхувам се, че пие твърде много.

Тя се усмихна на тази критика, направена от човек, който спираше да пие само, когато отиваше да спи.

— Нервите му са разклатени, бедният човек! — продължаваше той и поклати тъжно глава. — Страхувам се, че той ще бъде твърде малко полезен на Марк. Предполагам, че сега нямате право да шофирате, мис Перимен? Колко жалко! Момчетата се лишават от вас.

— Марк ще се погрижи за разпространението на стоката — каза тя и той кимна.

— Той не работи така, както трябва — страхувам се, че и той също е станал нервен и това е твърде естествено. Вие ужасно ни изплашихте, мис Перимен. Мислехме, че ще влезете в затвора. Цялата работа беше подло планирана от БRADLEY. Той доведе този Смит преди вас в съда, за да предубеди съдията относно вашите действия. Макар че контрабанда на захарин не е толкова ужасна работа — добави бързо той.

— Захарин? — отговори Ан със смях. — Не бъдете абсурден!

Последва дълго мълчание и тя чакаше с разтуптяно сърце това, което ще последва.

— Понякога се замислям дали действително върша лоши неща — дали не съм само проводник на злото. Но какво да се прави? Има една много интересна новела на френски, казва се „Тялото ми е мое собствено“. Може би сте я чели? Тя съдържа в конкретна форма моята собствена философия. Има ли някой човек или дружество, или държава, или общество да ви казва как и къде ще намерите удоволствието си? Има ли някой право да ми каже да не пия уиски, което често правя с голяма радост, или да забрани на вас да употребявате парфюм, макар че ароматът му ви доставя удоволствие.

Тук ѝ се удаваше благоприятен случай и тя го използва.

— Или например кокаин — каза тя малко задъхано.

Той се почувствува засрамен от думата.

За него той беше просто „кок“. Никога не го наричаше с друг термин: често казваше само „стоката“.

— Точно така — каза той.

И после, след кратко мълчание:

— Колкото за мен, той никога не ме е привличал. Но си представям, че има хора, които намират най-голямото си удоволствие при неговото консумиране. Аз не бих се чувствувал виновен в едно, хм... наказуемо деяние, ако им помогна да получат удоволствието си.

Има, разбира се, бедни, слаби индивиди, които пушат прекалено много или ядат прекалено много...

Той би прибавил и „пият прекалено много“, но, изглежда предпочиташе да се самоизмамва. Ан слушаше със замряло сърце. Тя знаеше, че ако сега го попита направо дали контрабандира наркотици, той би се обидил от подобен въпрос. И освен това той ѝ бе казал всичко, което тя искаше да знае.

Колата бавно влезе в Кавендиш Скуеър и спря до тротоара пред къщата ѝ. Галантният мистър Леринг бе излязъл пръв, за да ѝ помогне да слезе, но тя не му позволи... Ан стъпи на тротоара, затвори вратата зад себе си и червеноликият човек, като се намести по-удобно в обичайния си ъгъл, замина.

Тя стоеше накрая на тротоара, като гледаше след колата, когато изведнъж почувствува, че зад нея има някой. Видя светлината от цигарата му и би избягала в апартамента си, ако той не бе я заговорил.

— Чудесна нощ за разходка, мис Перимен.

Беше Брадлей.

— Да, много — каза тя неловко.

Имаше желание да мине покрай него и влезе в къщата, но нещо я задържаше.

— Добре ли прекарахте в Дома? Сигурно имате полезно влияние върху тези разбойници. В някой хубав разказ, разбира се, бихте имали. Те всички биха станали добри и мекосърдечни — много обичам думата „мекосърдечен“.

Тя направи гримаса при споменаване на думата, която му бе подхвърлила в съда.

— Сълзи биха изпълнили очите им, те биха се отказали от лошите си навици, биха отишли да секат дърва за четири пенса на час. Нещата не се развиват точно така, нали?

Той се държеше така приятелски, като че ли никога не бе стоял с побледняло лице под ударите на гнева ѝ.

— Искях да ви видя по една дребна работа — каза той. — Има един призрак-цигулар, който ходи наоколо.

— Защо не го арестувате? — попита тя.

След първата изненада от срещата тя бе възвърнала малко самообладанието си.

— Да се арестуват призраци е невъзможно — каза той. — Виждали ли сте стария Ли Жозеф?

— А вие?

— Не повече от една негова бакенбарда — каза той весело, — а и никой друг не го е виждал.

Настъпи пауза, но тя все още стоеше.

— Кой ви каза, че съм била в Дома?

— Проследих ви дотам — каза той, без да се срамува. — А също и на връщане. При Марбл Арч се забавихте от голямото движение. Аз, като полицай, преминах веднага. Вие знаете моя метод.

Тя слабо се усмихна.

— Какво правихте след последната ни среща?

Това беше неочакван, но естествен въпрос. Тя чу тихия му смях.

— Гоних разбойници, апаши. Знаете ли какво е апаш? Това е джебчия, но също така и опасен крадец — всичко друго, освен контрабандист на захарин.

— Сигурна съм, че сте били много добър към тях — каза тя злобно.

— Добротата е моето призвание — каза той. — Нищо не ми доставя такова голямо удоволствие, както да поставя един разбойник в хубава килия, на хубаво легло, добре да го завия и да държа ръката му, докато заспи.

— След това излизате, хвърляте инструментите му и казвате, че никога не сте го виждали? — попита тя с гняв и той пак се засмя.

— Дон Кихот — нали? Аз винаги плача, когато заловените от мен получат повече от двадесет години.

Той гледаше зад нея. Тя видя светлините на един автомобил, който бавно идваше към тях. Той спря пред къщата.

— Сега ще ви кажа лека нощ, Мис Перимен. Чака ме малка хуманна мисия.

Той стъпи на калника и потъна в полицейската кола. Ан се върна в апартамента си, като чувствуваше особена лекота на сърцето си и когато, преди да си легне, отиде да види Марк, в очите ѝ имаше блясък, какъвто той по-рано не бе виждал.

— Къде беше? — попита той.

— На разходка — беше отговорът.

Тя не каза нищо за Брайлей.

XVI

Имаше по-големи сили от Тайзър и невчесаните му приятели, които бяха контролирани от Марк. Временното, изкуствено спиране на работите беше най-малко неприятното последствие от враждебността на Марк. Много по-изкусно беше повреждането на една ос на колата, която се употребяваше от Брайлей. При бързина 45 мили в час по Грейт Уест Роуд, едно от предните колела изхвъркна — само чудо ги спаси от катастрофа.

Това не беше обикновен инцидент. Едно изследване на счупената ос го доказва. Една нощ в околностите на Лондон, когато преследваше една заподозряна кола, автомобилът налетя на жица, опъната пряко на пътя и вързана за две дървета. Машината, която преследваха, беше спортна кола, много ниска и не бе закачила телта. За щастие на бригадата, силните фарове успяха навреме да открият опасността.

Друга нощ, когато Брайлей си отиваше у дома, този път с охрана, един затворен, двуместен автомобил префуча край тях и от вътрешността му изстреляха три куршума от автоматичен револвер. Обществото не узна нищо за това, но един от куршумите проби прозореца на стая, където имаше вечеринка и откъсна част от ухото на един келнер, който разносяше напитки.

Това, което безпокоеше Скотланд Ярд, беше нарастването на престъпленията с насилие. Въоръжен разбойник се смята в Англия за голямо изключение и обикновено, ако има такъв, той е аматьор. Сега обаче той се явяваше на най-неочаквани места. Голямото наказание обикновено възпира престъпниците да вършат убийства. Знанието, че бесилка чака човека, който отнема живот, не само спира ръката да не натисне спусъка на револвера, но въобще пъди оръжията от джобовете.

Само едно нещо премахва страха от въжето в сърцето на престъпника и то е наркотикът. Друго средство няма. Престъпникът е лишен от всички човешки качества. Той е лъжец, предател към тези, които му помагат. Способен на всичко, като се почне от изнудване до убийство. За него няма друг избор в този живот.

Брадлей познаваше престъпниците така добре, както пръстите на ръката си. Понякога го забавляваше своеобразният им хумор, но добре знаеше, че в сърцата им няма нито признателност, нито доброжелателство. Беше виждал хора да седят на подсъдимата скамейка и оттам да го заплашват с убийство, но когато излизаха от затвора, лазеха около него и се мъчеха да му станат приятели. В началото на службата си той помагаше на жените им, но в отплата му играеха най-долни трикове.

Той не си правеше никакви илюзии, знаеше ги какви са и нито се отвърщаваше от тях, нито ги мразеше, но прекарваше живота си в едно постоянно усърдие да ги отделя от обикновените хора.

Познаваше добре апашите — тези невинни на пръв поглед хора — които пълнеха омнибусите и ограбваха на бедняците мъчно спечелените стотинки, крадяха чантите на жените и стигаха даже дотам, че вземаха пакетчетата със закуската на работничките и се гордееха с тези си кражби. Те работеха на банди и имаха своите, така наречени, „майндъри“, чиято работа беше да спират и възпрепятствуват ограбените да се съвземат навреме.

Един от приятните спомени на инспектор Брадлей беше за вечерта, когато той успя да пипне един от тях, който се опита да се бие. Опитът му да осакати Брадлей не успя, защото инспекторът навреме удари разбойника с гумената си палка по лицето.

Те се предаваха един друг, ако това беше безопасно. Чувство за чест между тях не съществуваше — собственият интерес беше преди всичко. Предложете му достатъчно голяма награда и той би продал собствения си брат.

Полицията беше твърде внимателна и понякога благодарна. Те позволяваха на информаторите да докладват каквото искат, като не ги разпитваха основно за всичко, доколкото, разбира се, това се отнасяше до крадеца. Защото след няколко дена и той отиваше по пътя на тези, които беше предал.

В Скотланд Ярд имаше конференция, на която присъствува и Брадлей.

— Марк Джил е ограничил дейността си — засега не върши никаква работа. Мисля, че делото срещу мис Перимен го уплаши.

— Жалко, че не можете да накарате някое от тези момчета да говори — каза шефът.

Брадлей поклати глава.

— Няма никакъв шанс за предателство срещу Мак Джил. Той много добре се е подсигурил от всички страни.

— Не можете ли да направите нещо с тази мис Перимен? — попита друг един полицаи.

Брадлей се изправи.

— Какво искате да кажете? — попита той студено.

Човекът със сивите коси, който беше направил предложението, се изсмя.

— Е, Брадлей, вие сте твърде красив мъж и...

— По-добре да престанем да си правим комплименти, а да се придържаме към фактите — отсеке Брадлей. — Аз ще пипна Марк Мак Джил, но не само заради кокаина, който той разпространява.

Скоро след това Марк узна от агентите си, че полицията е спряла всякакви разпити и справки, които имаха за цел да установят кой е в центъра на разпространението. Баражите, които бяха направени около големите градове, бяха вдигнати. Всички коли можеха да влизат или излизат, без да бъдат претърсвани. Вместо големите групи детективи, под чието наблюдение бяха железопътните станции, сега имаше един или двама души.

Марк започна отново да търси връзка с белгийските и германските си доставчици. Повечето от стоката идеше от Белгия и сега трябваше да се измислят нови методи за контрабанда. Сега, когато Ан нямаше право да шофира и по крайбрежието беше установен аеропланен контрол, мъчнотиите бяха почти непреодолими. Ли Жозеф беше чудесен служител на организацията. Той беше във връзка с пътищата за съобщение, познаваше стотици моряци и имаше най-удобната къща за получаване на контрабандната стока. Имаше цели легиони от речни крадци, които развиваха тъмната си търговия нагоре и надолу по блатото, но те бяха свършено неблагоприятни и Марк изгуби много време, докато намери човек, на когото можеше да разчита, че ще получава стоката.

Една сутрин той закусваше с Ан — това беше времето, когато те най-често се виждаха — когато той й направи едно предложение.

— Мисля да наема една къща нагоре по реката — някъде между Тедингтън и Кингстън, с хубава ливада към водата, как ти се вижда това?

— Звучи очарователно — каза тя, но не вдигна очи от масата.

— Работата е почти в застой — каза той — и аз губя пари. Ти нямаш вече разрешение да караш. Мисля, че къщата на реката е твърде хубава идея, но тя трябва да бъде под баражите на реката.

Тя вдигна очи и го погледна право в лицето.

— Мъчиш се да намериш жена на мястото на Ли Жозеф? — попита тя и въпреки самообладанието си, той стана нервен.

— Не знам още...

— Какво искаш да правя аз в къщата с хубава ливада към водата? Не е ли по-добре къщата да бъде по-навътре, където не може да бъде наблюдавана?

Той възкликна гневно.

— Не знам какво да правя с тебе, Ан. Предполагаш ли, че аз...

Той се спря, като избираше някакво обяснение и тя се усмихна.

— Мислех, че искаш заместник на „Леди Стерс“ — каза тя, — място, където хората могат да донасят стоката. Не харесвам много тази идея. Страхувам се, че съм лоша контрабандистка.

— Не ставаше въпрос за контрабанда — каза той мрачно. — Ти си особено създание! Когато се опитвам да направя нещо за теб, веднага намиращ някоя скрита причина за моята... — той се спря да потърси дума.

— Доброта — предложи тя. — Не, Марк, не мисля, че одобрявам всичко това. На първо място аз съм белязана, давана съм под съд, безпокоила съм Брайлей. Можеш да бъдеш сигурен, че където и да ида, ще бъда наблюдавана. Не искам да имам друго такова преживяване, каквото вече имах. — Тя затвори очи и потрепери. — Непоносимо беше, Марк... тази ужасна килия!

Той промени разговора, но беше горчиво разочарован. Това изглеждаше толкова сполучливо разрешение на затрудненията му. Стоката лесно би могла да бъде докарвана в къщата, която той беше вече избрал, с малка моторна лодка.

Само злоба го накара да каже без никакъв повод:

— Брайлей е влюбен в тебе, нали?

Той имаше удоволствието да види как лицето ѝ стана божуреночервено и после изведнъж съвсем бяло.

— Това е глупаво — каза тя, но избягна погледа му.

— Ти го каза в съда — продължи безпощадно той. — Странно, че човек като него може да се влюби! Предполагам, че сега вече се е опомнил. Може само да е опитвал почвата. Тези хора често се опитват чрез жените да узнаят нещо. Мисля, че той те ненавижда.

Тя почти бе готова да представи доказателства за обратното.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — каза тя късо и след две минути стана и си отиде в апартамента.

Сега тя решително гледаше фактите в лицето. Върна се в стаята си, където стоеше двойната рамка — Брайдлей на едната страна, Рони на другата, извади портрета на детектива и го скъса на парчета. Ненавистта ѝ не можеше повече да бъде подхранвана. Тя не мразеше Брайдлей, не вярваше, че той е убил брат ѝ. Тя вярваше, че...

Тук обаче фактите не можеха да се гледат в лицето. Той я обичаше, сигурна бе в това. И не можеше само, както каза Марк, да опипва почвата. Той бе влюбен в нея, но надживя ли тази любов, петното, което тя му хвърли в съда?

Марк не беше глупак. Симптомите, които откри в краткия разговор, можеха да имат само една диагноза. След като тя напусна масата, той стоя дълго така, с ръце в джобовете и лице, върху което лежеше изражение на тъпо изумление.

Тя харесваше Брайдлей, не беше влюбена в него, разбира се, но къде водеше това? Вярата ѝ в него бе разклатена. Всеки опит да я възобнови беше напразен. Един съюз между Брайдлей и нея би имал неприятни последици. Той не можеше да си я представи да седи на подсъдимата скамейка и да свидетелствува против него, но всъщност най-опасните доказателства не се крият в съда, а в една малка стая в Скотланд Ярд.

Ан знаеше повече за „работите“ му, отколкото сама предполагаше. Може би не знаеше какво носи в колата си денем или нощем, но знаеше на кого го носи. Всяка нишка на конфедерацията беше в ръцете ѝ. Той никога не бе мислил за женитба. Сега тя бе станала част от плановете му. Ако Брайдлей я обичаше, с това той би убил с един куршум два заека — щеше да затвори устата на един опасен свидетел и да нарани човека, когото мразеше. Женитбата нямаше трайно значение в очите на Марк и не беше дело, за което трябва много да се мисли.

Докладваха му случки, които много го безпокояха. Полицейската дейност из страната може би беше спряла, но в столицата и околностите се извършваха систематически и подробни търсения. Какви ли не тъмни личности излизаха наяве в резултат на тези обиски. Крадците на автомобили първи почувствуваха удара. Една нощ в отговор на настоятелната покана по телефона Марк се срещна с един крупен купувач на крадени коли, който в миналото беше много полезен.

— Сега работят в квартала на доковете — каза човекът. — Претърсиха склада на Бергсън и намериха три коли, които следващата седмица трябваше да заминат с един индийски кораб. Хванаха Бергсън и сина му и чух, като ги увещаваха да облекчат положението им, ако издадат нещо от твоите афери.

— Споменаха ли за мен? — попита Марк бързо.

— Не казаха никакви имена, но всъщност имаха предвид теб — каза човекът. — Използвал ли си някога някои от хората на Бергсън за разпространение на стоката?

Марк пресметна.

— Не.

— Въпросът е в това — настоя събеседникът му, — че момчетата мислят, че твоята търговия с „кок“ раздвижва полицията и се мръщят. Изпратих всичките си машини за Бирмингам, а какво става с твоя склад?

Марк наемаше три гаража в Лондон, макар че „гараж“ беше твърде ласкав термин за това, което представляваха неспретнатите дворове и конюшни, които той употребяваше за складиране на стоки, които не трябваше да бъдат виждани от всеки.

— Там няма автомобили — каза той неловко. — Може да има най-много два, но те са на чужди имена.

Макар че не спомена за това, но една от колите беше на името на Ан Перимен.

— Казвам ти да внимаваш — предупреди го приятелят. — И друго нещо, старият Седемен има ли нещо против теб? Днес той излиза и се е разприказвал твърде много. Старикът беше приятел на Ли Жозеф, живееше при него, когато не беше в Дома. Какво знае той?

— Нищо — каза Марк гневно.

Силуетът на един трети човек в Кенсингтън гардън, мястото на срещата им, беше достатъчен да ги накара да потънат в тъмнината.

Марк беше много замислен, когато се върна в апартамента си. Дълго пуши пред огъня и после, като си спомни за малката кутия, която бе пристигнала същия следобед, извади я от касата и се вгледа в блестящото малко нещо върху кадифето. Той натисна звънеца за слугата. Ледсън дойде не, разбира се, в цветущо настроение, защото беше задържан повече от обикновения час. Той спеше вън, както всички прислужници на Марк.

— Иди в отсрещния апартамент, Ледсън, и попитай мис Перимен дали би била така добра да дойде за няколко минути.

Ледсън роптаеше вътрешно, защото това можеше да значи още един час. Обикновено, когато идваше Ан, Марк го задържаше да прислужва.

— Чух външната врата на апартамента ѝ да се затваря преди малко, сър. Мисля, че не е в къщи — каза той.

Марк се обърна с гримаса.

— Иди и виж, не разсъждавай!

Той имаше влияние върху прислугата си — плащаше им добре. Ледсън беше семеен човек и преглътна обидата.

Той отвори вратата, на прага стоеше Тайзър, който избърсваше лицето си от пот, като че ли беше тичал.

— Тук ли е Мак Джил? — попита той шепнешком. — Кажи ми Ледсън, добри приятелю, в добро настроение ли е?

— Не знам, сър. Да му кажа ли...?

— Не, аз сам ще ида.

Той се промъкна в стаята и известно време Марк не знаеше, че той е вътре.

— Какво, по дяволите, искаш? — попита той.

Тайзър беше развълнуван, но това нищо не значеше, защото това беше нормалното му състояние. Той се провлече през стаята, като си търкаше ръцете и гласът му беше нисък и поверителен.

— Мой драги приятелю, какво мислиш направиха те? Обискираха Дома тази нощ.

Марк се намръщи.

— Бродлей?

— Ах, този човек — проплака Тайзър. — Не, не беше той. Един от сателитите му, скъпи Марк. Те арестуваха бедния Бели и Уоки и малкия Лю Маркс — ох, половин дузина от най-добрите момчета! А те нищо не правеха, скъпи Марк. Кълна ти се, това е най-безоснователният случай на преследване, за който някога съм слушал. Тези бедни момчета седяха и пиеха бира.

— Не намериха нищо, нали? — попита Марк бързо. — Казах ти да не им позволяваш да държат повече от една доза в помещенията.

Тайзър беше засегнат.

— Скъпи приятелю, ти знаеш, че не позволявам да се внася стока в Дома! Не ми вярваш, Марк. Влага се, мисля и се безпокоя от сутрин до вечер, животът ми е пълна и абсолютна мизерия. Служа ти отлично...

— Млъкни! — изръмжа Марк. — Какво търсеха те?

Пристигането на Ан съвпадна с въпроса.

— А, мила — каза Марк весело. — Тук е твоят „bete noir“ — трябва да го понесеш. Той е донесъл всичките си страхове и безпокойства.

Тайзър се усмихваше благодарно. Той знаеше, че в нейно присъствие най-малко биха му спестили обикновените ругатни.

— Добър вечер, мис Ан. Колко прекрасно изглеждате! — каза той. — Не можах да се въздържа, просто трябваше да го кажа!

Тя се обърна към Марк.

— Искаш да говорим ли, Марк? По-късно ли да дойда?

Той поклати глава.

— Не, не. Тайзър няма да остане. Дойде да ми каже, че жилището му е било обискирано тази нощ и някои от обитателите на Дома арестувани.

— Защо? — попита тя.

Тайзър отговори:

— По една работа, която се случи преди една или две седмици. Оказва се, че една тълпа проследила Брайлей, няколко души, разбира се...

— Нападнали са го? — попита тя бързо. Тя трябваше с усилие да се въздържа да не каже: „Той не ми каза“.

— Така разправят — каза Тайзър, — но не вярвайте на полицията. — Той поклати тъжно глава. — Изглежда, това е второ

нападение, някой го ударил с бръснач.

По лицето ѝ се изписа отвращение.

— Колко ужасно! — каза тя.

Тайзър се дръпна назад.

— Да. За нещастие — хм, — за нещастие не са улучили лицето му. Потресаващо би било...

— Знаеше ли нещо за това? — лицето на Марк беше бяло от гняв.

— Не, Марк. Кълна ти се, нищо не знаех за това. Чух едно от момчетата да съжالياва човека зарад деветте месеца, които е получил.

— Знаеше ли нещо за това, пълзящ плъх? Не беше ли това твой план, беден безмозъчен пиячо?

Един поглед на Ан го накара да млъкне.

— Знаехте ли кой го е направил? — попита тя, като се обърна към Тайзър.

Той само слабо се усмихна и спомена нещо за „общото мнение“.

— Нараниха ли го?

— Има ли това някакво значение? — прекъсна я Марк нетърпеливо. — Бих желал да са прерязали проклетото му гърло! Това би оправдало нападението. Да се опиташ и да не успееш да го пипнеш!

За момент в гнева си той отхвърли всякаква предпазливост.

— Ти си слабоумен, Тайзър, мислиш само с половината на мозъка си, а даже и нея не употребяваш добре. Ако ги беше запалил и ги пратиш с револвери, сега нямаше да има мистър Брадлей.

— Да ги запали? — повтори Ан бавно и Марк се съвзе и засмя.

— За бога, Ан, не разбираш ли от хумор?

— Да ги запали с какво? — попита тя.

— С две, три глътки, разбира се — каза Марк. — Ето и на теб една, Тайзър, не искам да припаднеш на килима.

Тайзър прие с радост поканата и напълни до половина една голяма чаша с чисто уиски.

— Чудя се как не му се присмях на този човек — каза той. Изведнъж бръкна в един от вътрешните си джобове, извади една кутия и я отвори. Изпи до дъно чашата си и след това ѝ показа съдържанието на кутията — дебела пачка изрезки от вестници. — Аз винаги ги нося с мен, един ден ще ги сложа в рамка.

Той погледна една от тях и се закиска глупаво.

— „Забележителна сцена в съда“, „Прочутият детектив и затворничката“ — зачете той. — А ето друга: „Любов в затвора. Обвинението на една жена срещу полицейски шеф“.

Той беше стигнал дотук, когато Ан издърпа изрезките от ръцете му. Лицето ѝ беше бледо, очите искряха от гняв.

— Ако желаете забавление, намерете си друга играчка — изсъска тя и дори Марк се учуди на разпалеността ѝ.

— Какво става с теб, Ан? — попита той.

Няколко секунди ѝ бяха нужни, за да овладее гнева си.

— Ясно ли ти е, че мене ме смятате също за такъв глупак като Брайдлей — каза тя. — Мислиш ли, че бих желала този — тя не намери подходящо име за Тайзър, — да показва изрезките на долните си приятели, за да се подиграват с мен?

— Ти не обръщаше внимание на това преди една седмица — промърмори Марк. — Не знам какво става с теб, Ан! Хвърляш се срещу хората при най-малката провокация.

Тайзър беше олицетворение на извинението.

— Вие сте последният човек в света, когото бих обидил, мис Перимен. Аз ги държах само като исторически документ.

— Но след случката всичко беше твърде забавно — настоя Марк. — Ти купи всички вестници и с радост ги чете.

Ан сви рамене.

— Сега те ме дразнят. Кого арестуваха? — попита тя.

— Не са важни хора — побърза да я увери Тайзър. — Брайдлей каза, че ги е познал, което беше очевидна лъжа. Първо и преди всичко, те били с вдигнати яки в момента на нападението...

Той пак срещна заплашителния поглед на Марк.

— Човек би помислил, че си присъствувал на това нападение — каза той настървено и отклони разговора.

— Ан, искам да ти направя един малък подарък. — Той отиде до камината и от поличката над нея свали една плоска кутия. — Напоследък ние спечелихме доста пари.

Тя поклати глава.

— Бих желала да не е така — каза тя.

— Защо не? — попита Марк.

Беше ѝ нужно известно време да събере мислите си и ги изрази в думи, които биха били най-малко обидни.

— Ще ти кажа, Марк. Не съжалявам, че мистър Тайзър е тук, защото той знае толкова по твоите работи, колкото и самият ти. Повече от една година съм с теб. През последния месец преди да бъда арестувана, направих двадесет пътувания до различни части на страната и на всяко пътуване не вземах повече от два фунта стока.

— Е? — каза Марк, когато тя спря.

— Това прави четиридесет фунта — кимна тя. — Шестстотин и четиридесет унции. Казвал си ми, че печелиш по три шилинга на унция контрабанден захарин, а това е по-малко от сто лири печалба на месец. По-малко от моите разходи, които са почти сто лири.

— Това не е малка печалба, мис Перимен — побърза да я увери Тайзър. — Много фирми биха били доволни да имат сто лири чиста печалба на месец.

— Освен това ти не разпространяваш всичката стока, моя мила — каза Марк с усмивка. — Ти си една от многото.

Той ѝ подаде малката кутийка.

— Брадлей каза, че съм непризнателна — продължи тя. — Надявам се, че не съм. Мога ли да видя какво има вътре.

Тя отвори кутийката и извика от възхищение.

— Колко са хубави! — каза тя. — Октагонални диаманти — колко странно!

— Няма нищо необикновено — каза Марк. — Един познат бижутер ги приготви за мен.

Тя чу Тайзър да мърмори нещо в екстаз.

— Октагонални диаманти — повтори Ан бавно. — Мъчих се да си спомня. Близо преди два месеца нападнаха един бижутериен магазин на Бонд стрийт — октагонални диаманти, — вярно. Един човек на име Смит уби помощник-магазинера.

Тя видя лицето на Марк да побледнява.

— Не ставай глупава. Има хиляди диаманти с такава форма. Не мисли, че ще ти дам същия диамант...

Тя постави кутийката обратно в ръката му. Очите ѝ бяха широко отворени, тя, изглежда, беше завладяна от някакъв ужасен спомен.

— Ние чакахме в коридора пред полицейския съд, когато отидоха да доведат Смит — каза тя с нисък глас. — Те ни затвориха в килиите и ни заключиха, така че да не можем да видим лицето на един убиец. Това беше така ужасно!

— Полудяла ли си? — изръмжа Марк, като грубо щракна капака на браслетената кутийка. — Какво става с теб? Тайзър — той кимна многозначително към вратата, — ще се видим по-късно.

Тайзър беше принуден да намери някакъв предлог, който да направи напускането му естествено. Влажната му ръка докосна тази на Ан.

— Трябва да ида да нагледам момчетата в участъка. Полицаяте биха ги оставили да умрат от глад, ако можеха. Ще ви кажа лека нощ, мис Перимен.

Марк почака, докато вратата се затвори зад него.

— Сега, Ан, седни и бъди добра. Има ли нещо не в ред? Какво е то?

Тя остави чантата си на масата и отиде към камината.

— Не знам — каза тя с бездушен тон.

Марк лесно схвана, че сега е моментът, като използва настроението ѝ, да наблегне на един жизненоважен въпрос.

— Ти си напълно права относно нашите печалби — каза той весело. — Те не са големи, както трябва. Аз мислех за едно намаление на разноските.

Тя кимна.

— Аз съм вероятно най-голямата ти разноска — каза тя, без да отвърне поглед от огъня.

— Така е — той се усмихна. — Апартаментът ти струва хиляда на година.

Тя се обърна.

— Винаги съм искала да ида на по-евтино място, Марк — на което той високо се изсмя, а Марк се смееше твърде рядко.

— Няма да те изпъдя на студа, мое момиче. Мисълта ми не е за това.

Той избегна погледа ѝ, като се взираше в килима.

— Аз имам тук две стаи, които никога не използвам — каза той.

— В този апартамент? — попита тя бързо. — Мислиш да ми предложиш тези две стаи?

— Няма нищо лошо в това... — почна той, но тя се усмихна и поклати глава.

— Това не би било по-евтино за мен — каза тя.

— Но изглежда абсурдно, нали? — каза Марк. — Ти сама в този грамаден апартамент на другия край на етаж и аз сам в този!

Очевидно това не изглеждаше така глупаво за нея.

— По-скъпо е, признавам, трябва ли да бъде откровена и непризнателна?

Той чакаше.

— Бих желала да живея другаде — каза тя.

— Далече от мене?

Тя кимна.

— Мислиш, че хората говорят за теб? — подразни я той, но чу къс смях.

— Това не ме безпокои — каза тя. — Тайзър току-що ми припомни, че дори и в затвора говорят за мен.

Той се приближи до нея и постави ръка на рамото ѝ.

— Какво става с теб, Ан? — попита той и когато тя поклати глава: — Ти мислиш, че хората имат впечатление, че ти живееш с мен, както мисли Брайън?

Тя го погледна бързо при тези думи.

— Така ли мисли той? — попита тя.

— Разбира се. Той намекна за това в съда.

Тя се усмихна недоверчиво.

— Не. Той каза: „Ако вече не си тръгнала по този път“. Той беше много ядосан на мен, тогава би казал всичко, но не мисли така. Ако знаех, че е така...

Той леко раздруса раменете ѝ, но за негово неудоволствие тя се освободи от ръцете му.

— Би се уплашила до смърт, нали? Ти би желала да нараниш тази свиня, както и аз. Не би го наранила повече, ако... смениш апартамента си.

— Това би наранило мен най-много — каза тя спокойно и той в момента не схвана добре думите ѝ.

— Брайън е твърде странен дявол. Рони обичаше да говори за него по цели часове. Те бяха почти приятели...

Какво ставаше с него напоследък? Той се питаше с проклетие. Удивлението в очите ѝ му подсказа, че е отишъл твърде далече, за да се върне.

— Е, добре, те не бяха напълно приятели... — почна той.

— Ти ми каза, че Рони го е мразел и той е мразел Рони.

Това беше вече обвинение от нейна страна.

— И това е истина — каза той високо, но тя не беше убедена.

— Мъчно е да се повярва, че той е убил Рони, всеки ден става все по-мъчно. Не знам защо, но така е. Така каза и той, че е бил приятел на Рони — каза тя меко.

Марк Мак Джил се чувствуваше неудобно.

— Може би е било особен род приятелство — предложи тя. — Знаеш ли, Марк, ти ме уплаши.

— Няма нищо за плашене — отсече той.

Тук той стигна до мъртва точка в обясненията си. Намери се в задънена улица, откъдето не можеше лесно да се измъкне.

Тя стоеше до огъня и хапеше долната си устна.

— Има ли някаква възможност историята на БRADLEY да е вярна? — попита тя бавно. — Не, не за Рони. Искам да кажа, че стоката, която разнасях по страната и събирах от аеропланите да е кокаин?

Тя вярваше, че е така. Това беше ужасното откритие, което направи. Цялата тази система от лъжи, зад които той се криеше, беше рухнала. Кога? Миналата седмица? В съда? От нещо, което бе научила?

Той се опита да разсее страховете ѝ.

— Мили боже, ти не вярваш на БRADLEY, нали? Той е лъжец. Средният полицаи е по-голям лъжец от средния престъпник. Кокаин! Какво ужасно обвинение!

Тя поклати глава.

— Не можех да повярвам, доверявах ти се напълно, знаех, че върша работата на Рони, но не мислех много за това. Голяма глупачка съм.

Ако го бе погледнала, той би действувал, но тя не го погледна. Той трябваше да се надява изключително на гласа си, а човешкият глас е голям предател.

— Постоянно течащата вода отнася камъните далече, нали? БRADLEY разколеба вярата ти в нас, Ан, ти почваш да му вярваш.

Тя поклати глава.

— Не мога да забравя този Смит. Те оставиха прозорчето на килията ми отворено и аз го видях, когато той мина — приличаше на диво животно.

— Вчера той бе осъден на смърт — каза Марк безмилостно и когато чу вика й: — Е, добре, моя мила, хора, които правят такива неща, трябва да плащат за тях! Той ще срещне мистър Смит!

— Марк! — каза тя с ужас и Марк се озъби.

— Радвам се, че Тайзър не беше с нас, когато срещнахме палача. Би припаднал десет милиона пъти. Вероятно е даже да умре на място.

— Нервите ти са железни — каза тя.

— Въобще нямам такива — каза Марк весело. — Сега какво ще кажеш за този етаж? Вярвам, че ще бъдеш добре тук. Няма да ме виждаш повече, отколкото ти е приятно. Ще наема още слуги.

— Защо? — попита бързо тя.

— Но така ще бъде по-малко неудобно. — Сам Марк се почувствува малко засрамен, когато видя спокойната й усмивка.

— Да — каза тя.

И изведнъж нещо се случи с него — някакво настоятелно, диво желание, родено за една секунда и задоволено в следващата. Тя седеше до него, трябваше само да протегне ръце и да я достигне. В миг тя бе в ръцете му и той целуваше бялото лице, обърнато към него. Тя не се бореше, седеше странно напрегната и нещо в нейната неподвижност го изстуди и той я пусна.

Тя отиде до масата, където бе оставила чантата си, отвори я и извади нещо оттам.

— Виждаш ли това, Марк?

Той видя — беше малък браунинг.

— Защо носиш револвер? — попита той, без да си поеме дъх, но тя не отговори на въпроса.

— Следващия път, когато направиш това, ще те убия.

Гласът й беше стоманен, нямаше никакво вълнение в него. Той беше като ударен.

— Не правя сцена, нито истерии — каза тя. — Само те предупреждавам.

Марк дишаше тежко. Той по-мъчно го преживя, отколкото тя.

— Вдигаш шум за нищо — каза най-после той.

На вратата се почука.

— То е много нещо за мен — отвърна Ан, като напускаше стаята.

В хола я посрещна една възрастна величествена фигура и за момент при вида й тя забрави гнева си.

— Добър вечер, очарователна леди — каза Седемен с обичайния си тон. — Е, добре, ето ме пак във от затвора! Вие имахте щастие...

Тя се усмихна.

— Карате ме да се чувствавам като ваш колега, мистър Седемен. Толкова ви съжалих, като чух за присъдата.

— Вие познавате полицията, тя не би се спряла пред нищо, за да провали един добър човек. Мисля да пиша книга за това — добави той тъжно.

В този момент в хола влезе Марк и макар че Седемен в никой случай не беше добре дошъл посетител, той се зарадва, като го видя, защото той бе променил настроението на Ан. Старият Седемен я забавляваше. Тя видя облекчението на Марк и се усмихна на себе си, макар че дълго време щеше да мине, преди Марк да изтрие от паметта си тази случка.

— Уволнили сте вашия камериер? — попита Седемен невинно. — Той беше твърде добре разположен към мен...

Марк показа с ръка:

— Там има нещо за пиене. Къде живееш сега?

— Напуснах Дома и смених жилището си — каза Седемен със свиване на рамене. — Мъжът на хазайката бе твърде ревнив. Аз я харесвам, в което нямаше нищо лошо.

Нахалството на този старик за миг спря дъха на Ан.

— Вие сте безнадежден — каза тя не без ужас.

— Никога без надежда — каза той, като обърна чашата. Очевидно Седемен желаше да говори насаме с домакина.

Тя загатна за това и Седемен, който не се церемонеше, когато въпросът се отнасяше до работа, го призна. Когато беше при вратата, тя се обърна.

— Марк, ти чу добре какво каза мистър Седемен за жена, която живее в една и съща къща със свободен мъж, нали?

Тя не почака за отговор.

— Какво желаш? — попита Марк с неприязнен тон, когато останаха сами.

— Малко помощ — каза Седемен. — Имам да посрещам тежко плащане в понеделник, моя доктор, един ветеринарен лекар...

Марк го погледна под свитите си клепки.

— Колко време мислиш ще продължава така? — попита той.

— Винаги, надявам се — каза Седемен с молитвен тон.

Погледът на Марк беше убийствен, но посетителят не обръщаше внимание.

— Мислиш, че съм от хората, които ще плащат винаги, когато ги изнудват? Не вярвам да си видял нещо в „Леди Стерс“.

— Не съм казал това — каза Седемен. — Но аз бях в къщата. Ти не знаеш това, преди да ти кажа. Бях за стария Ли нещо като момче за поръчки. Имаше, вярвам, едно интересно послание, което аз трябваше да занеса в Скотланд Ярд. Да се изразя ли по-вулгарно? Това беше предателско писмо. Аз чаках долу при стълбите...

— Ли Жозеф излезе — каза Марк натъртено.

— Чух го, когато излизаше — каза спокойно Седемен. — Твърде шумно напущане беше то!

Марк отиде до вратата да види дали Ан я е затворила добре.

— Ясно ли ти е, че ако съм се справил с Ли Жозеф, два пъти по-лесно ще бъде да се справя и с теб? — попита той.

Седемен пробърбори нещо за „уважение към по-старите“.

— Има друго нещо — продължи Марк. — Знам, че ти само предполагаш. Но да предположим, че си угадил вярно и че нещо действително се е случило. Ако ни издаде Тайзър, знае ли, че и ти си вътре?

Старецът се огледа неспокойно наоколо.

— Тайзър не би направил нещо толкова нечестно — каза той. — Не мога да си представя как ще ухапе ръката, която ни храни.

Марк се усмихна.

— Това поставя въпроса в друга светлина, нали?

Седемен не отговори.

— Аз не видях нищо — само предполагам. Дойдох и ти разправих моята теория и ти беше любезен да ми кажеш, че ще бъдеш добър към мен. Не мога да устоя на хората, когато са добри към мен. Изглежда, аз привличам благоденствията. Тази сутрин една леди ме спря и помоли да взема два шилинга. Не че имаше друг мотив за постъпката си. Изглеждаше почтена.

Марк извади една банкнота от джоба си, провери с пръстите да не са две и я подаде през масата.

— Давам ти десет и искам да бъдеш трезвен и мълчалив. Ако искаш по-евтино пиянство — той извади една малка златна кутийка от

джоба си, — опитвал ли си някога това нещо?

Седемен се вгледа в кутийката с кристалния прах.

— Да ме подведеш ли се опитваш? — попита той с укор.

— Едно смръкване от този прах ще те развесели повече, отколкото цяло шише уиски — предложи Марк.

Седемен взе кутийката от ръката му и я занесе към камината. После, преди Марк да съобрази какво става, старикът беше изсипал съдържанието ѝ в огъня.

— Проклет стар глупак, дай ми това! — изрева Марк диво и хвана Седемен за ръката, но старият човек се отърва и ръката му с един замах отхвърли нападателя обратно на масата.

Марк можеше само да се учудва на силата му.

— Ще ти счупя врата за това! — каза той.

— Човекът, който може да чупи вратове, може да чупи и рекорди — каза Седемен и Марк си спомни с известно закъснение, че бил прочут с огромната си сила. — Опитай пак тази стока върху мен, момчето ми — предупреди той — и ще получиш такъв удар в челюстта, че ще мислиш, че те е ударил правнук. Може да съм стар, но здрав.

Марк се помъчи да се усмихне.

— Ти имаш яки мускули.

— Мерси за комплимента — каза Седемен и продължи: — Знам, че хвърлих кокаин за около пет фунта, но това е мръсна стока, момчето ми. Той води към убийство, самоубийство и безумни припадъци. Ако някога искаш да ме изкушиш, предложи ми червено шотландско вино.

Той изведнъж обърна главата си при шума от бързащи стъпки. Беше Тайзър, задъхан, побледнял, неспособен да говори, докато Марк не го бутна в едно кресло.

— Излез! — каза той. — Вземи тези пари и излез!

Старикът грабна банкнотата, която му беше предложена и не беше неблагодарен за случката, която накара благодетеля му да забрави, че вече е дал друга. Но той не беше склонен да си тръгне.

— Можете да говорите всичко пред мен.

Марк натисна звънеца и каза към влизащия Ледсън:

— Изведете господин Седемен.

Старецът отпусна глава на една страна, както правят птиците.

— Изведете ли каза или „изхвърлете“? О, много добре!

Той лениво тръгна да излиза. Когато вратата се затвори зад него, Марк попита:

— Какво се е случило?

Тайзър едва сега намери гласа си.

— Един от тези младежи е издал всичко на полицията.

— Кои младежи? — попита Марк бързо.

— Не от тези, които нападнаха Брадлей — въздъхна Тайзър. — Шофьорът е.

Марк се намръщи.

— Кой е той? Какво е могъл да издаде?

Когато Тайзър каза името му, той си спомни. Един безработен шофьор, скоро освободен от затвора, когото той бе ангажирал за належащи работи.

— Всичките членове на Бригадата търсят стоката — каза треперещият Тайзър, — но шофьорът не може да им каже къде я държим. Той знае само, че е в един гараж в Лондон. Хората на Брадлей сега претърсват гаражите. Марк, сега имаме на склад най-голямата пратка...

Марк го спря с жест.

— Те претърсваха гаражите през цялата последна седмица — каза той.

Положението беше опасно. Ако полицията знаеше какво търси, ако имаха най-малката следа, разорение, затвор... всичко можеше да последва. Тайзър го плашеше. Подлостта на този човек го правеше способен на най-долно предателство.

— Трябва да изнесем стоката — каза той.

— Няма никакъв шанс — отсече Тайзър страхливо. — На всички главни пътища има и полицейски коли. Спират всички автомобили при Сявърнейк и Стейнс, така аз узнах за предателството. Познах, че нещо не е в ред, Марк, и направих няколко справки.

— Всички ли от Бригадата са вън? — попита Марк.

— Всички до един, с Брадлей начело.

Марк крачеше нагоре-надолу из стаята, с ръце на гърба и брада, опряна на гърдите.

— Трябва да я изнесем от Лондон — настоя той, но Тайзър направи отчаян жест.

— Който я вземе, ще бъде хванат. Няма нищо по-сигурно от това — каза той.

— Хванат или не, стоката трябва да тръгне. Лесно ще бъде да се проследи собственикът на гаража, а там има и една дузина револвери.

Двамата мъже се погледнаха и Тайзър прочете мислите на сътрудника си.

— Не можем да рискуваме Ан, нали? — попита той.

Марк сви устни.

— Защо не? По-добре да бъде намерена в нейната кола, отколкото в моя гараж.

Тази предателска мисъл проникна дори в закостенелия мозък на Тайзър.

— Но ти, Марк, ти няма да правиш това! Те ще я хванат. Знаеш какъв е Брадлей. Ако я хване още веднъж... не можеш да направиш това!

— Защо не? — отново попита Марк хладно. — Брадлей е привързан към нея. Той веднъж я скри, защо да не я скрие втори път? Ако намерят стоката, където е сега, аз съм загубен. Най-лошото за нея ще бъде шест месеца.

— Но, скъпи Марк — изписка другият, — ти няма да оставиш тази хубава млада леди да иде в затвора!

Марк го гледаше заплашително.

— Добре тогава, иди ти, можеш да караш кола. Ще получиш само шест месеца.

Тайзър мълчеше. Той не отговори, пък и Марк не очакваше това. Той натисна звънеца за Ледсън.

— Мога ли да телефонирам в Дома? — попита Тайзър. — Оставил съм там един човек да събира сведения, искам да знам къде са сега.

Марк поклати глава.

— Не отгук — каза той твърдо. — В Риджън стрийт има кабинни, иди там и аз ще дойда с теб.

В този момент влезе Ледсън.

— Донеси ми палтото и шапката, излизам за пет минути.

Когато човекът излезе:

— Проклет глупец си ти, Тайзър! Там има питие за теб.

Но треперещият човек беше намерил вече пътя към бюфета. Марк чу звука от наливането на питието в чашата.

Ледсън се върна с палтото и шапката.

— Питай мис Перимен дали ще бъде така добра да дойде след няколко минути, много е важно — каза той.

Той трябваше да издърпа насила бутилката от ръцете на Тайзър.

Минутите бяха скъпи. Марк чувстваше сложността на положението. Стоката трябваше да бъде изнесена от Лондон и имаше само едно лице, на което той можеше да се довери — Ан. Нямахше нужда да бъде викана, тя се обади по телефона веднага, след като Марк напусна стаята и Ледсън ѝ предаде поканата.

Той привеждаше в ред стаята, когато се почука на вратата и той излезе да отвори. Човекът, когото чакаше, стоеше на вратата.

— Влезте, мистър БRADLEY — каза Ледсън нервно.

Той последва детектива в столовата.

— Мистър Мак Джил ще се върне скоро. Мислех, че няма да дойдете.

— Къде е отишъл?

— Отиде да телефонира, сър. Мисля, че по-добре ще бъде да изляза, ще кажа, че вие сте ме отпратили.

Брадлей кимна. Останал сам, той се заразхожда из стаята, но не направи опит да разгледа книжата върху масата на Марк, нито въобще да прави някакво претърсване.

Той гледаше фотографиите върху камината, като се чудеше дали Мак Джил има роднини, когато чу звук от обръщане на ключ в брава и външната врата се затвори. Обърна се, като очакваше да види Марк, но беше Ан, която стоеше на прага и го гледаше с израз на тъпо изумление.

— Добър вечер — каза БRADLEY тъжно.

— Защо... добър вечер, мистър БRADLEY — заекна тя. Гласът и маниерите ѝ издаваха смущение.

Ледсън, който не беше напуснал етаж, влезе в този момент.

— Всичко е в ред, Ледсън, влязох с ключ — каза тя бързо. — Мистър Мак Джил ми го даде тази сутрин. — При последното изречение тя повиши тон и постави малък, плосък ключ на масата. — Припомни му, че съм му го върнала.

Ледсън гледаше ту единия, ту другия.

— Мога ли да ви услужа с нещо, мис?

Тя поклати глава и когато той излезе, каза:

— Обикновено аз не нося ключове от други апартаменти.

В гласа ѝ имаше известно раздражение.

— Знам това — усмихна се той.

Последва неловка пауза.

— Няма ли да седнете? — той предложи един стол.

Пак пауза.

— Чудех се какво бих могъл да ви кажа, когато ми се удаде случай за това. Нямах такъв миналата нощ, нали? Страшно се срамувам от себе си.

Той знаеше за кой случай говори тя.

— Мисля, че не се държахте естествено този ден.

Тя сви рамене.

— Е... не. Радвам се, че мислите така. Това е много благородно от ваша страна. Доволна съм, че не пострадах от моята глупост.

Тя взе ключа от масата и започна да си играе с него и той знаеше, че тя нарочно привлича вниманието му върху начина на влизането ѝ в апартамента.

— Интересно е защо влязох в този апартамент тази нощ. Мистър Мак Джил ми го даде, защото искаше да влизам свободно, когато него го няма, знаете... да си наредя нещата... понякога аз забравям работите си. Много съм небрежна... не, че идвам често тук.

Тя говореше малко несвързано. Брадлей вътрешно се радваше.

— Да има човек ключ е много удобно — каза той.

— Да, но аз често не... повече от един път не съм го взимала. — Тя се засмя нервно. — Не знам защо говоря за това, но сигурна съм, че не сте от хората, които биха мислили разни недостойни неща.

Брадлей мислеше много за недостойните дела на хората, но не и за нея. Той ѝ го каза и тя се зарадва като дете.

— Действително? — попита тя нетърпеливо.

— Нищо като недостойните неща, които вие мислите за мен — каза той остро.

Тя поклати глава.

— Не знам. Бих искала да изтърпя някакво наказание за пораншната ми глупост — задето ви ударих, за нещата, които ви казах в съда.

— Ще ви предлага едно наказание — прекъсна я той бързо. — Искам да ми обещаете, че при никакви обстоятелства няма да напуснете дома си тази нощ.

— Но аз не живея тук, вие знаете. — Тя настояваше на това. — Апартаментът ми е от другата страна на етаж — аз наистина не живея тук. Това е апартаментът на мистър Мак Джил и аз го използвам доста, но...

— Много добре, обещавайте ми, че няма да напускате това здание тази нощ — каза Брайдлей.

— Нямам намерение да го напускам...

— Сега може да нямате намерение да го напускате — продължи той, — но искам да ми обещаете, че нищо няма да ви застави да го напуснете тази нощ — нищо!

Тя се усмихна на неговата разпаленост.

— Но ако стане пожар?

— Не бъдете глупава — каза той почти нежно и те се засмяха.

Ан въздъхна тежко.

— Вярвам — каза тя и в този момент те чуха отварянето на външната врата и гласа на Марк в хола.

Той влезе с лице, мрачно като облак.

— Е, Брайдлей, какво искаш?

Брайдлей погледна зад него, видя Тайзър да закача шапката си в хола и почака, докато и той влезе в стаята.

— Исках да си поговорим.

— Приятелски? — попита Марк с гримаса.

Марк погледна момичето.

— Ол райт, мила, ще се видим след пет минути — каза той, но Брайдлей се намеси.

— Мис Перимен може да чуе всичко, което ще кажа — отнася се до Ли Жозеф.

Марк беше очевидно успокоен.

— О, само това! Видях няколко от твоите бригадири тази нощ... няма да ми кажеш, че сте намерили Ли Жозеф? Знаеш моето мнение: той избяга в Холандия, същата нощ един холандски параход слезе надолу по реката. Всички на борда му бяха приятели.

По устните на Брайдлей се появи лека усмивка.

— Това е твоя теория, нали? Е, добре, преди един месец ние престанахме да търсим в блатото.

— Преди един месец? — повтори Марк. — Година след изчезването му? Твърде търпелива тълпа сте вие.

— Невероятно — каза Брадлей. — Търпението е най-любимата ни игра.

— Моята е... — почна Марк.

— Да ограбвате съседите си, — каза Брадлей в същия момент. — Вие харесвате Ли Жозеф, нали, мис Перимен?

Тя кимна.

— Да, видях го само за няколко минути, но в него имаше нещо твърде патетично, твърде мило. Неговите въображаеми деца, аз почти ги видях.

— Това страшно действуваше на нервите, моя мила приятелко — прозвуча тънкият глас на Тайзър.

Той почти се скри зад Мак Джил, когато детективът се обърна към него.

— Хелоу, Тайзър, и ти си бил тук! Действуваше ти на нервите, нали?

— Какво искаш да знаеш за стареца? — попита Марк грубо.

Присъствието на детектива го вбесяваше. Обстоятелството, че той е бил насаме с Ан, макар и за няколко минути, даваше храна на въображението му.

— Знаеш ли нещо относно сегашната му резиденция? — попита Брадлей.

— Ли Жозеф? Казах ти не. Дяволски мистериозен си, инспекторе.

— Ние дължим успеха си на мистериите — каза Брадлей хладно. Той срещна погледа на момичето. — Вие не се страхувахте от него, нали? — Той пак се усмихна, взе си шапката и тръгна към вратата.

— Лека нощ, мис Перимен, нощта е твърде лоша.

Тя знаеше какво означаваха тези думи.

— Лека нощ, Мак Джил, надявам се, няма да те срещна на западното шосе.

Дълго след неговото излизане никой не проговори.

— Какво иска да каже? — попита Марк най-последно.

— Този човек не е хуманен, Марк — изтрака Тайзър. — Има нещо зад всичко това — има, сигурен съм! Лоша нощ, западно шосе, мислиш ли, че знае?

Марк натисна звънеца за Ледсън.

— Не ми трябваш повече тази нощ — каза той и човекът в следващата секунда изчезна.

Той видя Ан да отива към вратата и я спря.

— Не си отивай, мила. Надявам се, че не си много уморена.

— Защо? — попита тя.

Марк погледна Тайзър и после нея.

— Нуждая се от твоята помощ тази нощ — каза той.

— Мога ли да си ида, скъпи Марк? — замоли Тайзър. — Не се чувствавам добре.

— Стой тук! — отсече Марк. — Искам да заведеш Ан до гаража.

Тя вдигна глава.

— До гаража ли? Тази нощ?

— На Еджуеър Роуд — каза Марк весело. — Оставих колата ти там след делото. Мислех, че така ще е по-добре, ако се случи нещо, и то се случи.

Тя се върна и седна на стола, освободен от Брадлей.

— Знам, че ще ми помогнеш. Намирам се в затруднено положение. Там има 10 килограма стока и дузина автоматични револвери. Ще намериш кутията зад петролните варели.

Тя отвори уста от удивление.

— Автоматични револвери?

— Да, получих ги от Белгия за продан — каза Марк. — От тях се печели много. Всичко това трябва да се занесе до Бристол тази нощ. Там имам човек, който ще ги скрие на безопасно място.

— Аз съм го правил и по-рано, мила — пледираше Тайзър. — То е дребна работа...

— Брадлей няма да се намеси — продължаваше Марк. — Не тръгвай към север, мини през Ъксбридж и завий...

— Не мога — каза Ан.

Очите му се стесниха.

— Какво? Не можеш? Искаш да кажеш, че не искаш?

— Не мога да напусна това здание тази нощ.

— Защо не? — попита Марк.

Тя сви рамене.

— Просто не мога и това е всичко. Освен това нямам разрешително. Изглежда сте забравили това обстоятелство.

— Никой не може да знае това — каза Марк. — Искам да направиш това заради мен.

Ан поклати глава.

— Заради никого.

Марк Мак Джил отиде към нея, постави ръката си на рамото ѝ и я погледна право в очите.

— Какво има?

— Тази нощ няма да излизам — каза тя бавно и натъртено.

— Но не мислиш ли, — изписка Тайзър, — че бедният скъп Марк, и ти, и всички нас ни заплашва грозна опасност, ако не направиш това.

— Няма да напусна това здание тази нощ — повтори Ан. — Ще отида утре, ако искате.

— Утре ще бъде късно — каза Марк. — Бъди разумна, Ан. Знаеш, че не бих настоявал, ако нямаше причини за това. А знаеш също така, че не бих те пращал, ако имаше някакъв риск за тебе.

— Рискът не ме плаши — каза Ан спокойно. — Не искам да ида, това е всичко.

Тайзър издаде някакъв жален звук, но другият го накара да мълчи.

— Не говори. Добре, Ан, прави каквото знаеш. Не отивай, моя мила. — Той извади една пура и я запали. — Какво каза Брадлей?

Разговорът беше изведнъж променен.

— Нищо особено — каза Ан.

— Чудя се как можете въобще да му говорите — каза Тайзър, като бършеше мокрото си лице.

— Какво каза той? — попита отново Марк.

Ан сви рамене с безразличие.

— Как сте и всичко друго от този сорт.

— Той тук ли беше, когато ти влезе?

Ан кимна.

— Ледсън не ти ли каза, че той е тук?

— Не — каза Ан. — Аз влязох с твоя ключ.

Лека усмивка заигра на устните на Марк.

— Охо! Това му е подействувало много.

Тя се замисли за момент.

— Не мисля така.

Отиде при рояла и замислено се облегна на него.

— Той не е от хората, които биха мислили лошо.

Марк пак се усмихна.

— Така ли?

Тя седна до пианото и прекара пръсти по клавишите, изсвири един откъс от Лоенгрин и спря.

— Той има работа с толкова лоши хора, че е мъчно да мисли въобще за някого добре — каза тя. — Интересно е, защо той говори за Ли Жозеф? Аз мислех много за него днес.

Марк стоеше прав и я наблюдаваше намръщено.

— Никога не съм те виждал в такова настроение, Ан. — Не си играй само с пианото — изсвири нещо, отдавна не си свирила.

Тя виновно вдигна очи.

— Не ми се свири — каза тя и добави: — О, много добре... спомняш ли си как съдията каза „много добре“?

Тя засвири. Марк кимна към Тайзър.

— Нещо се е случило с Ан — каза той шепнешком.

— Не мога да я разбера — трепереше Тайзър. — Нервите ми са опънати до крайност.

Ан извика от пианото:

— Изгасете някои от лампите, не мога да свиря Шопен при такава светлина.

Марк отиде към ключа и изгаси всички лампи, освен тази при пианото и двете малки над камината, и в настъпилата тъмнина лицето на Тайзър се сви в гримаса на крайна безпомощност.

— Не мога да търпя това, Марк, тя е дяволски темпераментна.

Но Марк Джил не го слушаше.

— Защо се интересува този човек от Ли Жозеф? — попита той.

Тайзър се огледа и понижи глас.

— Мислиш, че той знае, че е жив?

— Жив? Глупак! — каза Марк ядосано. — Застрелях го от шест крачки. Бих могъл да видя мястото, където куршумът удари гръбнака му. Жив! Не би могъл да избяга, това беше абсолютно невъзможно. Той лежи в калната дупка под къщата.

Мелодията се промени, звуците сега бяха страшно познати.

Тя свиреше „Chausou d'Adien“. Тайзър хвана рамото му.

— Марк, чуваш ли какво свири? Спри я, за бога! Той свиреше същото на цигулката си.

— Млъкни, глупак! — изръмжа Марк. — Една мелодия не може да ме накара да треперя.

Внезапно Ан спря да свири и вдигна глава.

— Какво е това? Чухте ли нещо? — попита тя.

— Нищо не съм чул. Вероятно си чула гласа на Тайзър.

Тя поклати глава.

— Беше звук от цигулка — каза тя.

— Въобразяваш си — каза Марк.

Още докато говореше, той чу слаби звуци от цигулка. Това беше мелодията, която свиреше старият Ли.

— Слушай!

Звукът идваше от съседната стая — от спалнята на Марк.

— Някой свири — каза Марк, направи една крачка, но изведнъж видя вратата на спалнята му бавно да се отваря и на светлината се появи...

— Ли Жозеф! — възкликна той.

Малко повече побелял, по-наведен, косата му по-невчесана, старият кожен калпак изтърган и износен; цигулката беше под мишницата му; държеше лъка в покритата си със сини жили ръка.

Ан беше станала от стола и наблюдаваше не страхливо, но съвършено погълната от това видение. Тя чу как Тайзър изпищя и падна на пода, като скриваше лице в ръцете си.

— Махни го! Махни го! Ти си мъртъв... шест крачки!

— Ли Жозеф! — пробъбри пак Марк.

Старецът показа неравните си зъби в зловеща усмивка.

— А, добрият Марк и добрият Тайзър! Влезте, мои малки! — Той въведе в стаята невидимите си деца. — Вижте добрите приятели на Ли Жозеф... виждате ли ги, малки Хайнрих и Ханс? Това е добрият Марк. Ти ще дойдеш скоро в „Леди Стерс“, нали Марк? И ти млада леди, сестрата на Рони, ще дойдеш да видиш стария Ли Жозеф? Скоро ли ще дойдеш?

Ан кимна.

— Когато полицията ми върне къщата, аз ще ви повикам.

Той не каза нито дума повече на Марк, нито на страхливеца на пода. Премина през стаята и никой не го спря. Марк го наблюдаваше удивен и скоро чу външната врата да се затваря.

Шумът от затварянето ѝ като че ли го събуди от замайването. Той изтърча до коридора, после по стълбите надолу, но Ли Жозеф не се виждаше. Когато се върна в столовата, чу телефонът да звъни и отиде към апарата.

— Ти ли си Мак Джил? — беше гласът на Брайдлей. — Тук инспектор Брайдлей. Говоря от Скотланд Ярд. Разбрах, че Ли Жозеф е в Лондон и сметнах за нужно да те предупредя.

— Защо именно мен? — попита Марк ядосано.

— Ако ти не знаеш, никой не знае — беше загадъчният отговор и после той чу окачването на слушалката.

XVII

Нагоре и надолу по мизерните улички, които ограждаха „Леди Стерс“, мълвата бързо се разпространи. Ли Жозеф се беше върнал. Всъщност никой не се учуди. Ли Жозеф, с малките си приятели духове, имаше нещо безсмъртно в себе си. А той беше известен — нямаше по-известен човек от него в Англия. Не беше ли вършил търговията си под самия нос на полицията и не изиграваше ли всяко „боби“, което се опитваше да го пипне? „Ливадите“ и всички мръсни свърталища от околността се питаха само едно: ще бъде ли Ли Жозеф арестуван или не?

Сега всеки знаеше защо полицията спря да рови в блатото. Колко добре я изигра старикът; да им създаде толкова главоболия и в последния момент отново да се появи!

Никой не го беше видял, но невчесаната мисис Шифен, която се „грижеше“ за него и ленивият ѝ съпруг с голяма важност бяха отишли в „Леди Стерс“ и влезли вътре. Ключовете от къщата те бяха получили през нощта, придружени с една бележка да приведат стаите в ред.

Мисис Шифен беше една вечно оплакваща се жена без лични достойнства. Мъжът ѝ, когото тя виждаше от време на време, когато го пущаха от затвора, стана важна личност, но дори и след връщането му от „Леди Стерс“ той не можеше да даде никакви сведения за Ли Жозеф, освен че къщата беше в ужасно състояние.

— Полицията е ровила навсякъде — каза той отчаяно, — обръщала гардероби, разваляла стени — старият Ли трябва да вземе минимум хиляда от тях.

Полицаят на пост също не можеше да каже нищо, но даваше вид, че може. Една сутрин съседите видяха Брадлей да влиза в къщата. Но скоро излезе и си замина. Все още нямаше никакви признаци от Ли. Мълвата казваше, че бил задържан, но това не се потвърди. Вярваше се, че старецът има в Лондон тайни къччета, където може винаги да се скрие и сега всеки предположи, че в едно от тях той е прекарал последната година.

Ан Перимен беше по-скоро заинтересувана, отколкото озадачена от появяването на Ли, но тя не пропусна да забележи ефекта, който то произведе върху Марк Мак Джил и приятелите му. Марк стана мрачен, необщителен и винаги в лошо настроение; прекарваше дълго време зад заключената врата на спалнята си. Веднъж, когато тя влезе при него, намери камината пълна с пепел от изгорели книжа. А Тайзър правеше впечатление на вечно пиян.

Имаше голямо основание за Марк да бъде недоволен. Неизбежната опасност, която го заплашваше, за сега беше премахната. Той бе успял да убеди и един от хората на Тайзър да занесе опасния товар до Бристол — и тъкмо навреме, защото половин час след заминаването на колата дойде полицията и претърси основно гаража.

Нервите на Марк, както той сам казваше, бяха от стомана и въпреки това той беше до известна степен смутен от постоянството на Брайлей, а сега, след връщането на Ли Жозеф, положението стана много сериозно. От нощта, когато старецът се беше появил, той не бе го виждал. Марк отиде в „Леди Стерс“, но там го посрещнаха съпрузите Шифен, които подреждаха къщата. Старецът сега беше по-невидим от всякога.

— Веднъж пострадал, сега два пъти по-предпазлив, мой мили Марк — казваше Тайзър с развълнувания си глас. — Ти не очакваш да ти се удаде втори случай да го...

Трептящата ръка се докосна до устните му.

— Ли Жозеф работи с Брайлей — каза Марк остро. — Ако мислиш, че не е така, скоро ще се увериш в обратното. Казал е на Брайлей всичко, което се е случило.

— Тогава защо, ако позволиш да те запitam, Брайлей не те арестува за опит за убийство?

Марк поклати глава и се усмихна.

— Защото иска да ме пипне за Рони: това е ясно като ден. Свидетелствването на Ли Жозеф не е достатъчно за обвинение. Той чака друг предател.

Острите му очи бяха впити в събеседника му и той видя странно изражение на лицето на Тайзър.

— Не приемам теб за свидетел, Тайзър — каза той, като се засмя злобно. — Изхвърли тази мисъл от главата си!

— Кълна ти се... — почна Тайзър, но Марк Мак Джил го прекъсна.

— Това е единственото удовлетворение, което имам, че не можеш да ме измамиш — каза той. — Ако се случи нещо, то и двамата ще идем на ешафода — ще срещнем мистър Стин.

Тайзър потръпна.

— Бих желал да не говориш така — изписка той. Ешафод! Какво казва Ан за всичко това?

Марк мълчеше, Ан беше казала малко, но държанието ѝ бе доста красноречиво.

— Не мислиш, че тя се плаши, нали? — попита Тайзър страховито. И после: — Имам една идея...

— Първата, за която чувам — отсече Марк. — Говориш за Ан нали, и за Брайлей?

Тайзър кимна.

— И той знае за това?

Тайзър пак кимна.

— Мислиш ли, че е влюбена в него?

За негово учудване Тайзър кимна.

Той мразеше Тайзър заради подлостта му, зарад всичките долни качества на характера му, но уважаваше неговите заключения. Той имаше някаква странна способност да открива, която стигаше до гениалност.

— Мислиш, че Ан го обича? — попита той удивен.

Тайзър кимна.

Той отиде до вратата и надникна вън. Слугата не се виждаше никъде и той се върна на пръсти към събеседника си. Това беше негов любим, драматичен жест, но този път Марк не обърна внимание на това.

— Ясно ли ти е, драги приятелю — каза той задъхано, — че Ан може да ни бъде от голяма полза?

Мак Джил се обърна остро при тези думи и впи студените си змийски очи в лицето на другия.

— От полза? Разбира се, и ползата ѝ ще бъде още по-голяма, когато си върне правото да шофира.

Тайзър привлече един стол до масата и като седна на него, покани събеседника си на другия.

— Да помислим малко за това, скъпи приятелю — продължи той с блестяща усмивка, която не допадаше нито на лицето, нито на гласа му.

Жестът беше толкова величествен, че за момент Марк го послуша. Едва когато седна на стола, му стана ясно, че за пръв път изпълнява заповед на Тайзър и това го удиви.

— Каква е идеята ти? — попита той гневно.

Тайзър погледна покрай него. Твърде мъчно беше да го накараш да те погледне в очите.

— Брадлей излъга, за да спаси нашата скъпа Ан — каза той. — Той не би могъл да скрие едно по-сериозно престъпление.

Марк го погледна изпод спуснатите си клепки.

— Не мога да разбера достатъчно ясно мисълта ти.

Тайзър се усмихна с пресилена, но скромна усмивка.

— Бихме могли да дадем на нашия приятел Брадлей едно сериозно занимание. Бог да ме прости, че ще поставя Ан в едно твърде... бих казал, деликатно положение! Но предположи, въобрази си, скъпи Марк, че той я обвини в друго нещо... много по-сериозно. Предположи, че въпреки волята си трябва да даде доказателства срещу една убийца?

Марк скочи на крака.

— Какво искаш да кажеш? — попита той дрезгаво. — Ан Перимен не е убийца.

В този момент той разбра колко бързо работеше мозъкът на Тайзър.

— Ан е голям товар за нас — продължи Тайзър. — Мисля, че тя не е била много добра към теб, добри приятелю. А приближава катастрофа...

— Откъде знаеш това? — попита бързо Марк.

Тайзър се усмихна.

— Разполагам с много факти — каза той. — Тя също така е извор на опасност. Не би ли било възможно... — той простря ръце и сви рамене, като не завърши изречението.

Марк го гледаше учудено.

— Искаш да поставя Брадлей натясно, а? Момичето ли ще бъде клопката?

Тайзър отново кимна.

— Представи си — продължи бавно той, — че обвинят момичето в голямо престъпление, с Брадлей като главен обвинител. Той не ще може да скрие чувствата си към нея нали, мой скъпи Марк.

Марк Мак Джил не свалеше очи от събеседника си.

— Нагласи ли убийството? — попита той саркастично.

Върху лицето на Тайзър блесна широка усмивка.

— Това е най-лесната работа — каза той.

Марк бързо обмисляше всичко и после:

— Аз ще ти дам по-добро разрешение — каза той бавно — и много по-важна жертва, отколкото можеш да предполагаш.

Марк влезе в спалнята и превърза ръката си. После прекоси етажа и почука на вратата на Ан. Тя се показа на прага и при вида му резервираността, която беше изникнала помежду им, изчезна.

— Какво, за бога, е станало с ръката ти? — попита тя.

Ръката му беше превързана с голям бинт. Той я поддържаше върху копринено парче плат, увито около врата му.

— Нищо. Когато подкарвах днес автомобила, дръжката се отплесна назад и ме удари — каза той. — Много неприятно. Би ли желала да ми бъдеш секретарка? Има едно или две важни писма, които трябва да изпратя.

Тя се поколеба за момент. От една страна, искаше да помогне, но от друга, съмненията я спираха.

— Не мога да пиша на пишеща машина.

— Няма значение. Отнася се само до една-две бележки. Но те са важни.

— Разбира се, ще ти помогна, Марк — каза тя и го последва в апартамента му. Тук влизаше за пръв път след нощта, когато идва Брадлей.

Първото писмо, което той издиктува бавно, беше до един човек в Париж, за отлагане на някаква визита. Следващото писмо...

— Искам да пратя една бележка на Тайзър — каза той. — Не смея да телефонирам, защото нашият приятел Брадлей вероятно има човек да подслушва в централата. Почни го: „Мой драги приятелю“.

Ан изпълни инструкциите.

— Напиши това — издиктува Марк: „Имам нещо много важно да ти казвам. Да се срещнем тази нощ в 11 часа в парка срещу Куинс Гейт. Ела сам“. Не го подписвай: той ще се сети от кого е.

Тя му подаде писмото и той го прочете, като не издаде с нищо тържеството, което изпълваше сърцето му. Брайдлей лесно щеше да познае почерка.

XVIII

Ан не за пръв път помагаше като секретарка на Марк. Той мразеше да пише писма, а особеното естество на работата му изключваше наемането на секретар.

През седмиците на бездействие тя се радваше да намери някакво занимание. Марк ѝ беше дал голяма част от невинната си кореспонденция. Съвършено вярно беше това, че той бе започнал кариерата си като контрабандист на скъпи артикули и беше спечелил много оттам. Новата и по-зловеща контрабанда бе изникнала вследствие на първата и Марк вършеше търговията с такъв успех, че бе станал даже малко непредпазлив.

Той пръв забеляза това. Не си правеше илюзии, знаеше, че полицията е безкрайно търпелива и че бавно плете около него мрежата си. Очевидни доказателства, че му приготвяха капан нямаше, но той добре знаеше, че по отношение на своите цели и намерения беше затворник. Когато изпрати паспорта си във външното министерство за подновяване, отговориха му, че вследствие „нередовност“ връщането на документа ще се забави. Това само по себе си не беше много, защото Марк имаше два или три паспорта на различни имена, но добре му беше известно, че всеки опит да напусне Англия с един от тях можеше да доведе до неприятности.

Ан не беше вече добър коз: тя ставаше опасна и той трябваше да се отърве от нея. Тайзър беше голям злодей, но той би бил ужасен, ако можеше да прочете черните замисли на приятеля и колегата си.

И все пак Марк Джил имаше толкова особен характер, че не изпитваше омраза към жената, която скоро щеше да опропасти. В плана му, приготвен толкова хладнокръвно, нямаше злоба. Неговата страст както внезапно беше пламнала, така и изчезна. Марк Мак Джил живееше в дух на безразличие и вероятно в такъв щеше да умре.

Той сгъна внимателно писмото и го постави в плик. След това грижливо го адресира до главния инспектор Брадлей в Скотланд Ярд.

Едно такси го отведе до Уест Енд и при пощенския клон Чаринг Крос пусна писмото в кутията с доволна усмивка.

Половин час, след като написа писмото, Ан се преобличаше за разходка, когато извън телефонът и тя беше неприятно учудена да чуе гласа на Тайзър. Този мазен човек я беше викал само веднъж досега по телефона. Гласът му беше както винаги развълнуван и първото изречение толкова неразбираемо, че тя го помоли да го повтори.

— ... в Бристол, бихте ли казали на нашия скъп приятел, че изпуснах първия влак, но че заминавам по обед. Опитах се да му телефонирам. Вие знаете какъв е Марк, скъпа леди — такъв страшен педант.

— Знаеше ли той, че ще ходите в Бристол? — попита тя след кратка пауза.

— Скъпият ми приятел? Разбира се, знаеше — гласът на Тайзър беше удивен. — Обещах да замина с влака в десет...

— Кога щяхте да се върнете? — прекъсна го тя.

— Утре вечер... исках да се върна днес, но Марк... е, добре знаете какъв е Марк! Има ли някакви новини? Аз съм потиснат — нервите ми не издържат! Мислите ли, че бихте могли да говорите на скъпия мистър Брайдлей и да му кажете, че няма нищо в Дома! Полицията преследва тези бедни, нещастни създания със злоба, която не може да се обясни. Този Седемен също ни създава безпокойства. Не съм сигурен дали той не... — той понижи глас — помага на полицията. Ще кажете ли на Марк?

Преди тя да може да отговори, той окачи слушалката. Ан седна пред малката си писалищна маса, с ръце скръстени пред нея и бръчка на хубавото си лице. Марк знаеше, че този човек напуска Лондон, знаеше, че няма да се върне тази нощ. Защо тогава написа тази бележка? И защо я беше започнал с „мой драги приятелю“? Добре й беше известно, че отношенията им бяха обтегнати, а Марк не беше от хората, които се впускат в празни комплименти.

Сега тя си спомни, че Марк никога не пишеше на Тайзър, пък и да му пише, защо ще определя среща в парка? Полицията знаеше, че Тайзър посещава апартамента, връзките между двамата мъже не бяха тайна.

Тя дълго мисли и после взе решение. Марк беше излязъл, така й каза слугата. Тя отиде в столовата. Върху писалището имаше пликче и хартия, а в кошчето за книги един скъсан плик. Тя го взе и прочете думата „Главния“...

Вгледа се в плика озадачена. После всичко й стана ясно и тя отвори уста. Това беше пликът, който той беше започнал да надписва до главния инспектор Брайдлей — и той пращаше писмото, което тя бе писала. Опита се да си спомни дума по дума изреченията, но не сполучи, запомнила бе само смисъла. Това беше писмо, писано от нейната ръка и беше адресирано до Брайдлей. Брайдлей щеше да познае почерка й, щеше да дойде на срещата с убеждението, че тя има да му съобщава нещо. Защо искаше Марк да го заведе там? Тя замръзна при тази мисъл.

Когато се върна в апартамента си, телефонът й звънеше. Беше пак Тайзър и гласът му кълтеше от загриженост.

— Вие ли сте, скъпа мис Перимен? Аз не отивам в Бристол — паметта ми е страшно лоша. Тъкмо си спомних, че Марк щеше да ми прати едно важно писмо днес.

Слаба усмивка се появи по устните й.

— Кога си спомнихте това? — попита тя. — Да не би случайно той... — тя се спря на време.

— Преди няколко минути — каза гласът. — Не е необходимо да съобщавате това, което ви казах на Марк. Ще пратя някой друг в Бристол.

Тя все още се смееше, когато окачи слушалката. Марк вероятно е телефонира в Дома да пита дали Тайзър е заминал и е узнал, че той е говорил с нея. Оттам и уплахата на Тайзър.

Тя не мислеше за опасността, на която сама се излагаше. Че такова едно писмо, намерено в убития или наранен Брайдлей, би било доказателство срещу нея, тя не мислеше. Виждаше само опасността, която висеше над Брайдлей и с безпокойство се свърза със Скотланд Ярд.

Брайдлей беше излязъл, тя говори с помощника.

— Когато се върне, кажете му да се обади! — каза тя и даде името си.

Стори й се, че гласът на помощника прозвуча учудено.

— Добре, мис, ще му съобщя — каза той.

Стана следобед, преди да съобрази, че не е хапнала нищо от сутринта и взе да си приготви закуска. Вече бе уволнила единствената си прислужница и сега сама вършеше къщната си работа. Последните дни бе посветила в търсене на квартира. Очевидно искаше да скъса веднага с Марк Мак Джил и бандата му.

Имаше малко пари. Марк ѝ плащаше добре, но тя не беше пестила. Можеше да се върне на учителското си място: първото нещо, което направи след нощта, когато се появи Ли Жозеф, беше да пише на училището в Отъой за място. Отговорът беше, че директорът е някъде в Южна Франция — трябваше да почака още известно време.

Стана четири часът, а Брадлей все още не беше телефонира. В шест тя звъня в Скотланд Ярд, но не можа да влезе във връзка с човека от тази сутрин. Брадлей вероятно беше ходил да прегледа писмата си. Тя попита къде е сега, но не ѝ отговориха. Човекът, който приказваше с нея, каза, че Брадлей стоял само няколко минути и вероятно не е получил нейното писмо.

С течение на часовете безпокойството ѝ растеше. В десет и половина тя се облече и излезе. На прага срещна Марк, който влизаше.

— Хелоу — каза той учудено. — Къде отиваш?

— На разходка — каза тя.

— Да дойда ли с теб? — предложи той.

Тя поклати глава.

— По-добре не, Марк.

Явната ѝ веселост го измами — че тя излизаше по това време, беше всъщност по-добре.

— Всичко хубаво — каза той.

Тя стигна Куинс Гейт в единадесет без четвърт и докато влизаше в парка, чу звънец от амбулаторна кола и сърцето ѝ спря да бие.

Тя видя фигурата на човек — беше един от градинарите, който се приближаваше.

— Да не би да се е случило нещастие? — попита тя тихо.

— Да, мис, блъснали са някакъв човек близо до Марбл Арч, мисля, че не е тежко ранен.

Тя кимна, твърде задъхана, за да говори, премина покрай него и извървя още известно разстояние.

Само един минувач се виждаше. Той премина, като я гледаше и беше вече готов да заговори, когато тя се обърна настрана. Той се спря,

поколеба се за момент и после продължи пътя си.

Откъде щеше да дойде Брадлей, а къде беше опасността? Че опасност имаше — тя беше сигурна.

Един полицай излезе от тъмнината. Тя беше толкова благодарна за появяването му, че дори конят му не я засегна.

— Млада леди, по това време не трябва да стоите в парка.

— Очаквам един приятел — каза тя шепнешком.

Тя чувствуваше как очите му я изучаваха и добре знаеше какво мисли той.

— Съветвам ви да си идете в къщи, мис.

Изведнъж ѝ дойде вдъхновение.

— Чакам инспектор Брадлей от Скотланд Ярд — каза тя задъхано и видя, че думите ѝ направиха впечатление.

— О, така ли, мис. Това е друга работа.

— Бихте ли стояли с мен, докато дойде — продължи тя. — Аз, аз искам да го предупредя за нещо. Страхувам се, че ще бъде нападнат тази нощ.

Човекът наведе малко главата си към нея.

— Аз съм ви виждал — не сте ли вие дамата, която съдиха преди няколко седмици? Тогава давах показания по друго дело в този съд. Мис Перимен, нали?

— Да — каза тя.

Той погледна нерешително към вратата на парка.

— Мистър Брадлей знае ли, че ще дойдете?

— Мисля, че знае — отговори тя.

В този момент тя видя как една фигура бързо влезе в парка и се отправи към тях. Тя го срещна на половината път.

— Искали сте да ме видите? — каза бързо Брадлей. — Какво се е случило? Получих писмото ви в десет и половина тази вечер, когато се върнах. Телефонирах ви, но бяхте излезли.

После той видя полицая.

— Какво иска? — попита той.

Тя обясни малко неразбрано защо беше дошла и след това:

— Помолих го да остане. Помислих, че може да се нуждаете от помощ.

— Не сте ми пратили вие писмото, нали?

Тя поклати глава.

— Марк Мак Джил ли го прати?

Въпросът я уплаши. Дотогава тя не знаеше, че може да причини на Марк непоправима вреда, а това беше последното нещо, което искаше да направи.

— Знам само това, че аз го писах. Но после ми дойде наум, че ще помислите, че аз съм ви писала...

— Кое то и направих — каза той с усмивка.

Той погледна нагоре и надолу по пустия път.

— Полицай, иди в тази посока. Бъди готов в нужда. Познаваш ли ме?

— Да, мистър Брайдлей.

— Добре — каза Брайдлей и се засмя. — Не знам каква помощ би могъл да ми окажеш... а, да, претърси градината зад мен и виж да не лежи някой в тревата.

Полицаят изчезна.

— Сега, Ан Перимен, какво да правя с вас?

— Мислите ли, че има опасност? — попита тя с уплашен шепот.

Той кимна.

— Да. Марк Мак Джил е знаел, разбира се, че ще позная почерка ви, а също така и нещо повече — за чувствата ми към вас, Ан.

Тя мълчеше.

— Да си отида ли? — попита тя. — Не мога ли да повикам още един полицай?

В този момент някакъв часовник удари единадесет.

— Страхувам се, че вече е късно — каза Брайдлей.

Той бръкна в задния си джоб и извади нещо, което блесна на светлината. Като погледна вляво, той видя светлините на един автомобил, който се движеше по средата на шосето и идваше към вратата. Инспекторът усети, че опасността е тук. Извика предупредително на полицая и като се обърна към момичето, хвана го за ръката и го накара да мине зад малката ограда, която отделяше парка от пътя.

— Легнете долу! — заповяда той.

— Но...

— Не говорете! Правете каквото ви казвам.

В следващия момент тя се намери на тревата, с лице измокрено от роса. От мястото, където лежеше, можеше да вижда колата. Сега тя

се движеше по-бързо. Изведнъж сви към мястото, където стоеше Брайдлей и после...

Тя не можеше да каже три или четири пъти стреляха. Чуваше свистенето на куршумите, които минаваха покрай нея и се забиваха в земята. После чу писък на полицейска свирка и колата изчезна от погледа ѝ.

Сега стреляше Брайдлей. Тя чуваше равномерното тракане на автоматичния му револвер и шум от тичащи стъпки.

— Стани и си иди в къщи! — прозвуча гласът на Брайдлей.

Когато тя се изправи, той беше вече изчезнал.

Отвсякъде се чуваха полицейски свирки. Като пресече пътя, тя налетя на градинаря, който накратко ѝ разправи какво бе станало.

— Автомобилът изскочи от парка като светкавица... едва не се блъсна в един омнибус... продължи по Ексибишън Роуд с бясна бързина. Чухте ли стрелбата?

Тя поклати глава.

— Къде е мистър Брайдлей? Той е човекът, който преследва, нали? Качи се на едно такси и замина след тях.

В това време се появи полицаят.

— Някой стреля по някого от колата. Там ли бяхте, мис?

Тя му каза, че е лежала в тревата.

На полицая му беше ясно само едно от задълженията му.

— Трябва да взема името и адреса ви — каза той и изглеждаше по-спокоен, когато ги записа в бележника си.

Той, изглежда, се чудеше дали трябва да я пусне, но тя успя да отстрани тази нова неприятност и се върна в апартамента си, като се страхуваше да не срещне Марк. Седна на един стол и повече от час се мъчеше да се справи с хаоса в главата си. Звукът на звънеца накара сърцето ѝ да спре да бие. Какво щеше да каже на Марк, ако...

Беше Брайдлей. Тя почти щеше да заплаче от облекчение, когато го видя.

— Това е стар трик — те са го опитвали и по-рано — каза той, когато влезе. — С изключение на това, че тази кола беше бронирана — ние я намерихме изоставена в Пимлико. Вътрешността беше облицована със стомана. Тези момчета не обичат да рискуват.

Той я погледна особено.

— Понеже не съм убит — и вие няма да бъдете арестувана — каза той.

Тя го погледна с отворена уста.

— Аз арестувана? Защо? — попита тя.

— Не ви ли е ясно, че ако бях убит или зле ранен и колегите ми трябваше да се занимаят с тази случка, те първо биха потърсили обяснение за присъствието ми по това време в парка и биха намерили вашето писмо. Нямахме да срещнат трудност да познаят почерка, защото аз съвсем глупаво написах думата Ан на мястото, където трябваше да стои подписът ви.

Той видя учудване и ужас в очите ѝ.

— Но това е невъзможно — каза тя. — Той не е искал това — искам да кажа да zlepостави мен.

Той не отговори веднага.

— Не мислите, че той би направил това нещо, нали? — попита тя.

— Ще разбере — каза той. — Виждам, че не искате да се бъркате в тази работа и затова ще се постарая да не замесвам името ви дотогава, докато мога.

Той позвъни на вратата на Марк и тя с туптящо сърце чу как слугата обясняваше, че господарят му е излязъл в десет часа. Той каза още нещо, после вратата се затвори и Бродлей почука на нейната врата. Тя му отвори.

— Марк Джил е бил в ресторант „Крейлей“. Той се върнал да каже на слугата си, че излиза и сигурно ви е проследил. Но, кълна се, че е бил в „Крейлей“ в часа на стрелбата. Той е майстор на алибито.

— Намерихте ли хората, които са били в колата?

Той поклати глава.

— Не. Миналата седмица колата е била открадната в Хайбъри. Облицовката от стоманени листове е могла да бъде купена отвсякъде. — И после, изведнъж: — Лека нощ, Ан.

Той хвана ръката ѝ и я задържа за момент.

— Какво ще правим с вас, Ан? — попита той.

Тя поклати глава.

— Не знам, ще се върна в Париж, ако мога. — След това ѝ дойде нова мисъл: — Виждали ли сте Ли Жозеф?

Той кимна.

— Да, утре той отива в „Леди Стерс“. Той ще ви окаже приятелска услуга, ако сте в нужда.

Тя го погледна с удивление.

— Ли Жозеф — добър приятел? Мислех, че е...

— Дванадесетте месеца измениха напълно злите му навици — каза той с усмивка. — Искан да ви кажа само, че можете да му се доверите. Страхувате ли се от него?

— Вие ме питахте това и по-рано — усмихна се тя.

И после, по един най-естествен начин той се наведе и тя почувствува устните му на бузите си.

— Лека нощ, Ан — каза той и я потупа нежно по рамото.

Тя стоеше там, като се опитваше да анализира чувствата си. В едно нещо беше сигурна: тя не се противопостави на тази целувка.

Брадлей позна. В ресторанта, където беше отишъл Марк, имаше достатъчно доказателства, че той е бил там в момента на престъплението. Беше напуснал ресторанта едва петнадесет минути, преди да дойде Брадлей. В единадесет часа той бе обърнал вниманието на съдържателя, че часовникът му закъснява пет минути и беше излязъл едва един час по-късно. Брадлей очакваше всичко това. Той би могъл да се върне в апартамента на Марк Мак Джил и му зададе няколко въпроса, но знаеше, че това няма да доведе до нищо.

Тайзър беше заминал за Бристол с влака в дванадесет часа по обяд. Той беше следен и пристигането му в Бристол докладвано.

Брадлей пристигна в Скотланд Ярд в два и половина мъртво уморен и почна да пише рапорта си.

Членовете на Бригадата бяха много заети тази нощ. Новини за тях идваха през различни интервали и от различни места. Къщата на почтения мистър Леринг беше обискирана. В една пристройка на къщата му беше намерена достатъчно стока, за да бъде той арестуван и сега този обичащ комфорта човек, се опитваше да заспи на твърдата скамейка в участъка.

Тази нощ Брадлей спа на едно канапе в кабинета си: твърде неприятно решение за двамата мъже, които бяха влезли в квартирата му и очакваха неговото връщане. Марк Мак Джил имаше две стрели на лъка си и втората беше двойно по-смъртоносна.

XIX

На сутринта:

— Ела при мен — каза гласът на Марк по телефона.

Ан окачи слушалката и свърши спокойно тоалета си. Сутрешната поща ѝ беше донесла писмо от Париж, с което я канеха да заеме мястото в училището, но облекчението ѝ беше по някаква друга причина, примесено с невеселост. Това, значи, беше краят на работата ѝ за Рони! Тя се връщаше при скучната работа в училището, като носеше със себе си сърдечна мъка, съвършено различна от тази, която смъртта на Рони ѝ беше донесла.

Съвсем ѝ беше безразлично дали Марк ще хареса или не това нейно решение. Той никога не беше я виждал толкова господарка на себе си, колкото когато влезе в столовата му.

— Доста закъсня, мила — каза той не без острота. И после, без да чака отговор: — Брадлей, изглежда, е бил на война тази нощ, според сутрешните вестници. Някой стрелял по него в Хайд парк. Това, изглежда, не те учудва — додаде той сухо.

Ан Перимен се усмихна.

— Аз също четох вестниците, Марк — каза тя.

Марк поглади небръснатата си брада.

— Естествено, Брадлей мисли, че аз съм на дъното на всичко. Този човек винаги с мен се занимава.

— Хванаха ли хората, които са стреляли? — попита тя невинно.

Усмивката на Марк беше отговорът му.

— Лично аз не вярвам всичко това да се е случило — каза той. — Брадлей обича да чете името си във вестниците. Това е една от слабостите му. Ти си другата.

Тя не трепна от погледа му.

— Виждала ли си го скоро?

Тя кимна.

— Да, късно миналата нощ.

Тя знаеше, че са му съобщили за това. Вероятно портиерът, който страдаше от безсъние, му беше казал.

— Какво искаше? — попита той. — Сигурно не е обвинявал теб, че си искала да го премахнеш?

— Защо мен?

Марк сви рамене.

— Ти не ми каза доброволно, че си го виждала тази нощ — каза той. — Каза, че си го чела във вестниците. Ан, няма да обърнеш гръб на старите си приятели, нали?

Тя поклати глава.

— Ако искаш да кажеш да ви предам — не. Бих ли могла да кажа нещо повече от това, което казах в съда? Той знае, че съм контрабандистка на... захарин.

Той я погледна остро.

— Защо се спря? — попита той. — Ти не вярваш на тази лъжа за кокаина, нали?

Тя не отговори.

— Да предположим, че е кокаин — продължи той. — В края на краищата хората трябва да получават това, което искат. Би ли ни предала в такъв случай?

— Бих ли отишла в полицията да им кажа? — попита тя. — Не, не вярвам да го направя.

Марк се засмя и я потупа приятелски по рамото.

— Каква скептичка ставаш, Ан! Мислиш ли, че съжалявам за приятелството ти с Брадлей?

— Едва ли може да се нарече приятелство, нали?

— Каквото и да е — сви рамене той. — Ако би могла да го убедиш, че напускам работата — захарин или друго — и че не съм такъв майстор-престъпник, за какъвто ме смятат разни ловци на сензации, би било отлично, Ан. Уморих се от тази работа; спечелих достатъчно пари и сега се оттеглям. На теб принадлежи една голяма част, моя мила.

— Не искам никаква част, голяма или малка — отговори тя спокойно. — Връщам се в Париж.

— В училището? — Той беше явно учуден.

Тя кимна. И после го чу как въздъхна с облекчение.

— Добре, значи това е то. Постъпваш умно. За парите ще говорим по-късно.

— Мистър Тайзър получи ли писмото си?

Неочакваността на въпроса спря дъха му.

— Защо?

Той се опита да срещне острия ѝ поглед, но не можа.

— Защото аз му телефонирах тази сутрин. Един човек ми каза, че е заминал вчера сутринта за Бристол. Сигурно си чакал дълго.

Тя видя как той сви вежди.

— Не те разбирам...

— В парка, срещу Куинс Гейт, в единадесет часа миналата нощ — подчерта тя. — Това беше мястото, където Тайзър щеше да те чака, нали?

Той мълчеше.

— А това беше точно мястото и времето, по което стреляха по Брайдлей — продължи тя. — Някой дори би помислил, че вследствие на някаква грешка той е получил писмото, което аз писах и е отишъл там да се срещне с мен.

Той се помъчи да се усмихне.

— Но той е бил разочарован, нали?

Тя бавно поклати глава и видя как устата му се отварят от удивление.

— Беше ли там? — със съмнение попита Марк.

— Бях там — каза тя. — Какво би се случило, ако... ако го бяха убили и намерили писмото ми в неговия джоб?

Той избухна в смях, но това беше изкуствен смях. Марк умееше да се смее така, когато искаше да спечели време и размисли.

— Каква глупава идея ти е дошла в главата сега? — каза той. — Тайзър получи писмото ти. Той ме повика миналата нощ и ми каза, че не ще може да дойде.

— От Бристол ли? — попита тя спокойно.

— Разбира се, не! Не си въобразявай, че Тайзър казва винаги истината на тези момчета от Дома, нали? Миналата нощ той беше в Лондон; всъщност видях го в ресторанта, където вечерях, само за няколко минути.

Той я наблюдаваше замислено. Студените му очи приличаха твърде много на змийски.

— И така, ти отиде да се срещнеш с Брадлей и го предупреди, нали? Това е страшно близо до предателство, моя мила. Много ли си влюбена в него?

Тонът му беше до известна степен саркастичен и весел — помисли тя. Марк имаше някаква странна способност да се абстрахира и би могъл спокойно да наблюдава отстрани не само останалия свят, но и самия себе си.

— Няма ли да отговориш? Не прави грешка, Ан. Този човек си играе с теб така, както би си играл с някоя прислужница, ако иска да хване любовника ѝ. Не му се доверявай! Спомняш ли си какво му каза в съда? Той живее върху разбити сърца. Не искам да те видя като негова плячка. Това би било твърде лошо.

И после изведнъж той промени темата на разговора.

— Предполагам, че не си виждала или чувала нещо за Ли Жозеф през време на странстванията си? Той не беше вчера в Хайд парк, нали?

Тя поклати глава.

— Не съм го виждала, откакто беше тук.

— И никой друг не го е виждал. Старият дявол се крие. Цигулката му също така не се чува.

Тя се готвеше да излиза, когато той я повика обратно.

— Няма да забравиш Рони, нали, Ан? Не е от значение какъв съм аз или какво съм направил, дали търгувам с кокаин или със сладка стока, това не променя факта, че Брадлей уби брат ти.

— С какво търгувахте? — попита тя и една загадъчна усмивка беше отговорът му.

— Със захарин — каза той спокойно. — Но има ли това някакво отношение към смъртта на Рони.

— Не знам. — Тя говореше с мъка, като че уплашена от твърдението, което изказваше. — Ако бях полицаи и познавах хората, които разпространяват тази адска стока, не бих се поколебала да убия човека, който я носи. Страшно е да казвам това, Марк, но така го чувствавам. Като си представиш какво прави тя на хората, които я взимат, как разрушава всичко порядъчно в тях, всяка надежда — почти всичко човешко, смъртта изглежда твърде малко наказание.

Той отвори широко очи от удивление.

— Би ли казала това и за Рони?

— За всеки — каза тя спокойно.

Той пак се засмя.

— Трябва да помолиш Тайзър да ти разреши да говориш на едно от неговите събрания — каза той. — За бога! Ан, ти си чудесна! Никога не мислех, че си такава моралистка! Да?

Беше прислужникът с телеграма. Той я взе и я отвори, докато говореше безгрижно.

— Би ли се учудила, ако знаеш, че Рони имаше същите теории. Но те не продължиха дълго: Рони твърде много обичаше парите. Той ми дължеше повече от петстотин лири, когато умря; никога не съм ти казал това, пък и то не е важно. Той охотно взимаше пари в заем.

Той хвърли поглед на телеграмата и се намръщи.

— Странно — каза той.

Тя забеляза неприязънта в гласа му, когато говореше за брат й. Безполезно беше да се кара с Марк. Той почука с показалеца си по телеграмата.

— Преди един месец тези новини биха били добри. Но сега, когато моята мила пратеница е изпълнена със съмнения и приятелски настроена към „Летящата бригада“, е твърде опасно.

Тонът му беше весел, но тя видя, че той е загрижен.

— Да не е пристигнал захарин? — попита тя със слаба усмивка.

Той кимна и й подаде телеграмата. Беше подадена в Бирмингам и гласеше: „Л. 75 К. К. Очевидно забелязан. Както винаги“. Подпис нямаше. Тя знаеше само, че последното изречение значи, че стоката е дошла с аероплан.

Лицето на Марк беше мрачно.

— Казах на тези глупаци да не пращат вече. Това е сигурно пакетът на Лютер.

Той погледна момичето и се усмихна мрачно.

— Предполагам, че ако ти предложи да събереш тази стока, ти ще позвъниш на Брайлей, за да ме пипнат.

— Захарин ли е? — попита тя.

— Кълна се, да.

Той беше така искрен, че тя се подлъга. За момент се поколеба.

— Не бих могла да я събера, колкото и да искам — каза тя и той бързаше да използва случая.

— Ако под „събера“ разбираш да я донесеш тук, това е последното нещо в света, което бих искал. Но необходимо е някой да намери пакета и да го потопи в най-близкото езеро. Ако са видели аероплана, те ще претърсят навсякъде.

— Къде е това? — попита Ан любопитно.

— „Л“ е гората Ашдаун, мисля.

Той отиде при писалището си и извади един плосък пакет, който имаше вид на папка за попивателна. Под нея той измъкна около дюза прозрачни листове хартия. Те бяха разделени на малки квадрати, а на страните на листовите имаше показателен номер или буква. От една полица извади една голяма плоска книга, всяка страница, от която беше почти колкото писалището, на което беше поставена. Той обърна няколко страници, докато намери търсената.

— Да, гората Ашдаун — каза той.

Той постави внимателно два листа прозрачна хартия върху картата.

— Ето мястото, където е бил пуснат пакетът. — Той посочи към квадрата. — Разбира се, той може да ни даде само едно малко указание, освен ако е летял много ниско. Трябва да го търсим в радиус от 50 ярда. Не е далеко от шосето и лесно ще се намери — на южната страна на едно езеро. Тези пилоти винаги взимат водата за ориентир.

Той отбеляза един кръг по картата.

— Езерото ще е под ръка за потопяването на стоката. Какво ще кажеш, Ан?

Тя не отговори веднага. Такова едно пътешествие не беше за нея ново. Понякога не беше лесно да се намери пакетът.

Марк Мак Джил не можеше да познае какво ставаше в главата ѝ. Впечатлението му беше, че тя се страхува — той не можеше да си представи тя да замисля предателство. Познаваше я добре.

Но Ан мислеше съвсем друго. Сега имаше случай да успокои веднъж завинаги съмненията си. Откак беше изгубила вяра в Марк, не бе имала благоприятен случай да провери истината в твърденията му.

— Как ще ида? Ще ме забележат, че карам колата и вероятно ще бъда арестувана — каза тя.

Той не беше подготвен за този отговор и за момент не можа да измисли нищо.

— Това може да се нареди — каза той най-после. — Ще телефонирам на някое бюро за такси да те вземе отнякъде. Може да се наричаш мис Смит, Джонс или Робинзон. Кажи на шофьора да те заведе до гората Ащдаун, слез за една малка разходка, или още по-добре кажи му да дойде да те вземе след един час. Няма да донасяш стоката тук, така че няма никаква опасност.

Тя кимна бавно.

— Ще го направиш ли? Ти си цяло съкровище!

Той взе в двете си ръце ръката на Ан и изглеждаше така радостен, че за секунда тя се почувствува засрамена от себе си.

За четвърт час Марк Мак Джил успя да начертае план на местността.

— Мини през Ист Гринстид и после по това шосе...

Тя отиде в стаята си да се приготви за пътуване. Когато се върна, Марк ѝ каза, че вече е поръчал колата; тя трябваше да я вземе след половин час при Ледброк Гроув.

— Вземи таксито там, моя мила. — Той я погледна замислено. — Няма да те моля да запазиш в тайна това малко приключение, защото ти вярвам, Ан, знам, че колкото и да обичаш Брадлей, няма да ми причиниш беда.

— Захарин ли е?

— Кълна се — имаш честната ми дума! Не знам кое е по-ценно.

Тя предполагаше, че Брадлей или хората му наблюдават къщата, но не забеляза никакъв детектив да я следи, докато отиваше към Бонд Стрийт.

Тук взе такси и десет минути по-късно го освободи на мястото на срещата. Колата пристигна след пет минути, голяма, красива лимузина и след като плати на шофьора и му даде инструкции, тя се настани удобно във вътрешността.

Като способен шофьор, тя мразеше много бързото каране и сега беше доволна от равномерния ход. След като минаха Гринстид, тя изучи плана. Той можеше да бъде разбран и от дете.

Тя насочваше шофьора където искаше, докато стигнат мястото, откъдето бе решила да започне търсенето си.

Небето бе покрито с облаци. Сега се радваше на това, защото валеше ситен дъжд. Това беше обстоятелство, което правеше обяснението ѝ на шофьора да звучи неправдоподобно.

— Елате след половин час да ме вземете — каза тя. — Един мой приятел е бил скоро тук и е изгубил нещо. Отивам да го търся.

— Не мога ли да ви помогна, мис? — каза шофьорът, като ставаше.

— Не, не — каза Ан бързо, — по-добре сама да го потърся.

Той не искаше да я остави сама в това пусто място, но тя го накара да отиде стотина ярда нагоре по неравния път и там да я чака.

Първият обект беше езерото. То бе твърде голямо и доста дълбоко, защото имаше табелка, която забраняваше къпането. Малка гора от храсти го обграждаше, а високата трева правеше мястото идеално за скривалище.

Тя претърси систематически околността, като разбутваше всеки храст с бастуна, който беше донесла. Половинчасовото търсене не даде никакъв резултат. Тя се страхуваше да не би шофьорът, воден от желание да помогне, реши да се върне. Може би полицията е вече огледала местността и е открила пакета. Възможността, че сега я наблюдават и могат да свържат присъствието ѝ тук с пакета, я изпълни за момент с панически страх.

Вече щеше да се откаже от търсенето, когато видя един счупен клон на едно малко дръвче. Клонът беше откъснат и лежеше в краката ѝ. Мястото беше още прясно и тя започна внимателно да търси наоколо. И после изведнъж намери пакета. Кафявата хартия, която го обвиваше, беше просмукана с вода и една от вървите скъсана. Той имаше форма на топка и тя знаеше, че съдържанието е обвито с много пластове хартии. Извади от джоба си ножа, който бе взела със себе си, отрязва връвта и отстрани опаковката. В средата имаше квадратна кутия от алуминий, капакът, на която беше запечатан с восък. Тя счупи печатите, отвори капака и изтърси около дузина добре познати пакетчета. Отвори една от тях. То съдържаше бял, кристален прах и тя бързо прехвърли около една лъжица в кутията, която беше донесла специално за целта. След като направи това, събра всичко и заедно с кутията го хвърли в езерото, колкото може повече към центъра. Кутията все още плуваше над водата, когато чу гласа на шофьора. За щастие той не можеше да я види и тя изтича към шосето.

— Безпокоях се за вас, мис. Тъкмо видях някакъв скитник да ви наблюдава.

— Къде е той? — попита тя бързо.

Тя се огледа, не се виждаше никой. Сърцето ѝ биеше лудо, когато се върна към колата, като стискаше здраво кутията със „захарина“ в ръката си.

— Намерихте ли това, което търсехте?

— Да — каза тя задъхано.

Преди да седне в колата, тя чу възклицанието на шофьора и се обърна. Някакъв скитник или работник отиваше в обратна посока — дори от толкова далеко тя видя грубите му дрехи.

— Аз не видях колата, а вие, мис?

— Колата? — попита тя.

— Да, чух мотора ѝ, но не я видях.

Тя бързо огледа местността: не се виждаше автомобил. Скитникът, или който и да беше, също беше изчезнал.

— Да тръгваме — каза тя. — Заведете ме до Кавендиш Скуеър.

Няколко пъти по обратния път тя погледна назад, като очакваше да види мистериозната кола да я преследва, но когато влязоха в предградията на Лондон, колите бяха нарядко и те ги задминаваха.

Когато се качи в апартамента си, първото нещо беше да скрие малката кутия. След като направи това, тя отиде при Марк и го намери излегнат на канапето да чете. Той веднага стана.

— Намери ли го?

Тя кимна.

— И го потопи? Чудесно!

Тя забеляза, че той беше облечен в стар костюм от груб плат, което беше странно.

— Ти се върна по най-дългия път — каза той хладно, като зае отново мястото си на канапето. — И страшно дълго време търси стоката. Мислех, че никога няма да я намериш.

— Откъде знаеш? — попита тя удивено.

— Защото те наблюдавах — каза той. — Не, не видях точно къде го намери, но знаех, че си го намерила.

— Следи ли ме? — попита тя полуобидено-полувесело.

— Естествено — беше спокойният отговор. — Не мога да поемам рискове.

— Защо не се погрижи сам за него? — попита тя.

— Повтарям, не мога да поемам рискове — каза той, — твърде голям риск би бил този, да ме намерят със стоката в ръка, макар и за

няколко минути.

— Предпочете аз да поема всички рискове!

— За теб няма риск, моя мила — каза той весело. — Ти имаш ангел пазител в Скотланд Ярд, а аз — преследващ ме дявол.

Тя извърна глава и го погледна. Усмивката все още стоеше на лицето му.

— Благодаря ти, Ан. Човекът на Брайдлей за голямо учудване те изгуби между Бонд Стрийт и Бейсуотър. Видях го да седи в двуместника си твърде печален. На връщане той те видя и сега сигурно е в такси-бюрото да събира сведения.

Тя беше уплашена.

— Видя ли го?

Той кимна.

— Знам всички тези хора как изглеждат. Не са красиви за гледане, но полезно е да ги познаваш. Брайдлей скоро ще те повика по телефона да те пита къде си била. Той ще го направи твърде галантно, защото те харесва.

Десет минути по-късно, когато беше вече в апартамента си, телефонът иззвъня и се чу гласът на Брайдлей.

— Излизали ли сте днес следобед.

— Да — отговори тя злобно. — Страхувам се, че вашият детектив ме изгуби.

Настъпи кратка пауза.

— Видяхте ли го?

— Да — излъга тя. — Искате да ви кажа къде съм била? В гората Ашдаун.

Отново мълчание.

— Ще ви задам само един въпрос, Ан: донесохте ли нещо от гората Ашдаун?

— Нищо за Марк — отговори тя.

Този път той мълча толкова дълго, че тя помисли, че са ги прекъснали и го извика по име.

— Да, тук съм. Намерихте го, нали? Ние го търсихме цяла сутрин. Надявам се, че сте го хвърлили? — И после, преди Ан да може да отговори: — Мога ли да ви видя тази вечер?

Това беше неочаквана молба.

— Къде? — попита тя.

— Във вашия апартамент. Ще бъдете ли в девет часа в къщи? Не се безпокоите какво ще помисли Мак Джил, нали? Можете да му кажете, ако искате.

— Ще ви чакам в девет — каза тя бързо и затвори.

Ан имаше твърде полезна колекция от книги, включително и „Британска енциклопедия“ и вече бе изучила особеностите на веществото, което мислеше, че съдържа пакетчето. Имаше дълъг и уморителен пасаж по въпроса, как да се открива това вещество. Тя препрочете този пасаж, като си взимаше кратки бележки и малко преди да затворят магазините, отиде и купи епруветки и всички химикали за опитите си. Тя нямаше необходимите фини инструменти и можеше да направи само груби изследвания. Химическите имена на продуктите я ужасиха. Захаринът беше извънредно сладко вещество. Тя опита кристалното съдържание на кутията, като близна леко, но то не беше сладко. Освен това езикът ѝ на мястото, където беше докоснат, стана безчувствен.

Нямаше нужда от епруветките и опитите ѝ. Това беше кокаин — тя го знаеше, беше убедена още когато БRADLEY ѝ каза.

Тъй като нямаше никакви познания по химия, по-нататъшните ѝ опити я забъркаха, отколкото да ѝ помогнат. Накрая тя изми епруветките и хвърли кутията и съдържанието ѝ в огъня. Имаше всички доказателства, които ѝ трябваха.

Докато чакаше идването на БRADLEY, тя написа едно дълго писмо до Париж и реши да помоли БRADLEY да ѝ помогне да замине със сутрешния влак.

XX

Това, което Брадлей иронично наричаше „Дом за изгубени души“, беше спряло да функционира. Когато Тайзър се върна от Бристол, той завари портиера да си грее ръцете пред малък огън.

— Те си отидоха, мистър Тайзър — каза той, като говореше през рамо.

— Отидоха? Кой си отиде?

Портиерът посочи с палец към общата стая и Тайзър най-последно схвана, че официалното му занимание беше пропаднало.

— Всички ли? — попита той със съмнение. — Трима щяха да дойдат днес. Не дойдоха ли?

Портиерът поклати глава.

— Не. Няколко момчета ги видяха на излизане и ги взеха със себе си. Само старият Седемен е тук.

Тайзър направи кисело лице.

— Къде е той?

— Храни се — каза портиерът отчаяно. — Поисках да заплати храната, но той ме заплаши, че ще ме удари. Помислих, вие не обичате скандалите, и го оставих да прави каквото иска.

Преди една седмица такава новина би обезпокоила много Тайзър, но той не очакваше все пак подобна развръзка. Професионалните престъпници не обичат да бъдат наблюдавани и постоянните обиски, които бяха правени в Дома, почти всекидневното появяване на детективи за справки бяха направили това убежище опасно.

И Домът беше опразнен. Той струваше на Марк много пари и сега, тъй като беше вече безполезен, той го обяви за продан.

Тайзър не съжаляваше, че напуска едно място, където всякога можеха да го намерят инквизиторите му.

Той отиде в общата стая и намери Седемен да дреме пред останките от обедата си. Седемен го погледна с пламтящ поглед.

— Нямам стая за теб, Седемен — каза Тайзър и гласът му беше съвсем не приятелски.

Старецът се обърна.

— Да не си въобразяваш, че ще спя в този дом на престъпността, добри човече? — каза той злобно. — Признавам, че след напущането му от порядъчните ти приятели, той е по-сносен. Но и така да е, човек с моите социални връзки не трябва да бъде намерен в подобна къща, дори и ако е в напреднал период на лудост, което аз — слава богу — съм избегнал.

Той беше всеки случай близо до този период и Тайзър, който го познаваше, сметна за нужно да се държи по-приятелски.

— Ние винаги се радваме да те виждаме, скъпи приятелю — каза той. — Виждал ли си Марк?

— Не съм виждал Марк — каза Седемен високо. — Аз съм се поправил.

Той кимна на портиера, който стоеше на прага.

— Дай нещо за пиене, Артур! — каза той и Тайзър кимна в знак на съгласие.

По-късно, когато му докладваха, че Седемен си е отишъл, той даде нареждания за изхвърлянето му.

— Кажу ми, че Домът е затворен — каза той.

Тайзър седна с голяма чаша уиски пред себе си да работи. Разходката му до Бристол беше доходна. За щастие, синдикатът (той винаги наричаше Марк и себе си с това име) бе успял да скрие голямо количество стока още преди да почнат мъчнотиите и сега, с известна трудност, бе успял да го продаде. Той беше много зает с доклада си, когато прозвуча външният звънец и след няколко секунди Марк влезе в стаята, като затвори и двете врати след себе си.

— Има ли някой в къщата?

— Седемен беше, но си отиде — каза Тайзър.

Марк прехапа долната си устна.

— Този старик работи за Бродлей, не го пускай тук — каза той. Събеседникът му поднесе доклада си, но Марк само хвърли бегъл поглед върху него.

— Може да се случи нещо лошо до утре — каза той. — Бях пратил Ан да събере малко стока от гората Ашдаун.

— Не за да я донесе при теб, нали? — ужаси се Тайзър.

— Не ме прекъсвай! — озъби се другият. — Не, тя имаше нареждания да я унищожи, което и направи, освен една или две унции.

— Всичко, освен една или две унции — повтори Тайзър. — Какво искаш да кажеш, Марк?

— Тя донесе малко в една кутийка. Това ме озадачава. Наблюдавах я през цялото време — не се доверявам на Ан; тя е приятелка на БRADLEY. Но не вярвам да ни е предала. Взех кола и я следих, докато намери пакета. Както казах, тя потопи повечето от него, но донесе назад достатъчно, за да ни безпокои. И още нещо: направих едно малко откритие. Имала е среща с БRADLEY; той е трябвало да дойде в апартамента ѝ.

— Откъде знаеш? — попита Тайзър.

Марк понякога беше странен. Не обичаше да отговаря на въпроси от страна на подчинените си. Но сега извади едно писмо от джоба си и го хвърли на масата.

— Бележка от БRADLEY — обясни той. — Срещнах момчето, което я носеше и я взех от него.

Бележката беше къса и формална:

„Скъпа Ан, страхувам се, че няма да мога да дойда тази вечер; трябва да направя една важна визита. Мога ли да те видя утре?“.

Тайзър се облегна на стола си, блед и треперещ.

— Какво значи това? — изписка той.

Марк Мак Джил се усмихна доволно.

— Ще припаднеш ли, ако ти кажа? Или е донесла кокаина за БRADLEY, или пък, за да се увери, че е пренасяла кокаин. Както и да е, тя е опасна. Някой трябва да отиде утре в Париж и да изпрати оттам телеграма до БRADLEY, с която тя му пожелава всичко хубаво.

Тайзър бавно вдигна очи.

— Какво ще стане с Ан? — попита той с глас, който издаваше безпокойството му.

— Домът е празен, казваш — така ще е по-лесно...

Телефонът иззвъня и Тайзър подскочи от страх.

— Виж кой е! — изкомандува Марк.

Треперещият му събеседник вдигна слушалката.

— Кой е — почна той и после чу гласа.

— Добрият Тайзър ли е там? Марк при теб ли е? На Марк искам да говоря.

Тайзър покри наустника с ръка.

— Ли! — прошепна задавено той. — Иска да говори с теб, Марк...

Марк грабна апарата от него.

— Е добре, Ли, какво искаш? — попита той остро. — Откъде говориш?

Той чу слабо кискане.

— Не от „Леди Стерс“. Телефон аз нямам — той е лукс за „Леди Стерс“. Скоро ще те видя, Марк.

— Къде си? — попита пак Марк.

— Ела в „Леди Стерс“, Марк, не утре, вдругиден и доведи и младата леди — сестра на Рони. Бедното момче...

Марк го чу да говори някакви несвързаности на невидимите си деца и се засмя.

— „Леди Стерс“? Добре, ще дойда.

— А добрият Тайзър ще доведеш ли? Доведи го, а и ти ще дойдеш, нали, Марк? Моята памет отново е в ред.

В последното изречение личеше явна заплаха и Марк трябваше да преглътне, преди да отговори.

— Петък, по кое време?

Старецът не отговори, чу се само как остави слушалката.

— Какво искаше той, Марк? Дали не крои нещо против нас?

Марк хвърли поглед към потното лице на подлия си събеседник и помисли, че немалко удоволствие би му доставило да го удари.

— Паметта му се връща, това е всичко. Кой ще повярва на този луд, стар дявол?

Той посегна към телефона, Тайзър чу познат номер и после:

— Ти ли си, Ан? Тук Марк. Аз съм в Дома, Брайдлей е тук: той иска да говори с теб за стоката, която донесе от Ащдаун.

Ан отвори уста.

— Стока...?

— Ти знаеш, Ан. Той казва, че си донесла една кутийка, пълна с кокаин... да, кокаин; не бъди глупава, знаеш какво е кокаин.

Тонът му беше нарочно нетърпелив. Бързината му я убеди, че той говореше истината, че Брайдлей беше там и че беше почнато

разследване.

— Веднага идвам.

— Вземи такси — каза той и затвори слушалката.

Тайзър се вглеждаше в него.

— Защо я викаш тук? — попита той треперещ, но Марк Мак Джил не обърна внимание на въпроса.

Той запали цигара и духна дима нагоре.

— Помниш ли хората, които преди 4–5 години ни създаваха безпокойства, като буйствуваха среднощ? — попита той.

Тайзър бавно кимна.

— Какво правихме с тях? — попита Марк.

Другият въздъхна тежко.

— Скъпи Марк, ти знаеш какво правехме. Твое предложение беше, ако не се лъжа. Слагахме ги в №6. Не сме го употребявали от години.

Марк кимна.

— Слагахме ги в №6 и те можеха да реват и викат с дни и никой не би ги чул — една чудесна моя идея, а? Празна ли е стаята сега?

— Да, Марк... но недей... това е първото място, което ще прегледат.

— Защо? — попита другият. — Ако Бродлией получи утре телеграма, че Ан си е заминала, той няма да се безпокои. Ще наредя да скрият куфарите й.

Тайзър мърдаше на стола си ту вляво, ту вдясно, като парализиран, като стискаше ръцете си една о друга.

— Не прави това, приятелю, не прави това! Тази бедна, млада леди...

— Изглежда, че не мислиш за собствената си кожа, а? — попита Марк хладно. — Мислил ли си някога как се чувства човек в килията на осъдените на смърт през последните 24 часа — как спиш, кога се събуждаш и за какво мислиш, когато отвориш очи? Ако приемат доказателствата на стария Ли — ние сме изгубени, ти и аз, Тайзър. Те ще ни обесят само веднъж, колкото мъже, жени и деца сме убили.

— Ти няма да я убиеш, нали? — Тайзър почти изрева думите. — Марк, няма да го понеса...

Голямата ръка на Марк затвори устата на Тайзър и го хвърли върху стола.

— Стой мирно или ще спестя на мистър Стин малко работа! — изсъска той. — От какво се страхуваш ти?

Дълго време мина, преди Тайзър да се съвземе. На външната врата се почука; Марк отвори. Беше Ан.

— Кой те пусна да влезеш? — попита той бързо.

— Вратата беше отворена.

Марк изскочи навън. Портиерът беше изчезнал. Той беше предвидил уволнението си и се беше оттеглил с куп доста ценни предмети. Марк затвори вратата и се върна в стаята при момичето.

— Къде е мистър Бродлей? — попита тя.

— Излезе, но ще се върне след няколко минути. Той е оставил вратата отворена — каза той. — Седни, Ан. Каква е тази история, че си донесла кокаин в Лондон?

Известно време тя стоя с очи в пода, после изведнъж го погледна.

— Да, донесох малко кокаин в Лондон. Искан да бъда сигурна. Марк, през цялото време ти си ме лъгал — аз съм пренасяла тази ужасна стока. Бродлей е бил прав.

— Бродлей е бил прав, нали? — подразни я той. — Не е ли винаги прав? Герой между полицаи! Ти си ме вмъкнала в опасна история, Ан, и ти ще ме измъкнеш. Бродлей е намерил доста стока тук и иска ти да потвърдиш, че тези са пакетите, които си пренасяла.

Тя се втренчи в него.

— Как мога да направя това? Рядко съм ги виждала — каза тя.

Тя не обърна внимание на Тайзър, който седеше свит на стола си, с пепеливо лице. Дългите му кокалести пръсти не бяха спокойни.

— Ако искаш да потвърдиш, свободна си — каза Марк. — Те са около петдесет.

Той отвори вратата, кимна ѝ да го последва и тя не се поколеба да върви след него. Горе, в началото на стълбата, имаше една тежка врата и той я отвори. Вътре беше съвсем тъмно, но той натисна един ключ на стената и стаята се освети. Тя беше просто мебелирана, с нечисто легло, един стол и счупена кана за вода.

— Ето ги. — Той посочи зад вратата и тя влезе в стаята. Кракът му бутна вратата и тя се затвори. За момент тя го гледаше като втрещена, после се спусна към вратата, но той я хвана в ръцете си и я задържа.

— Тук ще хабиш само дробовете си, ако викаш — каза той. — Трябва да те предупредя, че в тази стая сме имали няколко случая на делириум тременс.

Тя сега видя, че стените бяха покрити със сатен, ситно набран; прозорец нямаше — само един малък вентилатор близо до тавана и когато съзна опасността, в която се намираше, лицето ѝ стана бяло.

— Твоята „Летяща бригада“ трябва действително да лети, за да хване този гълъб — каза той весело. — Ан, ти беше лошо момиче.

— Пусни ме да изляза.

— Тук ще стоиш един или два дни, докато напусна страната. Ако ми създаваш безпокойства, ще напуснеш страната, а също и света, дълго преди да стигна Саутхямтън.

Той каза това с приятен глас, но тя схвана, че говореше истината.

Ан Перимен не се плашеше лесно, но този път беше уплашена. Тя знаеше, че БRADLEY не е в къщата и никога не е бил и че историята за откритието му е измислица.

— Марк, ставаш глупав — каза тя, като се мъчеше да говори с твърд глас. — Ти знаеш защо донесох кокаин в Лондон. Искан да бъда абсолютно сигурна, че не пренасям захарин и това беше единственият начин да проверя.

— Не си го пратила за анализ по някаква случайност, нали? — попита той саркастично.

— Не беше необходимо. Достатъчно беше да го допра до езика си, за да позная, че не е захарин, а наркотик. Ако се опитах да те предам на полицията, какво ми пречеше да донеса цялото количество в Лондон? Защо щях да премахвам доказателството, като го хвърля във водата?

Марк помисли за момент. Имаше логика.

— Това е солиден аргумент, моя мила, но ще те държа тук един или два дни, в случай, че се случи нещо. Ще се погрижа да ти се доставя най-добрата храна.

— Защо не ме остави да замина за Париж? — Въпреки самообладанието ѝ, гласът ѝ малко трепереше. — Тогава няма да стоя на пътя ти, Марк. Няма да се страхуваш, че ще се срещна с БRADLEY...

— Можеш да заминеш за Париж след няколко дни — каза Марк, — а в това време ще останеш тук и благодари се на това, че като си лягаш да спиш, си сигурна, че ще се събудиш жива на другата сутрин.

Той отвори вратата и за момент гърбът му беше към нея. Преди да схване какво става, тя го хвана за рамото и го обърна. За момент той изгуби равновесие и преди да се съвземе, тя избяга навън. Преди обаче да достигне началото на стълбите, една ръка се обви около нея, а друга запуши устата ѝ.

— Какво става тук?

Марк се обърна и видя странна гледка. Пред него, осветен от една лампа в тавана, стоеше Седемен. Той беше облечен само с панталони и изцапана риза. Бялата му брада се вееше от течението и придаваше странен вид на лицето му. Голата му глава светеше като маслена топка, а в ръката си стискаше странния бастун, без който никога не ходеше.

— Какво става тук, Марк?

Марк хвърли страшен поглед към него и дръпна момичето поблизо до вратата на стаята, но с пъргавост, странна за годините му. Седемен скочи напред и прегради пътя.

— Пусни момичето или ще ти счупя главата!

Марк бе изпитал вече огромната сила на стареца и поотпусна момичето. Тя стоеше, подпряна на стената, неподвижна, полуприпаднала.

— И махни ръката от джоба си! — изрева Седемен, но Марк беше насочил револвера към него.

— Махни се от пътя! — изръмжа той.

Широка усмивка се появи по лицето на стареца.

— Държиш се като герой от филм — каза той. — Аз няма да се магна от пътя и ти няма да стреляш! А защо? Защото всеки полицай наоколо ще чуе изстрела! Долу револвера!

Той говореше меко, но ръката му се протегна изведнъж напред. Марк почувствува като че ли му е счупена китката, револверът с шум падна надолу по стълбата.

— А сега, млада леди, отивате ли си или оставате?

— Отивам си — каза Ан с нисък глас.

— Не можеш да си отидеш така — каза Марк. Той бе върнал спокойствието си със забележителна бързина. — Ела в стаята на Тайзър. Обещавам ти да не правя повече шеги. Нека слезе и Седемен — надявам се, че ще пие нещо.

Той се обърна към момичето.

— Ан, страшно много съжалявам! Отчаян съм — ти знаеш това. Нямахте да те нараня — кълна се.

Краката ѝ трепереха, докато слизаше по стълбите. Дори и да искаше, не би могла да напусне къщата, без да привлече вниманието на хората, а това тя най-малко желаше. Тя последва стария Седемен в нечистата стая на Тайзър, който стоеше в старото си положение.

Седемен беше в прекрасно настроение и се смееше на впечатлението, което направи появяването му на Тайзър.

— Няма никъде толкова хубави легла, както в Дома, Тайзър, момчето ми — каза той, като сипваше уиски в една чаша. — Опитайте това питие, млада леди.

Ан поклати глава.

— Колко благословено беше появяването ми тук — колко благословено! Благородният Маркус отиваше против естествено добрата си природа — лошо, лошо. — Той поклати тъжно глава, но Ан забеляза, че той все още държеше здраво бастуна си.

Нямаше възможност да се говори насаме с момичето, но Марк съзна ясно, че каквото мисли да каже, трябваше да бъде казано пред стареца.

— Ще ми простиш ли, Ан?

— Струва ми се, да. — Тя изведнъж се почувствува страшно уморена. Цялата ѝ жизненост като че ли я беше напуснала; тя бе неспособна да се държи враждебно, неспособна даже да изпитва страх.

— По-добре е да си ида в къщи.

— Да, веднага — каза Седемен весело. — Ще те съпровожда до улицата. Вън има много таксите.

Той удържа думата си, блъсна настрана Тайзър, който искаше да съпроводи момичето, и стоя с босите си крака върху студения паваж, докато тя изчезна от погледа му. После се върна при Марк в стаята.

— Спасих те от голяма неприятност, храбри приятелю, — каза той весело. — Не вярваш ли? Действително! В единадесет часа имам среща с Брайдлей — тук!

XXI

Марк слушаше стареца, привидно спокоен. Никой не би казал, че под това неподвижно лице се крие такава убийствена омраза.

— По тръбата за дъжд ли ще се качи той, за да те види? — попита той.

Старият Седемен се усмихна весело.

— Като казах, че имам среща, това значеше, че той като Ромео ще се яви под моя прозорец и аз ще разговарям с него.

Марк затвори вратата.

— Седни, Седемен — каза той меко. — Искам да знам всичко за тази мистерия. Какво можеш да кажеш на Брадлей?

— Че съм добре и на път да прекарам спокойна нощ — каза той тъжно. — Той се безпокои за мен — това е съвсем ново чувство, скъпи Марк. Мисълта, че в света има някой да се грижи за теб... — Той поклати глава във възторг и като че ли му липсваха думи да продължи.

— С други думи, Брадлей ти плаща, за да ме наблюдаваш — това ли е? — попита Марк. — Добре, ти ще имаш твърде лека работа.

Той изведнъж промени разговора.

— Виждал ли си Ли Жозеф?

Седемен поклати глава.

— Чух слухове. Това е страшно — мъртвите оживяват.

— Той никога не е бил мъртъв — каза Марк високо. — Той...

— Марк!

Той се обърна. Тайзър стоеше при прозореца с изкривено от страх лице.

— Какво става с теб, глупако? — попита Марк грубо.

— Слушай!

Настъпи мълчание. За момент Марк не чуваше нищо, но после звукът на цигулка достигна до ушите му. Той наведе глава.

— Чуваш ли?

Марк отиде до прозореца и дръпна пердетата настрана. Не се виждаше нищо, освен слабата светлина на една далечна улична лампа.

Прозорецът беше затворен с винт и секретна ключалка.

— Отвори го — каза той нетърпеливо.

— Марк, за бога, не прави глупости... не може ли да пратим някой да ги доведе?

— Кого ще пратим? Както и да е, искам да видя. Отвори прозореца!

Тайзър отвъртя винта с ръце, които толкова трепереха, че накрая Марк трябваше да го блъсне настрана и сам да свърши работата. Той вдигна транспаранта, отвори прозореца и се наведе навън. Звукът от цигулка сега беше по-ясен. Като погледна по продължение на улицата, той видя една фигура да стои на бордюра между две лампи.

В този момент музиката спря и той чу един авторитетен глас. От тъмнината се беше появил полицаи и се бе отправил към музиката.

— Изгаси лампите! — каза Марк и Тайзър послуша.

Те бяха твърде далеко, за да се чуе разговорът им, но изведнъж Марк ги видя да идват към къщата. После той чу гласа на Ли Жозеф:

— Мой добри приятелю, аз свиря на моите малки.

— Вашите малки?

Полицаят се вгледа в наведената фигура.

— Вие сте чужденец, нали? Е, добре, не може да свирите по това време на нощта — продължете си пътя.

Марк наблюдава кретация старец и представителя на закона, докато изчезнаха в нощта.

— Ако не беше това „ченге“, бих си поговорил с тази стара свиня.

— Ли Жозеф! — Лицето на Седемен представляваше самото учудване.

— Ти го видя, нали? Е, мъртъв ли е или не?

— Извинете ме — каза Седемен, — нервите ми едва издържат.

Той напълни до половината една голяма чаша с уиски и прибави малко сода. Не беше лесно да накараш нервите на Седемен да не издържат и Тайзър с мъка гледаше как намалява съдържанието на бутилката.

— Така, така, така, — каза Седемен, като мляскаше с устни. — Старият Ли!

Нещо в тона му накара Марк да го погледне остро.

— Толкова ли много те изненада това? — попита той.

— Така казах — каза Седемен с обичайния си весел маниер. Марк отиде към стола, където седеше старецът, и се наведе към него.

— Ти знаеше, че е жив. Къде живее сега той? Е, Седемен — това в по-приятелски тон, — няма смисъл да се работи за две противни цели. Какъв е замисълът? Бродлей го е пратил, нали?

В този момент на външната врата се почука.

— Това е Бродлей, по-добре питай него — каза Седемен.

Тайзър с известно недоволство отиде да отвори. Беше Бродлей, сам. Той влезе в малката стая и поздрави Марк с обикновената си усмивка.

— Имали сте музика, ми казаха. Ли Жозеф е твърде добър, стар джентълмен, но никога не предполагах, че приятелството му ще отиде дотам, да ви забавлява.

— Той не е бил тук — каза Марк.

Бродлей вдигна вежди.

— Мислех, че ще стане един от обитателите на тази къща.

— Изглежда, вече не се занимавате с превъзпитаване на лоши характери.

Той не обръщаше внимание на Седемен, който седеше в креслото си, загледан пред себе си. Без да бъде поканен, Бродлей притегли един стол към масата, седна и извади от джоба си малка кутийка. Очите на Марк за миг се спряха на нея и после пак заеха обикновеното си положение. Но детективът не я отвори.

— Ти имаш автоматичен револвер, нали, Мак Джил? От твърде голям калибър и не от обикновения тип браунинг?

Той не отговори и Бродлей повтори въпроса. По устните на Марк се появи усмивка.

— Какво значи това? Старото момче да не е казало, че аз съм стрелял по него? — попита той и кръвта на Тайзър замръзна от смелостта на въпроса.

— Не точно това — каза Бродлей бавно. — Но да предложим, че като съм претърсвал пода в „Леди Стерс“ — пода на стаята, откъдето Ли Жозеф изчезна — съм намерил два куршума. Това беше неотдавна — добави той безгрижно.

Марк чакаше.

— Да предположим — продължаваше другият, — че тези куршуми са изстреляни от револвер, който тогава е бил в твое притежание и който все още може да е твой, какво тогава?

— Какво значи това? — попита отново Марк хладно. — Че съм си опитвал оръжието в къщата на Ли Жозеф ли? Там е действително място, където човек може да стреля, без да навреди някому, но не помня да съм бил някога пиян в „Леди Стерс“ — или въобще някога да съм притежавал револвер.

Изведнъж Брайдлей отвори капака на кутийката и Марк видя вътре нещо да блести върху подложка от памук — две конусовидни парчета никел, едното, от които беше изкривено малко.

— Виждал ли си това някога по-рано? — Брайдлей изтърси съдържанието на кутията върху дланта си. — Не ги пипай — само виж!

— Не си спомням — каза Марк.

— Добре, вземи ги в ръката си. Те са от калибъра на твоя пистолет, нали?

Но Мак Джил не направи опит да се допре до тях.

— Аз нямам пистолет — каза той. — Никога не нося такова нещо — мисля, че обясних вече веднъж или два пъти това на вашите летящи джентълмени, но вие сте скептик.

— Това ми е работата — скептицизъм е едната половина от запасите ми — другата половина е търпение — казал съм ти го и по-рано — се усмихна Брайдлей, като постави куршумите обратно в кутийката и затвори капака.

— Къде носиш обикновено пистолета си? О, забравих, ти не носиш!

Изведнъж той протегна ръка и опипа Марк около кръста. Там нямаше нищо.

По лицето на Марк не мръдна нито един мускул. Злобната усмивка все още не напускаше устните му: полузатворените му очи не изразяваха нищо.

— Доволен? — попита той.

Брайдлей постави кутийката в джоба си.

— Почти.

— Извади ги от пода, нали? — Марк беше весел. — Действително, моето мнение за полицията започна да се подобрява.

— Като казах „ги“, направих грешка. Единият беше в „Леди Стерс“. Другият извадих от едно дърво в Хайд Парк. Нашите експерти казват, че двата са били изстреляни от еднакъв тип пистолет, но не точно от един и същ. Аз им казах това, защото твоето алиби беше съвсем неоспоримо онази нощ. Знаех това, още преди да проверя.

Той пак извади кутийката и като я отвори, извади превития куршум.

— Този намерих в „Леди Стерс“. Търсих го дванадесет месеца.

Марк Мак Джил пак се усмихна.

— Ли Жозеф помогна ли ти да го намериш? — попита той с хапещ тон.

— Ли Жозеф помогна да го намеря — кимна БRADLEY. Той извади от джоба си лист хартия и го хвърли на масата.

— Ще претърся тази къща. Ето разрешението — каза той с делови тон.

— Струва ми се — може да се лъжа, — че ще намеря тези два револвера някъде тук. Ако нямате нищо против, ще започна.

Само за секунда Марк Мак Джил изглеждаше озадачен и БRADLEY, на когото не избегна това, се засмя.

— Не съм сам, Мак Джил. Моят ескорт е обиколил къщата; ще доведе няколко от тях, ако нямате нищо против.

Претърсването беше толкова системно и цялостно, каквото треперещият Тайзър дотогава не беше виждал. Той седеше накрая на един стол, треперещ и развълнуван. Стая по стая къщата беше претърсена. Под една дъска в пода намериха голямо количество сребърни предмети, присъствието, на които не можеше да се обясни другояче, освен с това, че там живееше един стар жител на Дома.

— Не мога да те държа отговорен за това и няма да го направя — каза БRADLEY, когато поставиха предметите на масата. — Няма ли кокаин, Симъндс?

— Не, сър.

— Нито револвери? — попита Марк невинно.

— Намерих това в стаята до стълбите — каза Симъндс, и Марк отвори уста, като видя една дамска чанта, която той веднага позна.

БRADLEY я взе, обърна я в ръцете си и вдигна очи към Мак Джил.

— На кого е това? — И когато Марк не отговори, той отвори чантата.

Първото нещо, което видя, беше една карта. Той го погледна остро.

— Какво търсеше мис Перимен тук?

— Тя често идва — каза Марк нехайно. — Ние сме добри приятели. По-добри, отколкото можеш да си представиш. Мисля, че това не трябва да се казва между мъже, но ти си полицай, а аз винаги казвам на полицията истината.

— Вие сте добри приятели, нали? — Гласът на Брадлей беше студен и равен.

Той затвори чантата с щракане.

— По-точно какви приятели сте?

Марк се усмихна.

— Вие сте светски човек... — почна той, но смехът на Брадлей го прекъсна.

— Ти се израждаш, Марк Джил. Преди една година да беше казал, тогава щях да ти повярвам, но сега ти даже си изгубил изкуството да лъжеш! Тази вечер като видя Ли Жозеф, ще му кажа да се върне в „Леди Стерс“ специално, за да чуе това.

Едва четвърт час след като Брадлей излезе, Марк проговори. Седемен се беше измъкнал от стаята още в началото на разговора и когато Тайзър отиде горе да го потърси, намериха стаята му празна.

Марк се разхождаше нагоре-надолу из стаята като лъв в клетка, с ръце в джобовете.

Старецът се беше върнал в „Леди Стерс“ и никой от съгледвачите му не беше докладвал за това.

Изведнъж той се спря и извади часовника.

— Облечи си палтото — каза той бързо.

— Да не искаш да излизаме тази нощ, Марк? — попита треперещият Тайзър.

— Ще дойдеш с мен в „Леди Стерс“. Искам да поговоря с Ли Жозеф.

XXII

Ан Перимен едва се държеше на краката си, когато пристигна в къщи. След като затвори и заключи вратата на стаята си, тя се отпусна на един стол, струваше ѝ се, че ще припадне, но след десет минути почивка това чувство я напусна.

Тя познаваше вече напълно Марк и за пръв път се замисли за ролята, която сама беше играла в незаконната му търговия. Тази мисъл беше ужасна и тя замръзна, като си представи, че може би е отговорна за неизвестни престъпления.

Тя чу почукване на външната врата и стана. Ако е Марк, няма да го пусне да влезе. Няма вече да рискува и утре ще напусне апартамента си.

При повторното почукване, тя излезе в коридора.

— Кой е там? — попита тя и за голямо свое облекчение чу гласа на портиера.

Тя откачи куката и отвори вратата.

— Вашият шофьор, мис. Той иска да знае дали имате нужда още от него.

Тя бе съвсем забравила за шофьора на таксито, което я беше довело и изтича да вземе чантата си. Едва тогава забеляза липсата ѝ. Все пак намери достатъчно пари в спалнята си и ги даде на чакащия портиер.

— Мога ли да поговоря малко с вас, мис?

— Сега ли? — попита тя учудено. — Добре, върнете се после тук.

Когато таксито си отиде, тя въведе портиера в столовата.

— Имам нещо в ума си, мис, за което искам да поговорим — почна той неловко. — Да ви кажа истината, безпокоя се за една работа, която не мога съвсем точно да обясня.

Тя слабо се усмихна.

— Това е много мистериозно, Ричи.

Тя обичаше този стар пенсионер, който, както сам казваше, се беше грижил за къщата повече от двадесет години.

— Мис Финдън вчера пристигна от Шотландия — каза той. — Тя отива в Париж и се е отбила да види дали всичко е в ред.

— Тя е дъщеря на сър Артур Финдън, нали? Жената, която свири на цигулка? — попита Ан.

— Да, мис. Тя е твърде енергична, млада леди, но аз не съм много привързан към нея. Тя намерила, че някой е пипал цигулката ѝ и извадил лъка от кутията. Тя не дойде при мен, отиде при секретаря и тъй като аз имах ключ от апартамента, нещата се стекоха твърде лошо. Работата е там, че ако мълча, ще си имам безпокойства, ако говоря, пак ще бъде лошо.

Тя си спомни свиренето на цигулка и знаеше кой бе свирил и забравил да постави лъка на мястото му.

— Познавате ли мистър Ли Жозеф? — попита тя и той се стресна от прямотата на въпроса.

— Не познавам никого по име — каза той. — Но съм виждал един стар джентълмен да влиза в къщата и мислех, че му е било позволено, защото полицията ми каза да не се занимавам с него.

Той изведнъж се спря, като че ли съобрази, че е казал твърде много.

— Коя полиция — мистър БRADLEY? Познавате ли мистър БRADLEY?

Той кимна.

— Да, мис, познавам много добре мистър БRADLEY. Познавах също брат ви добре.

Тя отвори очи. По непонятна причина тя никога не бе свързвала тази къща с Рони, никога не беше мислила за него като посетител на апартамента на Марк.

— Познавахте Рони — моя брат? — попита тя.

— Много добре, мис — каза Ричи. — Той винаги спеше в апартамента на мистър Марк Джил, когато беше... — той се поколеба. Тя знаеше какво следва и го освободи от смущението му.

— Не знам какво мога да направя за теб, Ричи, освен да поговоря с мистър Мак Джил.

— Не говорете с него, мис — каза човекът бързо. — Ако искате да ми помогнете, обяснете на мистър БRADLEY какво е станало. Знаем, че

той ви е приятел. Естествено, аз не искам да изгубя една добра работа и същевременно не искам да кажа защо позволих на стареца да влезе в етажа на сър Артур — бих могъл да пострадам.

Въпреки загрижеността си, тя се засмя.

— Да, ще говоря с мистър БRADLEY, ако го видя — каза тя. — И страшно съжалявам, че сте попаднали в тази история. Мистър БRADLEY познаваше ли брат ми?

Тук тя получи втори удар в една и съща вечер.

— Да, мис, мистър БRADLEY и мистър Перимен бяха много добри приятели. Като казвам, че бяха много добри приятели, искам да кажа, че мистър БRADLEY се държеше приятелски. Те често излизаха заедно вечер. Мистър БRADLEY правеше всичко да спаси младия Перимен.

Ричи ѝ остави материал за мислене. Тя все пак не беше толкова поразена от новините. Все по-доволна се чувствуваше от това, че враждата на БRADLEY към Рони ѝ беше разказана само, за да я настрои против представителя на закона. Рони, вероятно е жертва на нещастен случай — може би е паднал от лодката, когато е искал да избяга от полицаите.

Тя си спомни заключението на следствието по неговата смърт: убит от неизвестен човек или хора. Тя не бе чела подробностите, но знаеше, че смъртта на Рони беше основно разследвана. Медицинският преглед беше установил безпогрешно, че е убийство.

Тя бе така свикнала да смята БRADLEY за убиец, че сега не можеше да намери заместник. Марк? Немислимо и въпреки това тя имаше доказателства за хладнокръвното безсърдечие, с което той се отнасяше към жертвите си. Старият Ли Жозеф знаеше. Сега тя си спомни за разговора, на който беше присъствувала в мрачната стая на „Леди Стерс“ — колебанието му, когато Марк го накара да разкаже историята на убийството, едносричните му отговори.

Тя мислеше за всичко това, когато чу един лек удар по вратата на апартамента си. Това беше сигналът на Марк. Тя изгаси всички лампи и излезе безшумно в хола, напипа куката на вратата и я обърна. Доколкото знаеше, Марк нямаше ключ от апартамента ѝ, но не искаше да се излага на рискове. Подозренията ѝ се оправдаха, защото в този момент тя чу как ключът влезе в бравата и се обърна. Куката не позволи да се отвори вратата и след малко ключът беше изваден. Скоро след това тя чу вратата на апартамента на Марк да се затваря.

Кой уби Рони Перимен? Думите на портиера върнаха този въпрос към живот. За миг той стана най-важното нещо за нея, дори над собственото ѝ чувство за самосъхранение. Тя трябва да узнае. Може би съзнанието, че Бродлей ставаше за нея нещо повече от приятел, увеличаваше така много важността на въпроса.

Изведнъж тя чу глух удар от затваряне на врата. Марк излизаше. Той пак сигнализира на вратата ѝ и тя пак замълча.

Чукането не се повтори и като угаси останалите лампи, тя отиде на прозореца, който гледаше към улицата, след малко видя как той пресече площада, упъти се към Риджънт Стрийт и изчезна.

Тя се помъчи да се увери, че ѝ се спи, обаче напразно. Мъчеше я ужасно любопитство. Обзело я беше непреодолимо желание да узнае истината относно Рони и само един човек можеше да ѝ каже — Ли Жозеф!

Вече минаваше полунощ, когато ѝ дойде безумната мисъл. Отначало тя я отблъсваше като невъзможна, но полека-лека тя я обзе дотолкова, че когато облече палтото си и постави малка шапка на главата си, изглеждаше да прави най-естественото нещо, при най-нормални обстоятелства.

Тя пресече улицата в същата посока, в която беше отишъл Марк — бе ѝ съвсем безразлично дали ще го срещне или не.

Риджънт Стрийт беше безлюдна, с изключение на няколко пешеходци. Тя я извървя до половината, докато намери такси. Шофьорът чу нареждането ѝ и изопна лицето си.

— Ще съм на загуба — каза той. — Вероятно няма да се намери човек да ме наеме оттам.

Тя му обясни, че ще я чака и той се успокои. Очевидно човекът познаваше този квартал.

— Твърде затънтено място е, млада леди, да идете сама там, освен ако посещавате приятели — каза той. — „Леди Стерс“! Господи, да, знам тази къща! Един стар еврейин живееше там.

Той също бе живял там някъде допреди няколко месеца.

— Но къщата е празна, мис. Бях там миналата седмица и някой ми каза, че старецът не се е още върнал.

Ан се поколеба. Да предприеме ли това безумно пътешествие? Тя разреши въпроса, като отвори вратичката и влезе вътре.

Когато таксито вървеше надолу по Риджънт Стрийт, тя видя двама души да стоят накрая на тротоара и единият от тях направи знак на шофьора да спре, като вероятно мислеше, че е свободен. Когато премина покрай тях, тя видя, че единият беше Марк Мак Джил, а другият някакъв непознат. Тя въздъхна с облекчение. Марк, изглежда, отиваше в някой от клубовете, на които беше член. Той беше роден картоиграч и щастieto винаги го закриляше.

След моментната уплаха, тя не чувствуваше вече неудобство, дори когато колата навлезе в тесните улички, водещи към „Леди Стерс“.

Тя спря колата пред къщата и слезе. В нито един от мрачните прозорци нямаше светлина. До слуха ѝ достигна плясъкът на прилива и тя леко потрепери.

— Казах ви, че къщата е празна. Няма да намерите никой там, освен може би полицейския пост.

Хрумна ѝ една мисъл и докато пресичаше улицата, тя се обърна към шофьора:

— Ако успея да вляза вътре, закарайте колата в онази странична улица — тя посочи — и там ме чакайте!

Отвори чантата си, извади една банкнота и му я даде.

— Наистина, вътре няма никой — каза тя.

Натисна звънеца, когато успя да напипа, и същевременно бутна вратата. Тя веднага се отвори. Изглеждаше като че ли Ли Жозеф я очаква. За момент тя спря нерешително на прага, после влезе в тъмния коридор.

Горе на стълбите имаше слаб лъч от светлина, който я водеше, докато се изкачваше по стъпалата, с болезнено туптящо сърце. На половината път откри откъде идваше светлината: вратата на стаята на Ли Жозеф беше отворена. На тавана вътре беше окачен електрически глобус, който разпръскваше мъждива светлина. Нямаше следа нито от Ли Жозеф, нито въобще от някакво човешко същество. Тя застана на прага, като оглеждаше стаята.

— Има ли някой тук? — попита тя нервно. Само ехото от думите ѝ беше отговорът.

Стаята беше в безпорядък, но много по-чиста, отколкото Ан бе очаквала. Тя едва по-късно узна, че съпрузите Шифен няколко дни се

бяха мъчили, докато изхвърлят грамадната купчина от нечистотии и прах.

Желязното легло на Ли стоеше на старото си място: покривките отдавна бяха махнати. Прозорците, които гледаха към канала, бяха поразително чисти и през тях тя видя светлините на няколко кораба, спрели на отсрещния кей.

— Има ли някой тук?

Тя повиши глас, обаче отговор не последва.

Тя не знаеше какво се крие зад двете врати, които бяха отворени и се нуждаеше от целия си кураж, за да разследва. Обаче едва направи крачка към една от тях и лампата изгасна. Настана пълна тъмнина.

Ан се дръпна към стълбите и в този момент видя как в средата на стаята се вдигна някакъв капак, който откри слабо очертан четириъгълник. В следващата секунда се показа главата на мъж. Все по-нагоре и по-нагоре се изкачваше тя, след това, в светлината на лампата, която той носеше, тя видя кой беше.

Беше мъртвият евреин!

Да говори ли с него? Преди да може да се реши, тя чу шепота на друг някакъв човек и лампата изгасна. Някой друг идваше, не един, не двама, може би трима души. Тя чуваше лекия шум от стъпките им по пода, последва друг приглушен разговор, светлият четириъгълник изчезна, после се чу тъпият звук от затварянето на капака.

Тя почака няколко секунди, като се мъчеше да чуе какво се говори, после шепотът престана, някъде се затвори врата и така внезапно, както изгасна, лампата се запали. Стаята беше празна.

Тя стоеше неподвижно на прага, като чакаше какво ще се случи. Първият звук, който чу, бе откъм стълбите: шум от стъпките на едър човек и тя чу името си, произнесено с тон на удивление.

— Ан! — и после остро: — Какво правиш тук?

Беше Марк сам.

Той я бутна полека в стаята и като хвана раменете ѝ, обърна я с лице към себе си и впи подозрителните си очи в нейните.

— Кой те доведе тук?

— Едно такси — каза тя, като се опитваше да говори с безразличен тон.

— Защо дойде? Бродлей ли те повика?

Тя отвори широко очи.

— Мистър Брайдлей? Не. Дойдох да видя Ли Жозеф.

— За какво? — попита той остро. — Няма да кажеш, че любопитството те е довело дотук, нали?

— Ще ти кажа само това, което искам, Марк — отговори тя спокойно. — Не съм отговорна пред тебе за делата си.

Той помисли за момент с намръщено чело.

— Вижда ли Ли Жозеф? — попита той.

Тя беше почти на път да му каже какво бе видяла, но нещо я накара да скрие това.

— Не, не съм го виждала — каза тя.

За щастие, в този момент той не гледаше към нея, защото Ан не можеше да лъже.

Той отиде към вратата, където тя преди малко стоеше, и като я отвори, излезе вън. Бави се пет минути, после се върна, като обърсваше ръцете си от прах.

— Там няма никой — каза той.

Изведнъж вдигна глава.

— Какво е това?

Ан също чу нисък, прекъснат смях, който изглеждаше да идва от стаята над тях.

XXIII

Ан погледна към човека до нея.

— Какво беше това? — попита тя тихо.

— Прилича на Ли — каза той с гримаса. — Той е луд.

Те почакаха, но нищо друго не се чу и после изведнъж Ан почувствува ужасен страх: имаше усещането, че я наблюдават невидими очи.

— Не си отивай — каза той, когато тя се обърна към вратата, — аз ще те заведа в къщи...

— Ще се върна сама, имам такси.

— О, твое ли е? — попита той. — Аз го видях в една странична уличка и помислих, че е някой от летците.

Той я последва до улицата и отвори уста при неочакваната гледка. Три полицейски коли бяха спрели до отсрещния тротоар, една зад друга. Освен тримата шофьори, които стояха неподвижни до кормилата, нямаше следа от бригадата.

— Какво правят тук? Не ги видях, когато влизах — каза Марк и за пръв път гласът му издаде безпокойство. — Не си виждала приятеля си Брадлей, нали?

Тя не отговори на това, но пресече бързо улицата към автомобила си.

През това време Марк беше върнал част от обичайното си хладнокръвие.

— Не би желала да ме вземеш със себе си, нали? Добре, не е необходимо. Защо дойде тук, Ан? — попита той с безразличие. — Брадлей ли ти предложи да се срещнеш със стареца?

— Не — отговори тя късо, като влезе в автомобила и дръпна вратата след себе си.

Тя беше така уморена, че дремеше през целия път назад, докато таксито спря пред къщата ѝ. Докато плащаше на шофьора, една фигура бързо приближи към нея. Не беше мъчно да познае по походката Тайзър.

— Виждали ли сте Марк, мис Ан? — попита той с треперещ глас. — Аз го чаках.

— Той е в „Леди Стерс“ — каза тя.

— „Леди Стерс“! — изписка той. — И вие ли бяхте там? О, моя мила мис Ан, колко рисковано, колко глупаво!

Тя би го задминала, но той стоеше на пътя ѝ.

— Не си отивайте още, мис Ан — каза той. — Имам още нещо да ви казвам, нещо много важно! Отнася се за... хм... положението, в което се намираме всички ние.

Тя беше озадачена от държанието му, от несвързания му говор. Първото ѝ впечатление беше, че е пиян, обаче после разбра, че не е.

— По-добре утре сутрин, мистър Тайзър... — почна тя.

... И после, за нейно учудване, той се обърна и избяга. Тя чу шум от приближаване на автомобил, видя два силни фара и една кола спря до тротоара. Беше една от полицейските коли и позна човека, който скочи от нея.

— Защо стоиш на улицата? Нямах ли ключ? — попита Брайдлей.

Неговото присъствие я изпълни с някакво странно чувство на спокойствие и тя се засмя почти истерично.

— Да, само мистър Тайзър искаше да ми говори.

— Тайзър, а? Мислех, че чака в апартамента на Мак Джил — каза Брайдлей. — Какво каза той?

Тя поклати глава.

— Нищо важно.

— Ти беше в „Леди Стерс“, нали? — и после със смях: — Няма да бъда потаен — знам, че си била. Бих желал да не ходиш там, Ан, докато аз не те помоля за това, а тогава ще бъда там, за да те пазя. Мога ли да дойда с теб горе?

Много странно, но тя не видя нищо необикновено в тази молба, макар че беше почти три часът.

— За какво говори Тайзър? — Той изглеждаше много заинтересуван от постъпките на Тайзър.

Невъзможно беше да му каже, защото тя самата не знаеше.

— Това е странно — каза той, когато тя му разправи всичко. — Изглежда, като че ли... — той не завърши изречението. Взе ключа от ръката ѝ, отвори външната врата и тръгна след нея по стълбите. Пак той отвори вратата на апартамента ѝ и влезе пръв вътре.

Отвори вратата на столовата, протегна ръката си вътре, запали електричеството и застана на прага, като наблюдаваше с мрачна усмивка неловкостта на Марк Мак Джил, който седеше до масата.

— Имаше ли някаква пречка при влизането? — попита БRADLEY. Гласът му беше като копирен от учтивост.

— Имах ключ — каза Марк Джил хладно.

БRADLEY кимна.

— Схващам, че си дошъл около една минута преди мис Перимен и си пратил долу Тайзър да я срещне и заприказва, докато ти влезеш в апартамента ѝ.

Ан се вглеждаше във влезлия, онемяла от удивление. Сега тя си спомни, че когато наближи Уестминстър Бридж, една голяма кола бе задминала таксито и в полудрямката тя забеляза нещо познато в нея.

— Има две неща, които бих могъл да направя — каза БRADLEY бавно. — Ако следвам първичните си инстинкти, бих отворил прозореца и бих те изхвърлил навън. Мога и да те арестувам въз основа на две малки обвинения срещу теб. Но предпочитам да те хвана в нещо много по-сериозно.

— Кое е то? — попита Марк почти приятно.

БRADLEY се усмихна.

— Мисля, че не е необходимо да ти обясня какво е то — каза той. — Ти отиде да се срещнеш с Ли Жозеф — е, добре, ще го видиш в една от близките ноци и ще го чуеш да отправя обвинение. Много искам да знам как ще приемеш това.

Марк изглеждаше развеселен.

— Ще го поставиш на мястото на свидетелите и ще извикаш духа му да потвърди неговите показания, нали? — каза той. — Не можеш да ме уплашиш, БRADLEY, нито да ме измамиш. А колкото до това защо съм тук, мис Перимен знае защо. Тя ми даде ключа.

Този път Ан беше обхваната от гняв.

— Как се осмеляваш да кажеш това... — почна тя, но БRADLEY я спря с поглед.

— Той не се опита да разгневи теб, а мен — каза той. — А аз съм един от малкото хора в Лондон, които мъчно излизат от кожата си.

Той посочи вратата.

— Излез вън, Мак Джил!

За момент Мак Джил настръхна, но после, със свиване на рамене, излезе. Те чуха как се блъсна вратата на апартамента му.

— Досега не съм те питал, Ан, но имаш ли роднини или приятели в Лондон?

Тя поклати глава.

— Тогава трябва да идеш в хотел — мисля, че за тази нощ си в безопасност, но трябва да напуснеш утре сутрин. Имаш ли пари?

Тя се усмихна.

— Имам моите зле спечелени пари — каза тя весело. — Мисля, че не трябва да изнеса нито лира оттук. Утре вероятно ще замина за Париж.

— По-добре не напускай още Лондон — каза той бързо. — Искам да хвана Мак Джил, но истинската причина е лична. Искам да те убедя, че Рони...

Тя го прекъсна с жест.

— Ако искаш да остана, докато се отърсиш от това обвинение, ще напусна още сега.

— Сериозно ли? Нямах ли нито капка съзнание?

— Нито капка. Какви странни изрази имаш! — каза тя със смях.

— Помниш ли когато се срещнахме за пръв път в къщата на Ли Жозеф, как ти ми каза, че никога няма да бъдеш весела, преди да заведеш убиеца на брат ти на ешафода?

Тя потрепери.

— Вече не мисля така — това е било само образно казано. Сега почвам да съзнавам ужаса му.

Последва дълга пауза. Той се страхуваше да я остави, тя не искаше да остане сама.

— Работата на закона не е хубава работа, нали? Спомняш ли си, че за това говорихме в съда? Ще бъде ли страшно лошо за теб, ако, ако... — Той, изглежда, не можеше да намери подходящи думи... — ако се омъжиш за детектив? — И когато тя не отговори, той продължи:

— Каквото и да стане, аз напускам полицията тази година. Предложиха ми да управлявам една голяма кафеена плантация в Бразилия — не знаеш ли, че съм експерт по кафе?

Тя поклати глава.

— Това би било по-добре, отколкото съпруга на полицай, нали?

Ан се мъчеше да избегне погледа му.

— Да, мисля. И после: Мислиш ли да се жениш?

Тя се помъчи да го погледне.

— Мисля, че искам да се оженя — каза той. — Единственият въпрос е дали момичето, за което искам да се оженя, няма да припадне, ако му предложи... — добави той неловко.

— Мисля, че е време да се приберете в къщи — каза тя, като му отвори вратата. — Три и половина през нощта не е удобно време да се разисква върху брака, нали?

Той все още не си тръгваше.

— Обичаш ли кафе?

Тя отговори, едва когато той беше извън вратата.

— Занапред ще пия само кафе — каза тя и затвори вратата.

XXIV

Когато на другата сутрин момичето ѝ съобщи, че Марк иска да ѝ говори, тя не почувства никаква тревога. Обладала я беше нова сила и вяра в бъдещето. Каза на момичето да го въведе и го посрещна с много бодро „добро утро“. Когато той започна да се извинява за поведението си вчера, тя го прекъсна.

— Това е краят на нашето приятелство, Марк — каза тя спокойно. — Всъщност то свърши доста отдавна, когато открих какво съм вършила.

Той изглеждаше развеселен и направи опит да защитава невинния характер на контрабандата с наркотици.

— В тази търговия има много пари и се изисква малко компетентност — каза той хладно. — Аз вече я бях организирал, когато Брайдлей пое ръководството на Бригадата. Ще са ми нужни години, за да се съвзема, защото сега се е появила и конкуренция.

Тя го погледна поразена.

— Не те ли тревожи мисълта? — попита тя. — Съсипваш живота на толкова хора, убиваш бъдещето на младите, правиш от тях престъпници — днес има дело в Манчестър...

— Не бъди глупава. — Той се усмихна. — Действително, Ан, ти ставаш сантиментална! Та никой човек не може да живее, без да пречи на другите. В деня, в който ти си заминеш, твоят апартамент ще бъде зает от някое семейство, което по-рано е живяло в по-тесен, а техният апартамент, от своя страна, ще бъде взет от друга разрастваща се фамилия. Ако погледнеш надолу, все по тази линия, ще видиш, че твоето пребиваване в това жилище е принудило някой да гние в калта на предградията. Всяко парче плат от облеклото ти е причинило мъка някому, за да бъде направено. Не те ли тревожи това?

Аргументът беше толкова скалъпен, че тя дори не се опита да протестира.

— Не — каза той, като клатеше глава, — единственото нещо, което ме тревожи, е, кой отне търговията ми? Бих могъл да продам

връзките си за сто хиляди веднага щом попаднах под окото на полицията. Мислех, че ще ми предложат да продам работата, но агентите ми биват грабвани от Великия Непознат, което значи, че някой се обогатява за сметка на моя ум и индустрия.

Той така се бе вживял в тези проблеми, че тя остана с впечатление, че е дошъл да разисква единствено това.

— Но разпространението на стоката ще ги унищожи. Ти беше страшно полезна за мен, Ан. Не знам какво бих правил без теб.

Тя потрепери от този комплимент. После той откри целта на посещението си.

— Не знам още колко време ще останеш в страната, но преди да заминеш, сигурно е, че те ще се опитат да измъкнат сведения от теб. Има няколко агенти, за които никой не знае нищо, само ти и аз — аз ти се доверих като на никой друг. Ако някой иска информация от теб, искам да ми кажеш кой е.

— Ще остана в Англия още малко — каза тя и той кимна.

— Те знаят това така добре, както и аз. За това дойдох тази сутрин, като рискувах да бъда изгонен. Каза ли на Брайдлей? — попита той бързо.

Тя поклати глава.

— Знаех, че не си. Но можеше да кажеш на някой друг. Не знам дали не би било добре да съобщиш на Брайдлей. Най-лошото, което може да им се случи, е да ги хванат, а мен не ме е грижа, че ще прекарат остатък от живота си в Дортмур. По-лошо би било, ако някой се обогатява чрез моята организация.

Той беше странен човек. Нито се срамуваше, нито беше глупаво горд от страшната си търговия. Ако имаше въобще някаква гордост, тя беше само в съзнанието за отлично организираната мрежа от агенции, пръснати надлъж и нашир из държавата.

Изведнъж той промени темата на разговора. Попита за плановете й, като не намекна с нищо нито за сцената в Дома, нито за снощната случка. Едва когато си тръгна, спомена за Ли Жозеф.

— Знам точно какво трябва да очаквам от стария Ли — каза той. — Той се беше продал на полицията още преди да изчезне. Сега е техен човек и ако Брайдлей може да събере достатъчно доказателства, аз ще вляза в затвора. Но той се лъже.

— Мислиш, че Ли Жозеф те е предал? — попита тя.

— Предал! — изръмжа Марк. — Разбира се, не! В тази страна има пет хиляди души, които биха ме предали, но никой от тях няма безспорни доказателства.

Същия следобед тя излезе за покупки и в една улица видя Седемен. Той изглеждаше твърде нестабилен на краката си. Всъщност той пееше с пълен глас и зад него вървеше полицаи, който го водеше до съседния пост.

Странно беше с какъв слаб ентузиазъм Ан правеше покупките си за Париж. Когато влезеше в някой магазин, не знаеше точно какво иска. Защото, докато умът казваше Париж, сърцето казваше Бразилия и повечето от покупките ѝ отговаряха на втората цел.

Тя беше в един магазин в Оксфорд Стрийт, когато забеляза присъствието на Тайзър. Стори ѝ се, че вече го бе виждала този следобед. Напоследък той не пиеше много, но този път трезвостта му беше очевидна. Той срещна погледа ѝ с мазна усмивка и белите му ръце трескаво почнаха да се търкат една о друга. Той беше нервен както обикновено, защото хвърли бърз поглед зад себе си, като че ли очакваше, че го наблюдават. Тя отново насочи вниманието си към стоките, като изчакваше той да изчезне в навалищата от купувачи. След няколко секунди, за свое учудване, тя го видя до себе си.

— Добър ден, мис Ан. Надявам се, че не съм дошъл в неудобен момент, но бихте ли ми направили голямата чест да пиете чай с мен... на четвъртия етаж има бюфет.

Отначало тя искаше да откаже, но не обичаше да накърнява чувствата дори и на най-неприятния от познатите си. Подсъзнателно дори се радваше на поканата, тъй като Тайзър беше подходящ източник на информация.

— Ще се кача горе да ангажирам маса — каза той нетърпеливо, когато тя кимна. — Сигурен съм, скъпа мис Ан, че няма да ме разочаровате.

Тайзър умееше да изчезва моментално. Движенията му бяха така скрити и бързи, че наблюдателен човек веднага го губеше от поглед. Сега той изчезна, преди тя да успее да си обърне главата. Малко време след това, когато се изкачи с асансьора в ресторанта, тя го намери да седи до една маса в ъгъла пред прозореца, който гледаше към Оксфорд Стрийт. Той стана толкова рязко, че едва не обърна масата, като я отрупваше с несвързани благодарности.

— Преди всичко, скъпа лейди — почна той, когато тя седна, — аз не съм отговорен за това, което се случи миналата нощ. Бях ужасен, когато Марк...

— Да не говорим за това, мистър Тайзър — каза тя.

— Добре, добре — каза той бързо. — Беше много неприятно. Неджентълменско... лошо! Но Марк е такъв — грубиян, скъпа мис Ан.

— Виждали ли сте Ли Жозеф? — попита тя.

Лицето му, ако въобще беше възможно, стана по-бледо.

— Не, не съм виждал този мил старец. Какъв характер! Той като че ли е излязъл от някоя книга на Дикенс!

Тя едва се сдържа да не каже, че и сам той прилича много на една от отблъскващите фигури в „Дейвид Копърфийлд“.

— Неговите духове, например — продължи Тайзър. — В тях има нещо патетично, нали? Не че той действително вижда духове — вие не вярвате в такива неща, нали, скъпа мис Ан?

Той крадешком хвърли поглед към нея. В очите му се четеше загриженост. Какво я накара да каже това, тя не знаеше, но преди да помисли, вече бе попитала:

— Той вижда духа на Рони, нали?

Тя беше поразена от собствената си измислица. Ефектът върху Тайзър беше страшен: челюстта му се отпусна и лицето му се сви от страх.

— Не казвайте това! За бога, не говорете за това! — изписка той. — Не мога да понасям — действително не мога. То е непочтено, ужасно.

— Вярвате ли в тези неща?

Тя зададе въпроса повече, за да го успокои, отколкото да спечели доверието му.

— Не, не вярвам! Това е абсурд, липса на научна обосновка. Аз имам диплома, знаете ли, мис Ан... естествени науки. Тези неща са абсурдни. Но аз съм нервен човек и не мога да понасям даже да се разисква... за духове!

Но Ан беше добила твърдост. Сега тя можеше да казва неща, които преди няколко седмици не би и помислила.

— Ли Жозеф е видял, когато са го убили, нали?

Тайзър не направи нито жест на одобрение, нито на отказ. Той се вгледа в нея, като мигаше често, отвори уста в нещо като усмивка, но

то беше по-скоро гримаса. Тя повтори въпроса си:

— Не знам, но, в името на добротата, да говорим за други неща.

Той извади голяма бяла кърпа и избърса лицето си.

— Някой ден трябва да дойдете на чай в моята малка къща — не, не, не Дома. Аз имам една pied-a-texхе към Бейсуотър Роуд.

Той изведнъж спря с отворена уста.

— Какво ме накара да кажа това? — попита той шепнешком. — Нали няма да кажете на Марк, скъпа мис Ан? Не знам защо ви го казах. Това показва само доверието ми във вас. Просто бих искал да ви я покажа. Там имам мебели за три хиляди лири... от спестени пари. Но няма да кажете на Марк, нали?

Тя поклати глава.

— Въобще не съм склонна да говоря с мистър Мак Джил — каза тя.

Той въздъхна тежко и се усмихна.

— Марк е странен, но, страхувам се, с него е свършено. Толкова глупаво е да накараш полицията да говори за теб, той си спечели един неприятел в лицето на скъпия мистър Брадлей — какъв гений е този човек! Той е извънредно способен полицаи. Трябваше да бъде...

Той не можа да довърши. Ан би могла да направи това.

— Да, с Марк е свършено — Тайзър почти се развесели при тази мисъл. — Той печелеше много и сега, ако е умен, ще изчезне. Но суетата е слабостта му. Колко е жалко това, скъпа мис Ан, че толкова мъже, интелигентни и способни в работата си, разбиват кариерите си на една и съща скала. — Той поклати отчаяно глава.

— В какво отношение му е навредила суетата? — попита Ан. При други обстоятелства тя би била весела.

Тайзър сви тесните си рамене.

— За суетата му има много причини — каза той. — Например, въобразява си, че той и само той е сформирал организацията и че той единствен може да я управлява. Вярно е, че има много агенти, които са известни само на него. — Той се усмихна хитро. — Но също и на вас, нали, скъпа мис Ан? Сигурен съм. Агентът от Кардиф, например — каква мистериозна личност! Вие ходихте при него, нали?

Ан не отговори и Тайзър поклати глава примирително.

— Колко потайна сте вие, мис Ан! Предполагам, че ще заминете за Париж и ще почнете пак отначало, нали? Голямо изпитание ще бъде

за вас. И аз съм напълно сигурен, че Марк не е бил щедър към вас — признайте!

— Не съм му предоставила случай да бъде щедър — отговори тя. Тайзър се усмихна.

— Естествено! Не можете да очаквате услуги от такива хора. Но аз не съм от тях. Днес сутринта си казах: „Тайзър, ти трябва да възнаградиш тази млада леди. Иди и изтегли от банката петстотин лири“, което и направих. — Той потупа джоба на жилетката си и тя чу шумоленето на банкнотите. — Петстотин лири — повтори той. — Те много биха ви помогнали.

— Вие искате името на агента в Кардиф и това е цената, която плащате, нали? — попита тя сухо.

— Точно така. Вие сте умно момиче!

Тя сви устни. Той помисли, че я е поласкал.

— Значи вие сте Великия Непознат?

— Как? — каза Тайзър, без да разбира.

— Вие сте човекът, за когото говореше Марк. Човекът, който иска да го конкурира в ужасната търговия.

Лицето му почна да се свива.

— Марк ли каза това? — заекна той. — Ужасна търговия... захарин...

— Кокаин — каза Ан. — Марк знае, че има някой, който използва организацията му...

— Не съм аз — протестира той страхливо. — Моля ви, скъпа мис Ан, ако ви пита, кажете, че не съм аз. Аз само ви изпитвах, ха-ха. — Смахът му беше неестествен. — Да бъда лоялен към Марк е моят ключ към живота, скъпа мис Ан.

Тя си наля чаша чай. Помълча за момент и после:

— Кой уби брат ми?

Едновременно с въпроса си тя вдигна очи и Тайзър се дръпна назад. Няколко секунди той не проговори.

— Брадлей — каза той тъпо. — Марк ви каза...

— Кой го уби? Вие ли?

Той почти падна от стола си.

— Аз? — изписка той. — Добри Боже! Не бих дигнал ръка дори на най-големия си неприятел! Не знам кой го уби. Може би е било нещастна случка.

— Тогава защо казвате, че Бродлей го е убил? — продължи тя безпоощадно. — Марк ли беше?

Той я гледаше като вкаменен.

— Марк ли беше? — повтори тя.

— Скъпа мис Бродлей, тоест мис Ан, защо задавате такива въпроси? Те са глупави, нали? Не мога да ви разбера, действително не мога. Не знам нищо за това.

В този момент една ужасна мисъл му мина през главата.

— Вие работите с мистър Бродлей, сигурен съм, мис Ан. Такъв прекрасен човек! Не знам дали има друг човек в света, от когото да се възхищавам повече.

Тя го прекъсна.

— Не работя за никого, даже и за вас не, мистър Тайзър — каза тя. — Трябва да върнете тези петстотин лири обратно в банката, или може би ще се помъчите да помогнете на една от бедните души, които вие и Марк сте съсипали.

Тя изпи остатъка от чая си, сложи чашата, стана и без да каже дума, го остави. Това беше хубав жест, но все пак, когато на долния етаж пожела да заплати една покупка, оказа се, че е забравила чантата си в ресторанта. Тя се страхуваше най-много от това, че Тайзър ще повтори предложението си, обаче с облекчение го видя да излиза от бюфета в момента, когато една от прислужниците се зададе насреща с чантата ѝ.

Вече втори път я забравяше през последните няколко дни. Бродлей веднъж я беше върнал. Тя я сложи на ръката си и излезе на улицата. Тайзър я видя да върви бавно на изток и кимна на човека, който, без момичето да знае, я беше следил през целия ден.

Той беше твърде мрачен човек и дори кожената му яка и готовото палто не му придаваха, макар и отчасти почтен вид.

— Ето жената: не я изпускай от поглед — нареди той. — По улицата има половин дузина полицаи. Кажи на първия, когото срещнеш.

Човекът тръгна след Ан, а Тайзър, като почака, докато той се скри от поглед, извика такси и си отиде в къщи.

Ан не предполагаше, че я следят. Тя бавно се движеше напред, като се спираше по витрините. Една особено я очарова — с шапки и дрехи за тропическите страни. Както стоеше така, един добре облечен

човек с вид на военен се блъсна в нея. Той веднага се извини, свали шапка и продължи пътя си. Ан скоро забрави този инцидент.

— Извинете, мис.

Гласът беше груб и авторитетен и тя инстинктивно позна, че е детектив.

— Виждали ли сте по-рано този човек? — Той посочи човека с кожената яка.

Ан учудено поклати глава.

— Не, никога не съм го виждала.

— Предлагали ли сте му нещо за продан?

— Нещо за продан? — попита тя. — Разбира се, не. Нямам нищо за продаване.

— Не сте ли му предлагали два пакета кокаин от чантата си?

— Разбира се, не! — каза Ан обидено. — Нямам нищо в моята...

Тя погледна на тротоара. Чантата ѝ лежеше отворена и празна. За щастие, парите ѝ бяха в един джоб отстриани. Едва тогава си спомни за военния.

— Аз съм ограбена — каза тя. — Един човек се блъсна в мен...

Тя разправи инцидента и детективът разбра истината, но въпреки това ѝ предложи да го придружи до участъка.

Нейният обвинител имаше желание да избяга, но полицаят беше подготвен за това.

— Върви пред мен — каза той и онзи неохотно се съгласи.

Като пристигна в участъка, Ан узна цялата история. Човекът с кожената яка се беше оплакал, че тя му предлагала два пакета кокаин и се кълнял, че видял още дузина пакетчета в чантата ѝ. Той се беше оплакал на първия детектив, когото видял, и резултатът беше, че спряха Ан.

Този ден, изглежда, не беше щастлив за обвинителя, защото в участъка се намираще един детектив, специалист по подземния свят, който веднага го позна и поздрави като стар клиент.

— Много съжалявам, мис Перимен — каза човекът, който я беше арестувал, — но очевидно полицията е била измамена. Бихте ли ми описали човека, който се блъсна във вас?

Тя описа човека, който приличаше на военен и полицаят се усмихна.

— Познавам го — каза той.

Като напускаше участъка, онзи, който я беше обвинил, искаше да я последва, но една ръка го спря.

— Вие оставате — каза полицаят с весела усмивка.

— Под какво обвинение? — попита обиденият и научи, че на другата сутрин ще трябва да отговаря за „опит да заблуди полицията“.

Детективът, който доведе Ан в участъка, я изпрати до улицата. Тя помисли, че това е много учтиво от негова страна, а когато той спомена, че работи с БRADLEY, тя с известно неудобство констатира, че не е съвсем непозната в полицейските кръгове.

— Не мога да разбера защо този човек ви обвини — каза той. — Той е трябвало да бъде абсолютно сигурен, че имате „кок“ със себе си.

— Но това е абсурдно... — почна тя.

— Не е толкова абсурдно, колкото мислите, мис Перимен. Мисля си, дали не е поставил по-рано няколко пакета в чантата ви, за да може да ви обвини. Оставяли ли сте някъде чантата си?

Ан изведнъж си спомни.

— Да, забравила я бях в чайната.

— Бяхте ли с някого?

Тя се поколеба.

— С никого.

Тайзър беше, разбира се. Първото ѝ впечатление беше, че той е целял да напакости на БRADLEY чрез нея.

Когато се прибра в къщи, вратата на Марк беше отворена и вероятно той я беше наблюдавал от прозореца, когато идваше.

— Влез за момент, Ан, ако искаш.

В тона му нямаше нищо заповедническо.

— Не се страхувай: къщата е пълна със слуги и слугини.

Той затвори вратата след нея и я последва до столовата, която беше започнала да придобива неприветлив вид. Марк Мак ДЖИЛ затвори вратата.

— Защо те арестуваха? — попита той.

Тя му разправи точно фактите.

— Ходи да пиеш чай и забрави чантата си? Кой беше с теб?

Да му каже ли? Нямаше голяма вреда, макар че беше решила да не издава двойната роля на Тайзър.

— Тайзър — каза тя. — Не мога да си представя, че би направил нещо толкова должно.

Марк сви устни, като че ли се готвеше да свири.

— Тайзър, а?

— Не мисля... — почна тя.

— Разбира се, той е бил. — Очите му се свиха.

— Защо би го направил?

— Защо би го направил! — изсъска той. — Защото е плъх и знае, че ако те арестуват, ще привикат и мен. Тайзър е Великия Непознат: открих това днес, докато теб те нямаше. Опита ли се да купи моя човек от Кардиф?

Ан въздъхна.

— Не знам какво се опита да купи. Толкова съм потресена от тази ужасна работа — ще се радвам да се махна оттук.

— Отиваш ли в Париж? — Той я гледаше внимателно.

— Мисля.

— Не си сигурна, а? Твоето положение в Лондон ще бъде твърде несигурно, нали, Ан? В края на краищата ти си спечелила известна репутация в полицейската главна квартира, а това няма да бъде добре за Брадлей, когато се ожениш за него.

Тя не отговори.

— Да не би той да напуска полицията?

— Те всички правят това рано или късно — отговори тя хладно.

Смехът му беше изкуствен. Очевидно не беше весел.

— Най-странният край би бил този — да се ожениш за „боб“. Можеше да направиш нещо по-хубаво Ан.

— Можех да се омъжа за контрабандист на кокаин — каза тя.

— Едва ли — каза той с възможно най-голямо хладнокръвие. — Аз съм вече женен — макар да не знам къде е тя сега и дали мога да се разведа с нея. Мисля, че не ще мога. Учудваш ли се?

Тя поклати глава.

— Нищо не ме учудва, Марк — нищо.

Той я потупа леко по рамото и тя се дръпна от допирането.

— Не бъди глупачка: няма да те убия. Ако посегна на някого тази нощ, то ще бъде... ти знаеш. Това е всичко, Ан.

Той ѝ отвори вратата и когато тя излизаше, каза:

— Знаеш ли от какво се страхува Тайзър?

— От теб? — предположи тя.

— От Стин. — Той се смя дълго, като че ли някаква мисъл му правеше особено удоволствие. — Страхува се да не бъде обесен! А тя е напълно безболезнена смърт и твърде красива. Аз не бих ѝ обърнал внимание.

Тя бавно вдигна очите си към неговите и се опита да проникне в тях.

— Кого си убил ти, Марк?

Стори ѝ се, че той примигна. Очевидно имаше места, където можеше да бъде засегнат.

— Убил съм четири души — каза той, — но съжалявам само за един. Сега си иди. — Той почти я изблъска от стаята и противно на обичая си, не я изпрати до нейната врата.

Когато влезе в апартамента си, звънеше телефонът и тя чу гласа на БRADLEY.

— Те те арестуваха, нали? Ти ставаш почти от белязаните, Ан. Страшно много съжалявам.

— О, скъпи, това беше нищо... — почна тя и изведнъж почувствува, че се изчервява.

— Повтори го още веднъж... не, няма да те моля. Ан, бъди във връзка с мене. Можеш да ми потрѣбваш всеки момент. Не се страхуваш от Ли Жозеф и духовете му, нали?

— Разбира се, не. Нали ме пита по-рано.

Къса пауза.

— Ходих там миналата нощ, ти знаеш, но никога не си ме питал защо.

— Сетих се — каза той. — Уплаши ли се, когато изгасна светлината?

Тя не го попита откъде знае, че е изгасвала светлината.

Той, изглежда, знаеше всичко, което става в „Леди Стерс“.

Странно беше, колко маловажни неща я безпокояха. Например сега тя мислеше, че ѝ предстои неприятност, когато хванат човека, който открадна няколко предмета от чантата ѝ. Това предположение се оправда същия следобед, когато един детектив ѝ съобщи, че човекът е хванат и у него е намерена малка златна табакера с нейните инициали. Тук отново ѝ помогна БRADLEY.

— Инспекторът е говорил с мистър БRADLEY, който каза, че на вас остава само да удостоверите, че нещата са ваши. Ние го задържаме

по други обвинения.

Тази неприятност скоро се свърши. Тя лесно позна затворника.

Марк си беше купил нова кола. Тя го видя в нея точно когато я изпробваше на Кавендиш Плейс и като премина покрай нея, той ѝ махна весело с ръка. Тя помисли, че това ще бъде причина за него да я посети, обаче този ден не го видя повече. Вечерта той ѝ телефонира.

— Мисля, че Тайзър има някъде собствена къща. Знаеш ли къде?

— Той не е ли в Дома? — отби тя въпроса с въпрос.

— Не, не е в Дома. Всичко негово е изчезнало. Лисицата се скри в дупката си.

— Защо искаш да го видиш?

Тя го чу да се смее.

— Неестествено ли е желанието ми да искам да бъда в компанията на лоялен и верен другар? — попита той саркастично и окачи слушалката, преди тя да може да отговори.

Събитията все повече се оплитаха. Без да има причини, тя чувствуваше, че се движи със страшна бързина към ужасна развръзка.

На следващата сутрин, когато седеше до прозореца, тя видя Марк да пресича улицата. Той носеше цилиндър и официално облекло, което показваше великолепно сложената му фигура. Като че ли отиваше на сватба. Всъщност той отиваше при началника на отдел „Паспорти“, а Марк твърде много държеше на външния вид.

Същия следобед тя видя нещо, което я изпълни с ужас.

Тя вървеше по Риджън Стрийт, когато изведнъж забеляза една мръсна туристическа кола да се движи бавно към Оксфорд Стрийт. По улицата нямаше други коли и много бавният ход изглеждаше странен. Внезапно тя чу някаква експлозия и уплашен вик и видя един човек да бяга към колата, следван от полицаи. Когато скочи върху стъпалото на колата, която сега ускоряваше хода си, той се обърна и тя чу изстрел. След малко още един. Полицаят се спря и падна на колене. В следващата секунда автомобилът хвърчеше нагоре по улицата и сви в един ъгъл.

Тя първа стигна до полицаия, който очевидно не беше ранен, макар и в шлема му да личеше голяма пукнатина. Преди още той да успее да разпръсне тълпата, тя видя друга кола да лети в същата посока, в която беше заминала туристическата. Тя беше пълна с мъже и звукът на сирената ѝ спря цялото движение. Колата зави зад същия

ъгъл и изглеждаше, като че ли взе завоя на две колела. Тя чу някой да казва „Летящата бригада“ и се чудеше откъде се беше появила.

Някакъв непознат каза нещо, което я накара да потрепери.

— Видяхте ли човека, който стреля?

Лицето му беше бледо като чаршаф. Ако той не е наркоман, тогава и аз не съм доктор.

Тя се почувства като болна. Може би самата тя беше спомогнала този полулуд престъпник да се сдобие със страшния прах. Ако полицаят беше умрял, смъртта му щеше да лежи на нейната съвест.

Тя побърза да се прибере вкъщи.

Когато влезе в Кавендиш Скуеър, видя грамадна тълпа, насъбрала се около нещо. Тя не се опита да погледне, но изтича бързо в стаята си. От прозореца се виждаше всичко. В средата на улицата, обърната на едната си страна, лежеше голяма, сива кола, а друга, по-малка, се беше врязала в носа ѝ. Дори и от това разстояние тя виждаше кървавите петна по улицата.

Ричи пристигна пълен с новини.

— Хванаха двама — те не бяха ранени. Другите изпратиха в болницата... О, да, човекът в малката кола беше мъртъв. Сблъскването е станало отпред. Казват, че шофьорът е бил полузамаян от кокаин...

Тя не искаше да слуша повече и го изпъди навън, като затвори вратата под носа му.

Значи, тази непочтена търговия на Марк нямаше да има край. Тя почваше с тези малки пакетчета, които Ан събираше и разпространяваше с такова леко сърце, като се радваше като глупачка, че измамва полицията и свършваше със смъртта на невинни хора, в мръсни участъци и тъмни килии, където те очакваха идването на неизбежния и страшен час.

Вечерта доведе един посетител — мистър Седемен, много по-добре облечен от обикновено и с бял цилиндър. Никой не знаеше на каква възраст той е почнал криминалната си кариера. Беше видял вътрешността на всички затвори в Англия и в дузина от тях персоналът го приемаше с радост заради разнообразието, което той внасяше в мрачната им работа.

Той беше съвършено трезвен и в обикновеното си разговорливо настроение.

Странното в него беше това, че колкото по-трезвен беше, толкова по-горд се чувстваше. Обичаше да говори за въображаемите си приятели от доброто общество, за този или онзи благородник. Вероятно имаше нещо вярно в това, защото той беше образован човек, говореше френски и немски с голяма лекота, разбираше испански и италиански. Два пъти ѝ беше казал, че е завършил факултет в един от най-старите университети.

— Седнете, мистър Седемен. Мисля, че ви видях вчера...

— Пиян, страхувам се. — Мистър Седемен поклати бялата си глава. — Виното не е същото, каквото беше в младите ми години, или може би етикетите са други. Вчера имах нещастieto да пия с едно Величество в един бар в Лонг Акр. Дали човекът беше величествен или не, имам леки съмнения. Той твърдеше, че е истинският цар на Абисиния и искаше да пише на първия министър на тази интересна страна. Всеки случай, той беше чернокож и успях да открия, че продава разни предмети по конните състезания, което, разбира се, не отговаря на твърдението за царския му произход.

Той въздъхна тежко.

— Дойдох да ви помоля да разубедите нашия добър приятел Брайлей, който е едновременно полицаи и джентълмен, да изостави плана си да ме праща в санаториум. Целият си живот съм обикалял по санаториуми — той се изкашля, — с изключение на един около Пентонвил — и съм доволен, че темпераментът ми не отговаря на тях. На първо място, аз не съм стар, освен ако, разбира се, наричате четиридесет и девет години старост. — Бледите му очи я погледнаха, но Ан имаше сериозно изражение.

— На второ място, аз съм любител на откритите места и чистия въздух. На трето място, една позната жена ми предлага добър християнски дом, ако полицията има търпение. Тя излиза от Холоуейския затвор следващата седмица. Между другото, мис Перимен, нейното име е така сходно със Седемен, че мисля, че почти сме роднини. Както казах, въпреки нещастieto и безпокойствата на номадския ми живот, ако мога да се изразя така пред една леди, аз все още се интересувам от хората, които живеят в мизерия и имам един велик план. Ако мога да събера достатъчно пари, да построя редица вили някъде около Ешер. Мястото е чудесно. Събрал съм вече, или по-скоро на път съм да събера, около три хиляди и седемстотин фунта и

добри приятели постоянно дават това, което могат да отделят за подпомагане на тази благородна цел.

Намерението му беше ясно. Ан отвори чантата си и извади еднофунтова банкнота.

— Благодаря ви — каза мистър Седемен тъжно. — Ще получите скоро разписка от касиера. Полицията е много немарлива. Вече съм направил три пътувания до „Леди Стерс“, които са съпроводени с тежки разноски за трамвай и подкрепяне на силите, но досега сметките ми биват игнорирани.

— Често ли ходите в „Леди Стерс“?

Той тъжно кимна.

— Среждали ли сте мисис Шифен? Тя се грижи за къщата — благородна душа, омъжена за съпруг с не особено морални качества. Но самата тя... — старецът погледна през прозореца, усмихна се и млясна с уста.

— Но, мистър Седемен!

— Аз се възхищавам само от красотата — старецът побърза да я увери, — както бих се възхитил от една картина на Леонардо да Винчи, от статуи на Белвенуто или от някой италиански залез.

И после, изведнъж:

— Нося едно съобщение за вас. — Той бръкна в джоба на дългия си редингот и извади едно писмо. По почерка тя позна, че е от Брайлей.

Съобщението беше късо:

„Моля те, недей напуска днес апартамента си, колкото и настоятелно да е. Всичко, каквото намериш за добре, съобщавай на 5-00-49“.

— От един духовен приятел — каза Седемен със задоволство.

А когато излизаше от стаята, подхвърли:

— Моля, не казвайте нищо на мистър Брайлей относно моя голям план. Мисля, че той няма да го одобри и тъй като действията ми в миналото винаги биваха криво разбирани, възможно е той да не схване достатъчно добре моята филантропия.

Въпреки загрижеността си, Ан се засмя:

— Искате да кажете, моята филантропия.

— Точно така — каза мистър Седемен.

Тя откри по-късно, че имаше нужда от това предупреждение. В седем часа, докато вечеряше, едно момче ѝ донесе бележка с бланка „Скотланд Ярд“, с която я молеха да се качи в колата, която чака пред вратата. Тя се преобличаше в спалнята си, когато си спомни за съобщението на Брадлей и набра посочения телефон.

— Не, мис, не сме пращали за никого. Кажете им, че ще идете и ние ще дойдем за три минути.

Когато погледна през прозореца, една кола тъкмо се приближаваше към тротоара. Тя се върна при момчето и каза:

— Кажете на шофьора да почака. Ще слеза след няколко минути — каза тя.

Очевидно, който беше в колата, не искаше да рискува. Когато се върна при прозореца да чака пристигането на полицейската кола, автомобилът тръгваше.

Сам Брадлей дойде с бригадата си.

— Защо, за бога, искат да ме отвлекат? Аз не мога да им бъда вече полезна.

Брадлей поклати глава.

— Ако те имат в ръцете си, ще имат коз да преговарят с мен — каза той. — Впрочем Марк не знае нищо за днешния инцидент, това е собствен трик на Тайзър. Той е злобен като ревнива жена. Ще пратя една жена да ти прави компания тази нощ — нямаш нищо против, нали? Тя е членка на женската полиция и е много енергична.

Всъщност Ан сърдечно се зарадва, когато видя просто облечената скромна жена, която прекара вечерта с нея, макар че, както по-късно откри, тя хъркаше така непоносимо, че Ан се събуждаше всеки две минути.

Тази нощ не се случи нищо. От Тайзър и Марк нямаше никакво известие. Тайзър прекара една твърде тъжна вечер, като не мислеше за никого друг, а само за себе си. Къщата му беше малка, в една тясна уличка, която се отделяше от Бейсуотър Роуд. Той живееше съвършено сам, защото двете слугини идваха само през деня и напущаха в шест вечер. След този час, когато имаше нужда от храна, готвеше си сам. Той тъкмо пържеше яйца с шунка, когато звънецът остро иззвъня.

Фигурата, която най-малко очакваше и желаше да види, стоеше на прага.

— Влез, скъпи Марк — каза той тихо. — Тъкмо щях да ти пратя една бележка да дойдеш да видиш новата ми квартира.

— Спестих ти парите за марка — каза Марк. — Има ли някой в къщата?

Тайзър се захили.

— Няколко слуги и слугини. — Той извика по посока на стълбите: — Не искам никой да ме безпокои. Мистър Марк Мак Джил е тук.

Когато се обърна, Марк се усмихваше.

— Твърде лошо изпълнено — каза той. — И да не бях видял слугите ти да излизат, пак щях да знам, че си сам. Не се страхувай, не съм дошъл да си разчистваме сметките.

След това, в полумебелираната стая, която Тайзър използваше за кабинет, последва един разговор, който не беше така неприятен, както Тайзър имаше причина да предполага. Той можеше да понася хладните обиди, които му хвърляха, защото очакваше нещо много по-страшно, и Марк, който четеше мислите му и видя явното облекчение в лицето на събеседника си, обясни защо не беше си послужил с най-силното обвинение.

— Ти имаш щастие, Тайзър — каза той с твърд тон, който обикновено предшествахше избухването на студения му гняв. — Ако не беше толкова належащо, аз сигурно бих те посетил по-късно, когато нямаше да бъда следван по петите от ченгета.

— Следиха ли те? — заекна Тайзър.

Марк кимна.

— Мога да се доверя на теб, Тайзър, защото, ако се свърши с мен, свършва се и с теб. Твърде много надълбоко си вече в тази работа. Брадлей има еднакво желание да обеси както мен, така и теб, и ако това се случи, аз ще подам молба до вътрешното министерство да ни екзекутират в различни дни! Не бих искал в последните ми минути да чувам писканията на такъв плъх като теб!

После продължи:

— Утре ще отидем при Ли Жозеф да свършим с него.

— Къде е той?

— Върнал се е в „Леди Стерс“ преди няколко дни.

Той извади от джоба си едно мръсно парче хартия и го постави на масата. С молив върху нея беше написано на развален английски: „Елате утре в «Леди Стерс». Ще ти покажа нещо, добри Марк, в единадесет часа“.

— Ела утре сутринта при мен — каза Марк, като сгъваше бележката. — Щом отидем заедно...

— Не искам, не искам! — Тайзър почти изпищя. — Няма да ида вече там, Марк! Това е трик на Брадлей...

— Трик на Брадлей! — повтори Марк заплашително. — Мислиш ли, че не знам всичките му трикове досега? Ще дойдеш, дори и да стане нужда да те завлека дотам. От какво се страхуваш? Мислиш ли, че някой съдия ще вземе под внимание думите на този луд старец? Та ако те бяха достатъчни, ние вече щяхме да бъдем в затвора. Той ни е предал толкова, колкото е могъл. И Брадлей е твърде умен, за да ни даде под съд само въз основа на обвинението на Ли Жозеф. Не се плаши от нищо!

Той видя ново изражение в очите на Тайзър и се изкиска високо.

— Хубава мисъл имаш, Тайзър. Сигурно често ти идва в ума! Мислиш, че Брадлей ще приеме твоето свидетелстване? Ти си луд! Той би могъл да го има всеки момент, но ти твърде много си замесен в смъртта на Рони Перимен. Ти си съучастник...

— Аз се опитах да го спася, ти знаеш това, Марк! — хълцаше Тайзър. — Молих те да не стреляш, нали, Марк? Ти винаги си бил добър към мен, Марк, не би оставил да ме обесят за нещо, което ти си направил! Каква полза ще имаш от това? Опитах се да спася Рони. Казах ти...

— Нищо не си ми казвал — сопна се Марк грубо, — освен че би било добре да го премахнем от пътя ни. Той винаги те обиждаше и ти го мразеше. Аз не го мразех. Необходимо беше да напусне и това стана по начина, за който съжалявам. Но и ти си вътре. Ти беше човекът, който го хвана за ръката, когато го ударих.

Тайзър се беше свил върху стола си, дългите му бели ръце се свиваха и разпускаха, лицето му имаше нечовешко изражение. Той беше парализиран от страх. Тонът, с който Марк беше протестираше да не ги бесят в един и същи ден, го накара да изпадне в състояние на полулудост.

— Ще ти кажа нещо, Тайзър. Няма да можеш да избягаш от тази къща. Казах ти, че един човек ме проследи дотук, а друг полицаи постоянно наблюдава къщата. Те не са глупави и знаят точно какво си вършил и от колко време си тук. Биха могли да те арестуват, когато пожелаят.

Той извади чифт ръкавици от джоба си, сложи си едната и я закопча с голяма грижливост.

— Утре сутринта в десет часа ще дойдеш при мен — каза той. — За отсъствието ти може да има само едно извинение и то е, ако си мъртъв и ако опитваш някои трикове срещу мен. Кълна се, че това извинение действително ще бъде приложено.

Той излезе, като остави този човек-развалина да прекара нощта в състояние на луди и невъзможни планове: как да се освободи от въжето, което се стягаше около врата му.

XXV

„Леди Стерс“ отново беше оживена. Старият Ли Жозеф се беше върнал. Мисис Шифен го беше виждала късно през нощта — трепереща прегърбена фигура, която се движеше от стая в стая, като си бърбеше и говореше с невидимите си деца. Тя се опита да го заговори, но не успя. Нейният съпруг беше направил дързък опит да се сприятели с върналия се собственик на къщата. Той беше срещнал стареца по стълбите, но опитът за лек и повърхностен разговор беше грубо отблъснат. Старецът премина бързо покрай него, като тихо се кискаше, което, както Ерни по-късно казваше, беше смразило кръвта му.

Седемен беше ненадеен и нежелан гост. Той идваше, когато най-малко го очакваха и обикаляше навсякъде, като не питаше никого. През последните дни живееше в околностите на канала, при една очарователна вдовица. Той можеше често да бъде намерен в пивницата „Патка и Гъска“, където биваше почитан по много причини. Но имаше и друго обстоятелство, което помагаше да се увеличи уважението към него: въпреки многото си години — той беше по-скоро осемдесет, отколкото седемдесет — притежаваше страшна физическа сила. Само един замах на рамото му беше изпратил Кош Мартин през вратата чак на улицата.

Той се държеше твърде загадъчно, намекваше за приятелството си с Ли, но отказваше категорично да разправя каквото и да било за него. Само той го беше виждал и успял да говори с него, според собствените му думи.

Фактът, че една вечер полицаят на пост около кръчмата заведе мистър Седемен до къщата му и въпреки обидите, които старецът хвърляше по представителя на закона, той не беше арестуван и въобще нищо не му беше направено, го издигна страшно много в очите на махленците му.

На сутринта, когато Марк Джил беше решил да посети „Леди Стерс“, Седемен сам се упъти към къщата с такава важност, че хората

около канала ахнаха.

Мистър и мисис Шифен бяха вече почти привършили работата си по нареждането на къщата, когато пристигна Седемен, една твърде мастита фигура.

— Виж кой пристига! — каза Ерни възторжено.

— Добро утро, Седемен.

Седемен го погледна гордо.

— Към моето име принадлежи и думата „мистър“, добри човече — каза той весело и Ерни побърза да се извини.

Той беше срещал стареца всичко един или два пъти, но имаше желание да завърже по-голямо приятелство.

— Аз те познавам от Пентонвил.

Седемен вдигна вежди.

— Какво казахте, моля?

— Ти беше на същия етаж, на който бях и аз — каза Ерни.

Старецът сви рамене и отиде до малкия шкаф до стената.

— Мисля, че имаш грешка — каза той. — Пентонвил? Какво е Пентонвил?

Той отвори шкафа и лицето му се сви от недоволство.

— Там няма нищо — побърза да го увери мисис Шифен — Трябва да почакате, докато се върне мистър Жозеф. — После, като се обърна към съпругата си, пробъбри:

— Този човек мисли само за стомаха си.

Но Ерни искаше непременно да докаже, че се познават от рано. Сега Седемен беше човек от значение, във връзка с полицията и добър приятел в случай на нужда.

— Аз току-що излязох — каза той и старецът пак вдигна вежди.

— Мой мили, добър човече, нямам ни най-малко понятие за какво говориш. Току-що си излязъл, какво искаш да кажеш? Не се интересувам нито от излизанията, нито от влизанията.

Мистър Шифен беше сломен.

— Виждал ли си Ли Жозеф? — попита той и когато Седемен не отговори: — Ние го видяхме само веднъж. Получихме ключовете миналата седмица със заповед да почистим къщата. Работихме цяла седмица. Нямах идея колко мръсно беше...

Той вдигна глава. Марк Мак Джил влезе бавно в стаята. Тайзър се вмъкна след него с гримаса върху отслабналото си лице.

— Добро утро, сър — каза мисис Шифен.

— Къде е старецът? — попита Марк.

— Не е идвал тази сутрин.

Тя почака за още въпроси, но тъй като такива нямаше, тя схвана знака на съпруга си и двамата напуснаха стаята.

Седемен, който продължаваше да търси ликьора, не обръщаше внимание на Марк, като че ли последният не беше в стаята.

— Нещата се изясняват, нали, Марк? — попита Тайзър многозначително. — По дяволите, тук няма нищо, което може да изплаши човека — аз съм страшно глупав, надявам се, че ще ми простиш.

Марк не му обръщаше внимание. Той се обърна към Седемен.

— Предполагам, че си дошъл да си пийнеш? — попита той.

По устните на Седемен се появи широка усмивка.

— Да, но за жалост, няма. — Той сви рамене.

— Няма, а? — Марк се усмихна злобно. — Мисля, че ти е ясно, че си изпуснал добра пенсия? Аз ти плащах добри пари след изчезването на Ли Жозеф. Можеше да започнеш да работиш.

— Не бъди абсурден — каза Седемен категорично.

Марк прекоси стаята и погледна през полуизчистените прозорци към параходите на канала.

— Виждал ли си Ли? — попита той през рамо.

— Виждах го, но не говорихме — каза Седемен тъжно. — С него не може да се говори. Губи се нишката на разговора...

— Защо се въртиш сега наоколо? — попита Марк. — Казват, че имаш къща някъде наблизо.

Седемен не обърна внимание на въпроса. С делови жест той вдигна ръкава си и Марк видя, че върху широката си китка той носеше смешно малък часовник.

— Извинете — каза старецът, — кръчмарят тъкмо отваря портите на рая. Аз ще бъда в „Патка и Гъска“, ако имате нужда от мен. Смешно име, но там има добра стока.

Марк почака, докато чу затварянето на вратата и като погледна през шпионката, видя Седемен да се отправя към любимия си клуб.

— Марк, спомняш ли си? — беше страхливият глас на Тайзър. — Той не каза нито дума в деня, когато дойде в Кавендиш Скуеър.

— Не, не каза нищо — отговори Марк, — ако говориш за Ли Жозеф.

— Никакви упреци, искам да кажа, нищо, по което можеше да се предполага, че е против нас. Той не ти създаде впечатление, че си спомня нещо за себе си!

Марк поклати глава.

— По някакво чудо е избягал — замислено каза той. — Ако не бях улучил него, щях да уцеля пода.

Той ритна настрана килима, който покриваше капака и разследва наоколо.

— Няма никакви следи от куршуми, нито даже от по-стари времена. Стрелях оттук и не съм могъл да го пропусна.

— Ан добре ли е? — попита Тайзър страхливо. — Мислиш ли, че тя не подозира — за Рони, искам да кажа? Би било страшно, нали, Марк? Естествено, ние не можем пак да я ангажираме. Колкото по-скоро излезе от страната, толкова по-добре. Винаги съм бил съгласен с това, нали, Марк? Не можеш да кажеш, че някога съм оспорвал възгледите ти.

Марк обаче не слушаше. Той натисна пружината под масата, която приличаше на буре. Капакът работеше така, както в старите дни. Един тъп звук и четвъртият отвор се появи в пода. На дъното се виждаше водата, която се плискаше около зелените колони, които подпираха стаята.

Като клекна на едно коляно, той погледна надолу: по челото му се появиха бръчки.

— Помниш ли деня, в който изпуснах часовника си в тази дупка? — попита той. — Тогава ние накарахме един от рибарите да се спусне да го търси, а когато го измъкнахме от водата, той беше полумъртъв. Той каза, че отдолу имало само кал — кал, която го задушавала и дърпала надолу. Колкото и силен да е човек, който падне вътре, ще умре, ако не знае да плува.

Той погледна бавно към Тайзър.

— А дори и да знае да плува, той сигурно ще си удари главата в стъпалата на стълбата.

Лицето на Тайзър стана сиво и той се дръпна назад.

— Не ме гледай така, Марк! — изписка той. — Погледът ти ми смразява кръвта.

Марк пък като че ли забрави за неговото присъствие.

— БRADLEY скоро ще бъде тук — срещнах един от моите хора, който ми каза, че БRADLEY ще дойде.

— Е, добре — изскърца Тайзър. Очите му пак се отправиха към дупката.

— Би било ужасно, ако се случи инцидент с БRADLEY, нали? — Той като че говореше на себе си, но Тайзър знаеше какво се крие в ума му и изписка от ужас.

— Не се бъркам в това, Марк, не се бъркам! Не можеш да си играеш с БRADLEY. Ти си луд!

Очите на Марк ДЖИЛ не се откъсваха от зеленикавата вода.

— Пред свидетели — каза той, — нямам нищо общо с това, а също и ти. От какво ще се плашиш? Красива дупка, нали Тайзър?

— Затвори я! — прошепна пребледнелият човек. — Разболявам се, като я гледам.

Марк Мак ДЖИЛ бавно стана и като вдигна килимчето, което беше станало твърдо от прах и старост, постави го внимателно върху зеещия отвор.

— Нека го обмислим — каза той.

Той заобиколи бавно около капака, с очи в килима.

— Това е една от любимите ми мечти. Представи си, че стъпи върху килима...

— Добре ще бъде, Марк — каза Тайзър нервно. — Чудесна мисъл, но...

— Цял живот съм мислил и мечтал за момента, в който ще го видя мъртъв, ще го чуя да вика за помощ...

По стълбите се чуха стъпки. Тайзър позна кой идеше.

— Затвори го! Затвори го! — изписка той и затича към бурето, което служеше за маса. Преди да го достигне, Марк го блъсна настрана и в този момент влезе БRADLEY.

Той беше все старият, усмихнат, доверчив и добре разположен БRADLEY.

— Добро утро, Мак ДЖИЛ! — Той се спря на няколко стъпки от килима. Тайзър, парализиран от ужас, не можеше нито да се движи, нито да говори: очите му бяха впити в смъртоносния килим и той не можеше да ги откъсне оттам.

— Ли Жозеф се е върнал: ти си дошъл да го видиш, нали? — каза Брайдлей. — Бих искал да говоря с вас тримата.

— Защо не само с двамата? — каза Марк хладно. — Той сега не е тук. Изкусният стар дявол! Сигурно се крие пак някъде! Обзалагам се, ти знаеш къде се е крил през цялото си отсъствие. Ти си много умен, Брайдлей. Няма да се учудя, ако те повишат за това.

Усмивката изчезна от очите на Брайдлей.

— Не се опитвай да се шегуваш с мен — каза той и направи няколко крачки напред, все по-близо до килима.

До самия му ръб той се спря и викът застина в гърлото на Тайзър. Марк се засмя:

— Сега не си в съда, нали Брайдлей?

Брайдлей се усмихна и се обърна към вратата.

— Ще говоря с вас по мой собствен метод...

— Когато си заобиколен с двадесет полицаи, които те пазят ли? — изръмжа Марк.

Брайдлей изведнъж се обърна и тръгна към него. Марк стоеше на такова място, че за да го достигне, Брайдлей трябваше да стъпи на килима.

— Мислиш ли, че се нуждая от охрана срещу такъв плъх като теб? — каза той гневно.

— Стоиш на твърде почтено разстояние — изсъска Марк.

— Защото се страхувам от теб — каза детективът саркастично.

— Страхуваш се да не ти обезобрази лицето ли? — попита Мак Джил. — Твоята скъпа Ан ще иска да те види...

— Не намесвай името й тук — отсече Брайдлей.

— Ще правя каквото желая!

Брайдлей направи две крачки напред и Тайзър запуши устата си с ръка, за да спре вика. И тогава се случи чудото. Кракът на детектива попадна в центъра на килима, но нищо не се случи, килимът не потъна надолу. Дори Марк се издаде с удивения си поглед. Но викът на Тайзър привлече вниманието на Брайдлей.

— Ей, какво става с теб? — попита той и после погледна Марк. — И ти не си много розов, Марк Джил. Каква е тази шега?

XXVI

Марк Мак Джил въздъхна тежко. Изражението на лицето му се промени. Но в първия момент той беше неспособен да говори и само мигаше срещу детектива, като че ли не можеше да разбере какво се е случило. Ето, там стоеше Брайлей, в средата на килима, държан от някаква мистериозна сила.

Изведнъж той намери гласа си.

— Ако има някаква шега, тя се е случила с мен — каза той и продължи с по-равен тон. — Ти ме помоли да дойда тук и да говоря с теб, Брайлей. Трябва ли да чакам, докато дойде Ли, или тази сутрин си му дал отпуск?

Лицето на Брайлей беше неподвижно.

— Сигурен ли си, че ще дойде? — попита той. — Няма ли известна вероятност да не иска да повтори неприятното си приключение.

Той ритна килима и погледна пода. И Марк видя каква беше причината — капакът беше затворен. Безшумно той беше се върнал в нормалното си положение, макар че нито Марк, нито Тайзър бяха пипали копчето.

— Намери ли следи от куршуми? — попита Брайлей. — Предполагам, че вече си разгледал наоколо?

Той извади от джоба си познатата кутийка и я отвори.

— Виж ги добре, Марк Джил.

— Те не ме интересуват — каза Марк хладно. — Къде е приятелят ти Ли Жозеф? Не мислиш, че се страхувам да го видя, нали? Или какво ще каже лудият стар дявол за мен? В света няма съд, който би ме осъдил въз основа на показанията на човек, който вижда духове. Внеси това в съда и те ще ти се смеят, Брайлей!

Вратата щракна и разчорлената мисис Шифен влезе вътре. Тя държеше една бележка и, изглежда, не знаеше кому да я даде.

— Едно момче донесе това. Каза, че идва от страна на мистър Жозеф...

Брадлей взе бележката и я прочете:

— „Няма да се върна днес до 11 часа през нощта“ — каза той. — Очевидно това беше часът, за който Ли говореше. Странен час.

— Не виждам защо да е странен — каза Марк и Брадлей се усмихна мрачно.

— Това е горе-долу часът, в който той беше убит, нали — и часът, в който беше убит и Рони Перимен?

Марк се обърна към него.

— Убит! Ти си луд! Аз видях Ли Жозеф!

— Не вярвам да си виждал и Перимен, а? — попита детективът. — Той не е жив. Ще ви видя, значи, в единадесет тази нощ.

Той изведнъж се обърна и тръгна към вратата.

— Ти все още изглеждаш уплашен, Тайзър — каза Брадлей весело. — За какво? Може би ще ми кажеш тази вечер?

Тайзър стоеше неподвижен, сякаш замръзнал от ужаса, който беше преживял.

Пътната врата се затвори и Марк направи знак на жената да напусне стаята. Когато тя излезе, Марк се обърна към Тайзър, който се беше втренчил в капака.

— Видя ли, Марк? — гласът му беше писклив. — Той стъпи в средата на килима и не падна.

Марк се обърна грубо към него.

— Не падна, защото капакът беше затворен, глупак! Кой го затвори?

И после, като че ли в отговор на въпроса му, някъде извън стаята, от неизвестна посока дойде слаб звук от цигулка, която свиреше „Chanson d'Adieu“.

XXVII

Марк Мак Джил държеше парите си в четири банки и от три от тях изтегли всичките си влогове. Четвъртата, където имаше най-малко, той не пипна, като знаеше, че полицията вероятно наблюдава банките и има хора, които ще докладват в Скотланд Ярд.

Тази нощ на пет различни места около Лондон щяха да го чакат мощни коли. Той ги беше наел от пет различни такси-бюра и на всеки беше определил среща. Чрез агенти в Манчестър и Лидс той се беше сдобил с два нови паспорта на различни имена и снимките и на двата бяха различни. Марк беше любител фотограф и те бяха правени в неговата собствена стая.

Оставаше още да се реши относно удобния момент, за да избяга и това решение беше вече взето. Веднага след срещата тази нощ той щеше да премине в Съсекс. В Бърнхем имаше грамадна моторна лодка, запасена с всичко необходимо за двудневен път по море. Той бе избрал Остенде. Моторната лодка беше регистрирана в Белгия и той можеше да се вмъкне в шумния живот на курорта, без да обърне внимание върху себе си. Марк знаеше цената на трицветния флаг, който се криеше в лодката му.

Той не направи опит да се види с Ан. Слугата му беше казал, че е излязла рано сутринта. Той мислеше по-малко за нея, отколкото за Тайзър, тя безсъмнено беше по-безопасна, макар че Тайзър знаеше, че всеки опит да го предаде щеше да свърши фатално за него.

Брадлей не се опитваше да крие, че детективи наблюдават къщата. Марк ги видя да обикалят по улицата и когато излезе по Риджън Стрийт на покупки, двама от тях тръгнаха по петите му. Той реши все пак да им даде тема за разговор — влезе в един магазин за мебели и направи поръчки за декорирането на столовата си, поръча ново канапе и кресла, посети една агенция и ангажира места за Южния експрес за идущия понеделник. Той не само направи това, но плати с чек и прекара половин час, за да нареди да прекарат колата му през Ламанша във Франция.

Той може би нямаше да измами БRADLEY, но щеше безсъмнено да го озадачи.

През времето, докато го нямаше, Ан получи бележка от детектива. Тя започваше без обръщение:

„Искам да те помоля да направиш една жертва за мен. Би ли дошла довечера в 11 часа през нощта в «Леди Стерс»? Кажете да или не на човека, който ти донесе писмото, и аз ще разбера. Много искам да дойдеш. Ако кажеш да, ще пратя някой да те заведе там с частна кола. Може би ти никога няма да ми простиш за това, но обстоятелствата го налагат. Ще ти кажа само това, че си служа с теб не точно за примамка, но главно за психологическия ефект, който може да има присъствието ти върху човек, който също ще бъде там“.

Тя прочете писмото, сгъна го и го постави в чантата си, после излезе сама при чакащия полицаи.

— Кажете на мистър БRADLEY, че отговорът е „да“ — каза тя.

Заповедта за Тайзър беше в съвсем друга форма. Сержант Симъндс го посети и съвсем не искаше да знае, когато слугата каза, че господарят му го няма.

— Ще почакам, докато дойде — каза той и се настани удобно в едно от креслата в столовата на Тайзър.

След четвърт час се появи нервният човек.

— Тази нощ искам да дойдеш в „Леди Стерс“, Тайзър — каза Симъндс. — И като казвам „искам“, това значи БRADLEY иска.

— Не се чувствам добре за излизане тази нощ — каза Тайзър.

— Тогава ще ти пратя амбулаторна кола — отговори несимпатичният Симъндс, — което значи, че ще дойдеш под арест.

Страхът на Тайзър беше за съжаление.

— Но, скъпи мистър Симъндс, какво имате против мен? Няма да се присъедините към неприятелите ми и няма да повярвате нещата, които се говорят за мен, нали? Послушайте, моля ви, скъпи мистър Симъндс.

Сержантът го спря с жест и каза нещо, което дотогава не беше казвал.

— Тайзър, има един шанс за теб. Не е много и ние не можем да ти обещаем нищо, но защо не ни разкажеш всичко доброволно?

Единственият резултат от това предложение беше, че засили страха на Тайзър.

— Да разкажа? Искате да кажете да дам сведения на полицията? За какво? Не знам нищо! Аз бих бил най-незначителният свидетел, който полицията би имала, по какъвто и да е въпрос.

Симъндс поклати глава.

— Имаш един изход — каза той — и ако бях на твое място, бих се възползвал — можеш да се отървеш с доживотен, макар че съм почти сигурен, че ще те обесят.

Само при намека за присъда Тайзър се сви.

— Аз не знам нищо, нищо, нищо! — каза той бързо. — Вие грешите и скъпият мистър Брадлей също греша, ако мисли, че мога да му кажа нещо за бедния Рони.

— Аз не споменах нищо за бедния Рони, но това исках да кажа — каза Симъндс, като ставаше. — Добре, ще дойда да те взема в 10.30 тази нощ. Ако не си тук, ще знам къде си, защото имам няколко души, които те следят.

Валеше силен дъжд, когато Ан и ескортът ѝ излязоха на Кавендиш Скуеър. Един затворен автомобил, не от типа коли, употребявани от полицията, я чакаше и тя подозираше, че колата е била наета от Брадлей специално за нейно удобство.

— Кои ще бъдат там? — попита тя, когато колата се упъти в южна посока.

— Тайзър и Мак Джил. Те отидоха заедно преди десет минути.

Стори ѝ се, че познава човека, когато го видя в светлината на уличните лампи. Сега, в тъмнината, позна гласа му.

— Вие сте мистър Симъндс — човекът, който ме арестува, нали?

— Да, мис — каза Симъндс весело.

— Тогава можете да ми кажете нещо. За Рони ли — искам да кажа, за това ли отивам и аз в „Леди Стерс“?

Най-големият недостатък на Симъндс обаче, беше мълчанието.

— Мистър Брадлей ще ви каже всичко, мис.

Пътешествието не беше много приятно за Марк Мак Джил. А за треперещия му събеседник беше вечна мизерия. В минута на откровение Тайзър му беше казал за предложението, което му беше направила полицията.

— Естествено, аз го отблъснах, скъпи Марк. Каквито и да са приходите ми, аз съм лоялен. Само при мисълта да те предам се поболях.

— Щеше да се почувствуващ по-болен, ако го беше направил — каза Марк късо. — Никога не съм мислил, че ще го направиш — ти твърде много цениш главата си, приятелю. Не ти казаха, че ще те измъкнат, ако издадеш всичко, нали? И че Короната ще снесе обвинението? Така и мислех. Ако бяха подписали такова едно предложение, знам какво щеше да стане.

— Но предположи, че Ли Жозеф ще каже...

— Ли Жозеф! Какво може да каже той — за духове, вампири и малки деца ли? Такава ли стока трябва да поднесе на съдията? Не бъди глупак. Слушай, Тайзър: единственото нещо, което трябва да очакваш, е, че Ли Жозеф ще говори. Ще говори за Рони и за себе си. А всичко, което ти трябва да правиш, е да стоиш мирно и да си внушаваш, че това, което той казва, е лъжа. Втълпи тази мисъл в главата си. Това е играта на Бродлей и ако не сполучи, аз така ще сгорещя мястото му в полицията, че той ще се радва да го напусне. Имам вече история за вестниците, утре сутринта ще говоря с един журналист и ще му кажа да напечата историята за Бродлей и за изпълнението на служебните му задължения. Ако не пропадне напълно...

Той не продължи. При Бърнхем го чакаше една моторна лодка и бюлетинът за времето по Северното море беше отличен: „Море тихо, мъгла, слаба видимост“.

Озадачаваше го планът на Бродлей. Едно просто обвинение от страна на Ли Жозеф не можеше да го изплаши — три четвърти от силата на изненадата беше преминала в нощта, когато Ли влезе в столовата на къщата му. Думите му, гневни или не, нямаха никакво значение нито за него, нито за Тайзър. Той възобнови в паметта си всичко относно връзките с Ли Жозеф, като се мъчеше да си спомни за някакъв коз, който е оставил в ръцете на стареца и който той сега би могъл да използва срещу него; такъв обаче нямаше. Какъв глупак

беше, че не използва номера с капана върху Рони. Не трябваше да си служи с трика с прозореца...

Сега, когато мислеше по-подробно за това, той си спомни, че за прозореца в стаята на Ли Жозеф беше предложил Тайзър. Всичко, каквото този подлец пипнеше, отиваше на провал.

Те пристигнаха в „Леди Стерс“ и намериха вратата затворена. Марк почука и след няколко минути се чува тежките стъпки на Ерни, който слизаше по стълбата да им отвори.

— Радвам се, че дойдохте — каза той пискливо. — Тук е пълно с плъхове.

— Старецът тук ли е? — попита Марк.

— Не, не е дошъл още, господарю. Да ви кажа право, мистър Мак Джил, съжалявам, че приех доброволно да оставам тук през нощта. Тук има духове. Звукове се чуват, скърцания. Ако престоя още няколко нощи тук, сигурно ще полудея.

— Идвал ли е някой тази вечер? — попита Марк.

— Онова „боби“.

— Брадлей?

Ерни кимна.

— Да, той стоя тук с часове. Питам го дали иска нещо и той отговори с „не“ и трябваше да му повярвам. Влиза и излиза от тази къща, като че ли е негова.

Стаята на Ли Жозеф изглеждаше пълна със сенки нощно време; единствената лампа, която висеше от тавана, хвърляше слаба жълта светлина.

— Виждали ли сте това, господарю?

Ерни показа на една дъсчица на стената, където личаха шест зелени светлини.

— Странна идея, нали? За какво е това?

Марк беше учудващо приятелски настроен и обясни:

— Под всяко трето стъпало на стълбата откъм улицата има копче, което е свързано с тези светлини. Служи за предупреждение, когато някой се качва по стълбите.

— Добри Боже! Радвам се, че ми казахте. Доста се изплаших тази вечер, когато жена ми дойде.

Някой почука на входната врата и Марк слезе да отвори. Ан беше сама. Придружителят ѝ я беше оставил с уверението, че е под

наблюдение.

— Влез, Ан. — Държанието на Марк беше само по себе си гениално. — Какво, по дяволите, правиш тук сега? Идея на БRADLEY, а? Сама ли дойде?

Тя не отговори, но тръгна пред него по стълбите. Идването ѝ по неизвестни причини развесели Тайзър.

— Скъпа мис Ан, колко се радвам, че ви виждам!

Той взе ръцете ѝ в своите влажни лапи.

— И така, те ви доведоха тук, нали. Колко недостойно...

— По-добре мълчи, Тайзър — отсече Марк и се обърна към момичето: — За какво е всичко това? — попита пак той.

— Не знам.

— БRADLEY ли прати да те доведат?

Тя кимна.

Ерни беше заинтригуван. Тя си спомни, че го беше виждала в съда.

— Мистър Жозеф тук ли е?

Той поклати глава.

— Не, мис. Всички мислеха, че ще дойде днес следобед — беше се събрала тълпа да го види — той беше много популярен в околността.

— Мистър БRADLEY ще дойде ли тази вечер? — попита тя.

— Мисля, че няма, мис — каза Ерни. — Той ми каза да телефонирам в полицията, ако стане нещо. Аз си записах някъде номера му. — Той извади едно листче от джоба си и го подаде, но Ан не се интересуваше от номера на БRADLEY. Тя го знаеше.

— Сигурен ли си, че Ли Жозеф не беше тук вчера сутринта? — попита Марк.

— Не, господарю, доколкото знам, не беше — отговори човекът.

— Мисля, че чух цигулката му.

Ан едва сега разбра, че Марк е посещавал скоро къщата. Ерни се захили.

— Чувал съм това много често — но не обръщам внимание. Господи! Какви ли неща не се чуват в тази къща! Не бих спал тук сам...

Марк го накара да млъкне с поглед.

— Сигурен ли си, скъпи мистър Шифен? — попита Тайзър нервно. — Абсолютно сигурен ли си, че няма другаде никъде стая, където старият джентълмен би могъл да бъде. Помисли малко, скъпи приятелю.

— Има половин дузина стаи, но всички са заключени. Полицаяте ги отвориха, когато старецът изчезна, но вътре нямаше нищо, само непотребни неща. — Той потърка студените си ръце. — Аз не съм ви нужен вече, ще отида да запалю огън в кухнята.

Той погледна от единия към другия, но никой не го окуражи да остане. След излизането му настъпи мълчание, което Марк наруши.

— Не знам защо дойде и ти, Ан.

— Защо да не дойда? — каза тя и Марк сви огромните си рамене.

— Какво ти каза Бродлей последния път, когато го срещна?

Тя не отговори.

— А ти често го срещаше напоследък, нали? Той твърде много се интересува от теб. Това е много забавно.

Но той все още не успяваше да я раздразни и пак зададе обичайния си въпрос.

— Каза ми това, което ми беше казал и по-рано — отговори Ан.

Тя се чувствуваше неудобно под острия поглед на сивите му очи.

— Ти си твърде весела в последно време. Вчера сутринта дори те чух да пееш. Чудя се дали приятелството ти с Бродлей има връзка с това.

Тя се усмихна.

— И аз сама се чудя.

Последва нова неловка пауза, през време, на която Тайзър, нервен и треперещ, като че ли искаше да каже нещо.

— Предполагам, че ще заминеш за Париж, когато всичко това свърши — каза Марк. — Струва ми се, че въобще направих грешка, като те задържах при мен на работа. Мислех, че една жена-шофьор полесно ще избегне вниманието на полицията, отколкото един мъж. Но не стана така, нали? Ти особено силно привлече вниманието на някои.

Ан мълчеше.

— Онзи приятел е луд по теб, а? Наблюдавах го онази нощ, когато дойде в апартамента ти. Не си вдигна очите от теб.

Тайзър отиде към прозореца и сега се чу настоятелният му глас:

— Марк! Ела тук. Какви са тези лодки?

— Лодки? — Марк отиде до прозореца и като го изтри с ръкав, погледна. — Изглеждат полицейски, отиват към езерото. Речната полиция винаги държи лодки тук наоколо.

— Обръщат се — пошепна Тайзър. — Марк, те контролират излаза към реката.

Той впи ръка в рамото на Марк.

— Скъпи приятелю, има ли нужда да оставам?... Нали не съм ти необходим? Ще ме извините ли, мис Перимен?

— Ще останеш! — отсече Марк.

В този момент влезе Ерни; той му направи знак.

— Има ли нещо за пиене в тази къща?

Ерни имаше бутилка уиски в кухнята. Тя не била негова, каза той, но все пак не обясни чия собственост е. Мак Джил хвана събеседника си за ръката.

— Нуждаеш се от пиене, Тайзър. Можем ли да те оставим за момент, Ан?

Ан кимна. Те едва бяха напуснали стаята и тя съжали за съгласието си. Дори присъствието на Марк беше за предпочитане пред самотата. Отдолу някъде се чуваха скърцания и свистене: вятърът се усилваше и свиреше жално около къщата. И после изведнъж се случи това, което беше станало и по-рано — лампата изгасна. Тя чу тракането на капака, видя светлина, след което се показаха главата и раменете на Ли Жозеф.

Ан се дръпна към стената, когато старецът влезе в стаята. Този път лицето му се виждаше в сянката на фенера, който носеше. Тя го видя как затваря капака и изчезна в нишата си.

Лампата отново се запали и почти едновременно влезе Марк.

— Няма тирбушон... — почна той и после видя лицето й.

— Какво има? — попита той бързо.

Гърлото на Ан беше пресъхнало.

— Той дойде — каза тя задъхано. — Ли Жозеф!

Тя посочи капака.

— Оттам ли?

— Да, той отиде в стаичката.

Марк тръгна в посоката, където беше отишъл Ли Жозеф.

— Сигурна ли сте, скъпа леди? — попита Тайзър треперещ. — Да не ви се е сторило? Защо да дойде отдолу?

— Тук има врата — каза Марк, — точно зад леглото. Досега не бях я забелязал. Чудя се какво...

В този момент се чу звук от цигулка. Музиката звучеше все по-близо и изведнъж се появи Ли Жозеф. Той отиде при прозореца и седна на старото си място.

— Господи! — Зъбите на Тайзър тракаха. — Това е човек, нали Марк? — Той обви с две ръце ръката на Марк. — Нали той е напълно жив човек, Марк?

Марк го отблъсна.

— Тихо — каза той. — Страхуваш ли се, Ан?

Той видя изражението на лицето ѝ и разбра, че въпросът е излишен.

Музиката спря.

— Ли, говори! — каза той меко. — Добре ли се чувствуваш, Ли?

Старият евреин остави настрана лъка и цигулката и провлече краката си по-близо, като се вгледа в него с късогледите си очи.

— Все старият Марк! — се изкиска той дрезгаво. — Дали съм добре, а? Добрият Марк... винаги се грижи за бедния, стар Ли! — той понижи глас, като се обръщаше към невидимите си приятели. — А сега, Хайнрих, Ханс и Питър, трябва да идете да спите, хайде! По това време децата не стоят будни... така... така. Лека нощ! — Той целуна главите на въображаемите си деца.

— Луд старец — каза Марк тихо. — Мис Перимен е тук, Ли, сестрата на Рони.

Ли кимна.

— Виждам я добре. Тя не се страхува от мен, нали?

— И аз съм тук, Ли — каза Тайзър пискливо. — Ти ме познаваш — милия, стар Тайзър.

Но старецът не се обърна към него. Той отиде към шкафа в стената, отключи го, извади отвътре една бутилка и чаша и ги постави внимателно върху изправеното буре, което служеше за маса.

— Защо пожела да дойдем в единадесет? — попита Марк. — Брадлей тук ли е? За кого е това вино?

— За него — каза Ли и кимна няколко пъти.

— Него? За кого, Ли Жозеф? — попита Ан, като едва владееше гласа си.

Старецът я погледна изпод вежди. При мъждивата светлина на стаята стори ѝ се, че в очите му имаше мъка.

— Няма ли да те заболи, ако ти кажа?

— За Рони? — попита тя и старецът кимна.

— Какво искаш да кажеш, глупак? — попита Марк грубо.

— За него — каза Ли Жозеф. — Всяка нощ той идва.

— Всяка нощ? — Марк се изсмя. — Ти не си бил тук една година.

Той видя, че старецът се усмихва: това ставаше за пръв път, откакто го познаваше и гледката не беше красива.

— Така ли мислиш? И все пак, тук бях.

Тайзър беше пред припадък от страх.

— Не мога да понеса това! Господи! Не мога! Рони е мъртъв, Ли. Той не може да дойде тук...

— Всяка нощ в 11 и четвърт той идва — настоя старецът тържествено. — Качва се по стълбите и влиза в тази стая. Отива към масата, дръпва виното към себе си, но никога не пие. Той тъкмо щеше да пие онази нощ — помниш, нали, добри Марк, когато...

— Спри! — изрева Марк. — Не виждаш ли, че плашиш тази млада дама?

Ан го накара да млъкне.

— Не се грижете за мен — жив или мъртъв, аз не се страхувам от Рони.

— Нищо няма да видиш — каза Марк гневно. — Всичко е в побъркания му мозък.

Старият Ли си говореше:

— И така, Рони, аз ще ти дам виното, а?

— После какво става? — изръмжа Марк.

Ли Жозеф бавно се обърна към него.

— После той пада и столът върху него и той отново е мъртъв.

Ан се вглеждаше в Марк с широко отворени очи.

— Какво казва? — попита тя шепнешком. — Тук ли умря Рони, в тази стая?

Тя почувствува някой да хваща рамото ѝ с такава сила, че почти извика от болка. Беше Тайзър.

— Не му обръщай внимание. Да си идем — съскаше той. — Тук е пълно с духове... погледни го!

Тя издърпа ръката си.

— Тук ли беше убит Рони? — повтори тя.

— И ти си луда като него — каза Марк, но в този момент чуа някакъв часовник да удря единадесет и останаха да чакат това, което щеше да се случи. Беше тихо. — Добре — каза Марк.

Още докато изговаряше думата, на долната врата се чу леко почукване. Никой не говореше. Те чуа вратата да се затваря и изведнъж Тайзър изписка от ужас. Някой се качваше по стълбите. Вратата бавно се отваряше. Не се виждаше обаче кой я отваря. Ли тръгна напред, към него, като че ли действително идваше посетител.

— И така, Рони, ти дойде, а? Идваш да поприказваш със стария Ли... ето виното, Рони. Няма ли да седнеш? Не?

Никой не беше влязъл в стаята, но вратата се затвори сама. И Ли сякаш беше прегърнал някаква невидима фигура. Ан гледеше като замаяна как Ли Жозеф водеше невидимия към масата.

— Виното е хубаво, Рони, най-хубавото!

И после, за неин ужас, тя видя пълната чаша с вино да се движи по масата. Все по-близо и по-близо към ръба. Изведнъж се чу викът на Ли:

— Пази се от Марк, Рони!

В този момент столът при масата се преобърна. Последва ужасен писък:

— Не мога вече! Ти го уби, Марк!

Лицето на Тайзър беше пепеливо. Треперещият му пръст сочеше Марк.

— Отивам в полицията да им кажа всичко! Ти го уби, жесток човек, уби го съвсем хладнокръвно! Не мога повече, Марк, трябва да кажа!

Марк го хвана за яката и го завъртя.

— Полудял ли си!

Но сега Ан вече знаеше.

— Той каза истината, ти си убиец! — едва каза тя.

— Истина или лъжа, все едно е — каза Марк. — Никой от вас няма да напусне тази къща, преди да съм ви запушил устата по някакъв начин.

И после, с лице изкривено от гняв, той се обърна към приведената фигура на човека, който беше изтръгнал признанието от

Тайзър.

— Този път няма да направя грешка — каза той, но в момента, когато измъкваше пистолета си, Ли Жозеф го хвана за китката, изви му ръката със сила, като почти му счупи лакътя, и го отхвърли настрана.

С гневен вик той се хвърли върху Ли Жозеф. Две стоманени ръце го обвиха и отхвърлиха към детективите, които, невидими и нечути, бяха влезли в стаята.

— Кой си ти? — попита Марк задъхано.

Нямаше нужда да пита. Само един замах на ръката и жълтото лице, голямата брада, грамадният грозен нос изчезнаха и той позна лицето на инспектор Бродлей.

— Ти! — изсъска той.

Бродлей кимна.

— Ние намерихме тялото на Ли Жозеф преди няколко седмици — тук отдолу. Аз ти показах куршумите, които извадих от тялото му. Ти го беше убил. Дълго време се мъчехме, докато го измъкнем от калта, но най-после сполучихме. И после ми дойде на ума, че бих могъл да изтръгна признание от Тайзър. Свирия на цигулка, а Ли Жозеф беше висок колкото мен.

Изключителното самообладание на Мак Джил не го беше напуснало. Той дори можеше да се смее.

— Ще са ти нужни двама свидетели. Такъв е законът, нали? Няма да признаят тебе. Съмнявам се и за Ан. Кой е другият?

Бродлей посочи с ръка.

— Вътре в тази бъчва има един господин. Не го ли видяхте да направлява чашата? Отдолу тя беше с желязно дъно и той само местеше магнита, който я движеше.

Той отвори една вратичка на бурето и отвътре се измъкна мистър Седемен, твърде посивял стар джентълмен, странно трезвен. Да се задържи Седемен трезвен беше една от най-големите трудности в този случай.

* * *

Бродлей настоя Ан да предприеме пътуване по море.

— Искам да привикнеш на климата в Бразилия — каза той. — Бих желал да не четеш английски вестници, докато се присъединя към теб, скъпа. Мисля, че твоите показания са излишни и ще гледаме да минем и без тях.

Тайзър направи писмено самопризнание.

И така, Ан отпътува с един луксозен параход към Бразилия и не можа да прочете за сензационната новина в съда, където полуделият Тайзър се бе хвърлил върху човека, разрушил живота му. В деня, в който обесиха Мак Джил, „Летящата бригада“ изгуби един от най-ценните си членове.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.